

KONTRA

**Μαζικό φτύσιμο
από (μη)
ψηφοφόρους**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Ζητούμενο ο
μετασχηματισμός
της διαμαρτυρίας
σε αντίσταση**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Ακόμη πιο
πολυπλόκαμο
το μνημονιακό
κυβερνητικό
τέρας**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Το Βερολίνο
προτιμά Τσίπρα**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Προσφυγική κρίση

**Ασπρίνες για
καρκινοπαθείς
made in Europe**

ΣΕΛΙΔΑ 4

Σκάνδαλο «Πόρτο Καρράς»

**Σε κλοιό η νέα
λαμογιά**

ΣΕΛΙΔΑ 11

Υπόθεση Φλαμπουράρη

**Και διαπλεκόμενος
και κατεργάρκος**

ΣΕΛΙΔΑ 13

Σκάνδαλο Volkswagen

**Ομορφος
κόσμος, ηθικός...**

ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 837 - 26 Σεπτέμβρη 2015

www.eksegersi.gr

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΜΕΡΚΕΛ-ΟΛΑΝΤ

Scripta... Verba...

Είμαι έτοιμος να συνεργαστώ με τις ελληνικές Αρχές και να συνοδεύω την Ελλάδα στις φιλόδοξες μεταρρυθμιστικές προσπάθειές της.

Γερούν Ντεϊσελμπλούμ

Αυτός έχει εμπεδώσει το ρόλο του call boy, που το στέλνει ο Σόιμπλε όπου υπάρχουν ανάγκες... συνοδείας.

Η Ελλάδα θα γνωρίσει μια περίοδο σταθερότητας με μια ισχυρή πλειοψηφία.

Φρανσουά Ολάντ

Ολαντρέου, ο καλύτερος φίλος του Τσίπρα.

Μόλις συνεχάρη τον Αλέξη Τσίπρα για τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές στην Ελλάδα. Τώρα χρειάζεται να συγκροτηθεί γρήγορα μια σταθερή κυβέρνηση, πρόθυμη να κάνει αυτό που πρέπει.

Μάρτιν Σουλτς

Το μαντρόσκυλο του γερμανικού ιμπεριαλισμού βρυχάται.

Ο ελληνικός λαός έδωσε στον κ. Τσίπρα εντολή να εφαρμόσει το Μνημόνιο το οποίο διαπραγματεύθηκε. Του ευχόμαστε καλή επιτυχία.

Ντόρα Μπακογιάννη

Σφάξιμο με το γνωστό μη-τοστακαίικο στυλ.

Για να χρησιμοποιήσω ορολογία ΣΥΡΙΖΑ, χθες ξεμπερδέψαμε με το παλιό. Αλλά μέρος του παλιού είναι και ο ΣΥΡΙΖΑ που ξέραμε.

I.K. Πρετεντέρης

Ο Πρετεντέρης μετέτρεψε την πίκρα του σε δηλητήριο, για να το προσφέρει στον Τσίπρα. Παλιά του τέχνη...

Οπωσδήποτε κάθε επιλογή είναι κρίσιμη. Όμως ετούτες οι εκλογές θα είναι καθοριστικές για την πορεία του ελληνικού λαού. Από το αποτέλεσμα ή θα πάμε 40 χρόνια πίσω ή επιτέλους ο λαός θα πάρει την εξουσία στα χέρια του.

Μανώλης Γλέζος

Αμα περνάνε και τα χρόνια, ο ομορτυνισμός και ο καριερισμός συνοδεύονται από γελοιότητα.

Η σπουδή δανειστών, ΜΜΕ και οικονομικών συμφερόντων να προλείνουν το έδαφος για τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ είναι κατανοητή. Επιδιώξή τους είναι να απονευρώσουν τις διαπραγματευτικές δυνατότητες της ελληνικής πλευράς και να δημιουργήσουν προϋποθέσεις για τη συνέχιση της λιτότητας. Στόχος τους είναι, επίσης, να απωλέσουμε όσο έδαφος κατακτήσαμε με τη διαπραγμάτευση και να μην επιτραπεί καμία τολμηρή παρέμβαση σε σημαντικούς τομείς της δημόσιας ζωής προς όφελος των πιο αδύναμων πολιτών.

Νίκος Φίλης

Ο προκλητικότερος και ενδεχομένως γελοιωδέστερος της συριζαϊκής ηγετικής καμπαρίδας.

ΡΙΠΕΣ

♦ Θαύμα, θαύμα ♦ Εκεί που λύσσαγαν να κάνουν όλοι μαζί κυβέρνηση εθνικής ενότητας με τον ΣΥΡΙΖΑ, μόλις βγήκε το αποτέλεσμα του ευχήθηκαν καλή επιτυχία στην κυβέρνησή του με τον Καμμένο ♦ Οι κάλπες της ντροπής θα έβγαζαν και κόμμα-ξεφτίλα ♦ Το μήνυμα είχε σταλεί από την προηγούμενη φορά ♦ Και βέβαια, αυτοί που ψηφίζουν ξεφτίλα είναι έτοιμοι να επανέλθουν κάποια στιγμή στην εκλογική δεξαμενή των «σοβαρών» αστικών κομμάτων ♦ Η αντιμνημονιακή παπαρολογία τελείωσε με την υπογραφή του Μνημονίου-3 ♦ Άντε όμως να το καταλάβουν ο Λαφαζάνης, η Ζωή και τ' άλλα παιδιά ♦ Τώρα ίσως να σκεφτούν ότι μεγάλο τμήμα από εκείνους που αισθάνθηκαν προδομένοι τους θεωρεί συνυπεύθυνους της προδοσίας ♦ Οπότε τι προσπτική μπορεί να έχει το μόρφωμά τους; ♦ Η πλάκα είναι ότι τους έφταιγαν τα γκάλοπ ♦ Που τελικά μόνο στην περί-

πτωσή τους έπεσαν μέσα ♦ Και πού θέλατε να θεωρήσει το ιδιωτικό συμφωνητικό ο κυρ-Αλέκος, στο ΑΤ ή στο ΚΕΠ της γειτονιάς του, όπως κάνει ο κάθε χλιμίζουρας; ♦ Το θεώρησε στο αρχηγείο της αστυνομίας ♦ Αλλωστε, στο ΑΤ της γειτονιάς δεν κάνουν ετεροχρονισμένες θεωρήσεις ♦ Ασε που μπορείς να πέσεις σε κάνα μπατσάκο πονηρό που θα σε κάνει βούκινο ♦ Ενώ ένας συριζαίος μπατσοσυνδικαλιστής είναι τάφος ♦ Γιατί να μην θέλει και υπουργείο ο Λεβέντης; ♦ Δώσε θάρρος στο χωριάτη... ♦ Ο Σταυράκος σκέφτηκε, λέει, να παραιτηθεί ♦ Αλλά δεν παραιτήθηκε ♦ Το βουλευτικό το εξασφάλισε, οπότε έχει χρόνο να δει πώς θα σώσει την παρτίδα ♦ Μια χαρά θα είναι και στο ΠΑΣΟΚ της Φώφης ♦ Ρώτα τον Ψαριανό και τον Λυκούδη να σου πουν τον τρόπο ♦ Κάτι ήξερε ο ηθοποιός Ορφανός κι έβγαζε σέλφι με άλλους ποταμίσιους στην προηγούμενη Βουλή ♦ Σήμερα είμαστε, αύριο δεν είμαστε, σου λέει ♦ Και δεν είναι, πλέον ♦ Ατιμη κενωνία, που ανεβάζεις Λεβέντη και κατεβάζεις Ορφανό ♦ Οχι που δε θα εμφανιζόταν η Δούρου δίπλα στον Τσίπρα τη βραδιά της νίκης ♦ Αυτά είναι μελετημένα πράγματα ♦ Εξαφανίζεται στα ζόρικα και εμφανίζεται στις χαρές ♦ Δαγκωτό νεοναζί οι μπάτσοι της... δημοκρατικής αστυνομίας ♦ Για ορντέβρ σκατάεψαν κάποιους νέους που συνέλαβαν στα Εξάρχεια ♦ Μακριά από τους χώρους της σύγκρουσης με διαδηλωτές, φυσικά ♦ Εννοείται πως κανένας εισαγγελέας δε συγκινήθηκε ♦ «Εποχή Τσίπρα» φώναζε το πρωτοσέλιδο των «Νέων» τη Δευτέρα ♦ Με συνοδεία ενός σκίτσου του νικητή, μεγέθους μισής σελίδας ♦ Οι βαρόνοι δείχνουν τα... δόντια τους ♦ Χαμογλώντας πλατιά ♦ Από το να στέλνεις τα παιδιά σου σε πανάκριβο ιδιωτικό σχολείο μέχρι τον τραμπουκισμό δεν είναι

παρά... μια τσιγάρα δρόμος ♦ Η Σχολή Χιλλ απειλεί επαγγελματία φωτογράφο, υποδεικνύοντάς τον ως υπεύθυνο για τη δημοσίευση φωτογραφιών της πρωθυπουργικής συζύγου ♦ Ο φωτορεπόρτερ διαψεύδει ότι τράβηξε αυτός τις φωτογραφίες και αντεπιτίθεται με εξώδικο ♦ Ποιος γίνεται ρόμπα; ♦ Η οικογένεια Τσίπρα, φυσικά ♦ Η Φώφη άφησε τον Χρυσόχοιδη εκτός Βουλής, παίρνοντας την έδρα στη Β' Αθήνας ♦ Εδώ που τα λέμε, το τραβούσε ο οργανισμός του ♦ Αμα ψωνιστείς ότι είσαι κορυφαίο πολιτικό στέλεχος, πέφτει χωρίς να καταλάβεις πώς ♦ Συμπάσχουμε με τη Σταυρούλα που την έφαγε στη στροφή η Θοδώρα ♦ Και συ, ρε Σταυρούλα, μην κάθεσαι έτσι ♦ Χάσε μερικά κιλά, πάρε και δυο-τρία ζευγάρια Louboutin γόβες ♦ Η ιδέα ότι σε ξεφορτώθηκε ο πρόεδρος Πάνος σου πέρασε από το μυαλό; ♦ Μαζί με τον γίγαντα τ. υφυπουργό Παυλάρα; ♦

παρά... μια τσιγάρα δρόμος ♦ Η Σχολή Χιλλ απειλεί επαγγελματία φωτογράφο, υποδεικνύοντάς τον ως υπεύθυνο για τη δημοσίευση φωτογραφιών της πρωθυπουργικής συζύγου ♦ Ο φωτορεπόρτερ διαψεύδει ότι τράβηξε αυτός τις φωτογραφίες και αντεπιτίθεται με εξώδικο ♦ Ποιος γίνεται ρόμπα; ♦ Η οικογένεια Τσίπρα, φυσικά ♦ Η Φώφη άφησε τον Χρυσόχοιδη εκτός Βουλής, παίρνοντας την έδρα στη Β' Αθήνας ♦ Εδώ που τα λέμε, το τραβούσε ο οργανισμός του ♦ Αμα ψωνιστείς ότι είσαι κορυφαίο πολιτικό στέλεχος, πέφτει χωρίς να καταλάβεις πώς ♦ Συμπάσχουμε με τη Σταυρούλα που την έφαγε στη στροφή η Θοδώρα ♦ Και συ, ρε Σταυρούλα, μην κάθεσαι έτσι ♦ Χάσε μερικά κιλά, πάρε και δυο-τρία ζευγάρια Louboutin γόβες ♦ Η ιδέα ότι σε ξεφορτώθηκε ο πρόεδρος Πάνος σου πέρασε από το μυαλό; ♦ Μαζί με τον γίγαντα τ. υφυπουργό Παυλάρα; ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

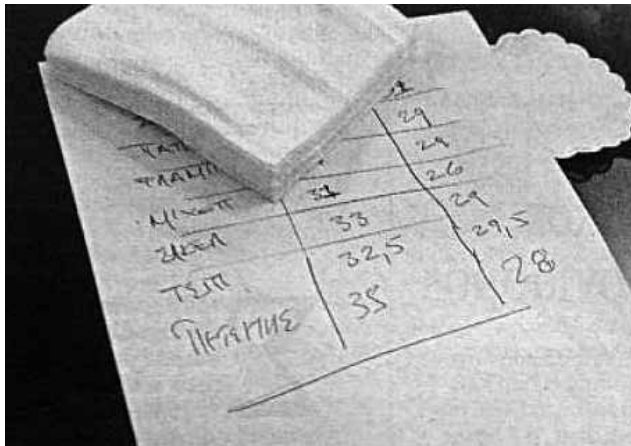
Κ Το 'χει η μοίρα των δημοσκόπων, που έχουν συνειδητοποιήσει ότι αυτό είναι μέρος της δουλειάς τους. Κατά την προεκλογική περίοδο τους βάζουν να κάνουν στημένες δημοσκοπήσεις για να φτιάξουν το εκλογικό κλίμα και μετά τις εκλογές τους κατηγορούν ως σκιτζίδες. Ποιοι το κάνουν αυτό; Οι βαρόνοι των μίντια και οι κομματικές ηγεσίες.

Κ Να το πάλι το παραμύθι της Ευρώπης που θ' αλλάξει. Τώρα «συντελούνται μεγάλες πολιτικές ανακατατάξεις στη Βρετανία με την ιστορική νίκη του Κόρμπιν στους Εργατικούς, στην Ισπανία, στην Ιρλανδία και αλλού». Λόγια του Τσίπρα στην τελευταία προεκλογική συνέντευξή του στα «Νέα». Φυσικά, τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει. Η ΕΕ θα εξακολουθήσει να είναι μια ιμπεριαλιστική ένωση, με ανισότιμες σχέσεις, σχέσεις εκμετάλλευσης στο εσωτερικό της. Σημειώστε, όμως, την αναφορά στον Κόρμπιν, που άρχισε

ήδη τις κωλοτούμπες. Θα αποδειχτεί σαν τον «νέο άνεμο» (λόγια του Τσίπρα κι αυτά), που υποτίθεται πως θα έφερνε η εκλογή του Ολάντ στην προεδρία της Γαλλίας.

Κ Η Φώφη δεν παρέλειψε και τη βραδιά των εκλογών να επαναλάβει την πρόσκληση για επιστροφή όλων των Πασόκων «στο σπίτι τους». Πρόσκληση που αφορά και τον Γιωργάκη. Δεν ξέρουμε αν υπάρχει κάποιο

παρασκήνιο, είναι όμως σίγουρο ότι θα υπάρξει. Αυτοί που λένε της Φώφης τι να πει ξέρουν πολύ καλά ότι ο Παπανδρέου μπορεί να τους κάνει τη ζημιά, γι' αυτό και θα προτιμήσουν να τον έχουν μαζί τους παρά απέναντί τους. Εντάξει, τώρα του την έφεραν, αλλά πλέον έχει χρόνο να οργανώσει την αντίδρασή του. Ο χώρος της λεγόμενης κεντροαριστεράς εξακολουθεί να είναι ρευστός και παρά το μικρό του μέγεθος χωράει πολλούς.

Κ «Τζόγο» με τις προβλέψεις τους για το εκλογικό αποτέλεσμα έπαιζαν ο Τσίπρας και το επιτελείο του, όπως φαίνεται από το χαρτάκι που κάποιος μπόρεσε να φωτογραφίσει πάνω στο γραφείο του Τσίπρα στην Κουμουνδούρου. Οχι πως είναι κακό (όλοι το κάνουμε), όμως οι προβλέψεις τους δείχνουν την ανασφάλειά τους, αλλά και την αδυναμία τους να κάνουν μια ακριβή πρόβλεψη. Ο ίδιος ο Τσίπρας πρόβλεψε διαφορά από τη ΝΔ μόνο 3%, ο Σακελλαρόπουλος 4%, ο πιο αισιόδοξος Μιχόπουλος 5%. Όταν οι εκλογές διεξάγονται όχι με όρους πολιτικής αλλά με όρους lifestyle, τότε -παρά τις κυλιόμενες δημοσκοπήσεις που έχουν στη διάθε-

σή τους- ούτε τα επιτελεία των κομμάτων μπορούν να κάνουν μια κάπως σίγουρη πρόβλεψη. Η επαφή τους με την κοινωνία είναι μηδενική, καθώς έχουν μόνο πελάτες-ψηφοφόρους.

Κ «Θεωρούμε ότι ένας πρωθυπουργός που διαπραγματεύθηκε και υπέγραψε το πρόγραμμα, εφόσον αναγίνει πρωθυπουργός θα φροντίσει και στη χώρα του ώστε η υλοποίηση να γίνει όπως προβλέπεται» δήλωσε τη Δευτέρα ο εκπρόσωπος της γερμανικής καγκελαρίας. Γκέγκε; Μέρκελ, Σόιμπλε και σία ενδιαφέρονται για την εφαρμογή του Μνημονίου και όχι για τα πρόσωπα.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αυτή η νίκη είναι νίκη του λαού. Δώσαμε μια σκληρή και δύσκολη μάχη και αισθάνομαι σήμερα δικαιωμένος γιατί ο ελληνικός λαός έδωσε μια καθαρή εντολή να συνεχίσουμε να παλεύουμε και μέσα και έξω από τη χώρα για να σηκώσουμε ψηλά την περηφάνια του λαού μας.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

26/9: Ημέρα αντισύλληψης, ημέρα ναυτιλίας, ευρωπαϊκή ημέρα γλωσσών, Υεμένη: Ημέρα επανάστασης (1962) 26/9/1944: Υπογραφή συμφωνίας Καζέρτα 26/9/1945: Αιματηρές συμπλοκές ΕΑΜιτών και μοναρχικών σε Αθήνα και Πειραιά 26/9/1968: Βόμβα (ΔΕ) έξω από διεύθυνση υπουργείου Εξωτερικών την ώρα ομιλίας του Γεώργιου Παπαδόπουλου 26/9/1968: Φωτεινά «όχι» σε Λόφο Καισαριανής και πλατεία Καραϊσκάκη 26/9/1989: Εκτέλεση Παύλου Μπακογιάννη (17Ν) 26/9/1992: Σύλληψη Χριστόφορου Μαρίνου και Επαμεινώνδα Σκυφτούλη 26/9/1995: Ισόβια στη Σιγκλίντε Χόφμαν (ΡΑΦ) 27/9: Ημέρα τουρισμού, βραδιά ερευνητή 27/9/1970: Τέλος εμφυλίου Ιορδανίας 28/9: Ημέρα κατά λύσσας, ημέρα Ινδιάνων

Αμερικής 28/9/1820: Γέννηση Φρίντριχ Ενγκελς 28/9/1989: Παραπέμπονται σε Ειδικό Δικαστήριο για το σκάνδαλο Κοσκωτά οι Παπανδρέου, Κουτσόγιωργας, Τσοβόλας, Ρουμελιώτης και Πέτσος 29/9: Ημέρα γλωσσών, ημέρα καρδιάς, ναυτική ημέρα, Μπρουνέι: Ημέρα συντάγματος 29/9/1990: Αποφυλάκιση Στυλιανού Παττακού για λόγους υγείας 29/9/2003: Επτά πακιστανοί μετανάστες νεκροί σε ναρκοπέδιο στον Εβρο 30/9: Ημέρα μετάφρασης, ημέρα εθνικών ευεργετών, Μποτσουάνα: Εθνική γιορτή (1966) 30/9/1947: Ίδρυση Κομινφόρμ 30/9/1960: Ίδρυση ΟΟΣΑ 30/9/1972: Κυκλοφορία πρώτου φύλλου «Πανσπουδαστικής» 30/9/1983: Τριπλή βομβιστική επίθεση (ΕΛΑ) σε υπουργεία βιομηχανίας, εργασίας και γραφεία ΓΣΕΕ 30/9/1984: Ο Ζαν

Μαρί Λεπέν χαρακτηρίζεται ανεπιθύμητο πρόσωπο για την Ελλάδα 1/10: Ημέρα ηλικιωμένων, ημέρα κατά ηπατίτιδας C, ημέρα χορτοφαγίας, Κύπρος, Νιγηρία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Καμερούν: Ημέρα ενοποίησης (1961), Νότια Κορέα: Ημέρα ενόπλων δυνάμεων, Κίνα: Ημέρα απελευθέρωσης (1949) 1/10/1954: Εξάρθρωση Κομμουνιστικής Οργάνωσης Κρήτης 1/10/1987: «Μάχη» Καλογρέζας, νεκρός ο Μιχάλης Πρέκας, σύλληψη Χριστόφορου Μαρίνου και Κλέαρχου Σμυρναιίου 1/10/1993: Δύο βόμβες σε κτίριο του ΟΑΣ (ΕΛΑ-1η Μάη) 2/10: Ημέρα μη βίας, ημέρα ηθοποιού, ημέρα κατοικίας, Γουινέα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1958) 2/10/1910: Απολύονται 150.000 εργάτες αλευρόμυλων στην Αγγλία 2/10/1990: Προφυλάκιση Αγαμέμνονα Κουτσόγιωργα.

Θεσμολαγνεία α'λα καρτ

«Από ό,τι μαθαίνω ήδη έχουν δρομολογηθεί οι διαδικασίες χωρίς εγώ να τους ενημερώσω για τα αποτελέσματα. Σε κάθε περίπτωση, μέχρι να παραδώσω στον επόμενο Πρόεδρο της Βουλής, θα υπηρετώ την πατρίδα και το καθήκον», δήλωσε η Κωνσταντοπούλου παραλαμβάνοντας τυπικά από τον υπηρεσιακό υπουργό Εσωτερικών Α. Μανιτάκη το επίσημο εκλογικό αποτέλεσμα. Κάρφωσε, υποτίθεται, τον Τσίπρα που είχε ήδη συναντηθεί με τον Καμμένο και είχε ανακοινώσει ότι θα συγκυβερνήσουν! Λες και υπήρχε οποιοδήποτε τυπικό εμπόδιο στο να ανακοινώσουν δυο κόμματα τη συνεργασία τους, όπως έκαναν και όλα τα υπόλοιπα, ανακοινώνοντας τη στάση που θα κρατήσουν. Αυτό πάντα γίνεται και δε δημιουργεί κανένα θεσμικό πρόβλημα, διότι οι θεσμικές διαδικασίες ακολουθούν. Όταν όμως διακατέχεται από σύνδρομο μεγαλοπρέπειας, όπως η Κωνσταντοπούλου, θα πεις ό,τι παπαριά σου έρχεται στο μυαλό, στην προσπάθειά σου να παράξεις πολιτικό λόγο μέσω της θεσμολαγνείας, αγνοώντας τον κίνδυνο της γελοιοποίησης.

Ομως, όπως και άλλες φορές έχουμε επισημάνει, η θεσμολαγνεία της Κωνσταντοπούλου είναι α'λα καρτ. Εφαρμόζεται μόνο σε βάρους εκείνων που κατά καιρούς είναι πολιτικοί αντίπαλοί της ίδιας και του πολιτικού κόμματος στο οποίο συμμετέχει. Όταν πρόκειται για το προσωπικό της συμφέρον και το συμφέρον των φίλων της, τότε κουρελιάζει κάθε θεσμική διαδικασία.

Μπορεί να μην εκλέχτηκε βουλευτής, διατηρεί όμως τον τίτλο της προέδρου της Βουλής μέχρι τη συγκλήση της επόμενης. Κι επειδή το προεδρικό διάταγμα προκήρυξης των εκλογών προβλέπει ότι η Βουλή που εκλέχτηκε στις 20 Σεπτέμβρη θα συγκληθεί σε πρώτη συνεδρίαση την 1η Οκτώβρη, η Κωνσταντοπούλου αποφάσισε στο ενδιάμεσο να πραγματοποιήσει εργασίες η «Επιτροπή Αλήθειας Δημοσίου Χρέους» (22-25 Σεπτέμβρη). Ηταν, λέει, προγραμματισμένες αυτές οι εργασίες. Το ότι στο μεταξύ διαλύθηκε η Βουλή, προκηρύχθηκαν εκλογές και η Κωνσταντοπούλου δεν εκλέχτηκε καν βουλευτής δεν έχει καμιά σημασία. Η αυτοπροβαλλόμενη ως θεσμολάγνα απερχόμενη πρόεδρος της Βουλής σχεδίασε έτσι τα πράγματα ώστε να δώσει το προσωπικό της σόου για τελευταία φορά, αδιαφορώντας ότι έτσι ξεφτιλίζει τους θεσμούς που υποτίθεται ότι υπηρετεί και προστατεύει. Μήπως, όμως, είναι η πρώτη φορά;

Ο Βαγγέλας στην αντεπίθεση

Τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο, ο Βαγγέλας δεν έχει ξεκαθαρίσει ακόμη αν θα είναι υποψήφιος για την προεδρία της ΝΔ, πράγμα που αναμενόταν να κάνει μέχρι την Κυριακή, όμως αναρωτιόμαστε αν προχώρησε σ' αυτή την αιφνιδιαστική κίνηση χωρίς να σκοπεύει στην επανεκλογή του ή στην εκλογή κάποιου υποψηφίου της δικής του επιλογής. Γιατί σίγουρα η άμεση προκήρυξη εκλογών για πρόεδρο Κόμματος δεν είναι μια ενέργεια εν θερμώ, αλλά μια καλά υπολογισμένη κίνηση, με στόχο να θέσει ουσιαστικά εκτός κούρσας τους ανέτοιμους. Δηλαδή, όλους τους άλλους πλην του Βαγγέλα ή πλην του ανθρώπου που θα επιλέξει να στηρίξει ο Βαγγέλας.

Είναι η δεύτερη φορά που ο «μεταβατικός» πρόεδρος της ΝΔ κάνει την ίδια κίνηση. Η πρώτη ήταν τον περασμένο Ιούλη, όταν ακούστηκαν κάποιες κουβέντες αμφισβήτησής του ή εμφάνισής του ως προέδρου υπό επιτροπεία. Τότε ο Βαγγέλας είπε στα στελέχη της ΝΔ ότι θα προκηρύξει εκλογές μέσα στον Αύγουστο, για να λυθεί το θέμα. Όλοι λούφαξαν και τον όρισαν ως κανονικό πρόεδρο για το διάστημα μέχρι την επόμενη άνοιξη. Τώρα κάνει το ίδιο, όχι με τη μορφή μπλόφας, αλλά προκηρύσσοντας εκλογές, για τις οποίες ο ίδιος ξεκινά με σαφές προβάδισμα. Ο παλιός είναι αλλιώς και ο Βαγγέλας έχει φάει με το κουτάλι τις εσωκομματικές ίντριγκες στη γαλάζια παράταξη, αφού είναι παιδί του μηχανισμού, τον οποίο ως γραμματέας αναδιамόρφωσε και ήλεγξε με σιδερένια πυγμή. Ξέρει, λοιπόν, πότε και πώς πρέπει να χτυπήσει, ώστε να έχει το πάνω χέρι.

Τον περασμένο Γενάρη, η ΝΔ έχασε με 8,5 μονάδες διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ και ο Σαμαράς συγκέντρωσε το ανάθεμα από μεγάλη μερίδα στελεχών, που ουσιαστικά του ζήτησαν να παραιτηθεί. Δεν παραιτήθηκε, αλλά αναγκάστηκε να το κάνει τον Ιούλη, μετά το δημοψήφισμα και τη συντριπτική ήττα του Ναι. Ο Βαγγέλας κλήθηκε να διαχειριστεί το κόμμα ως μεταβατικός, σε μια περίοδο που τα γκάλοπ έδιναν τη ΝΔ να χάνει με είκοσι μονάδες διαφορά από τον ΣΥΡΙΖΑ (για «διπλό σκορ» μιλούσε ο Τσίπρας στη Βουλή, τη μέρα που όλοι μαζί ψήφισαν το Μνημόνιο-3. Τελικά, ο Βαγγέλας έχασε με 7,5 μονάδες διαφορά και η πλειοψηφία των στελεχών μόνο επαίνους του επιφυλάσσει. Υποστηρίζουν ότι μείωσε τη δημοσκοπική διαφορά, συσπείρωσε το κόμμα και τελικά έχασε με μια αξιοπρεπή διαφορά, σε εκλογές που είχαν χαρακτήρα fast track και δεν

του επέτρεψαν να ολοκληρώσει τη δουλειά που ξεκίνησε.

Ομως, από το ίδιο το βράδυ των εκλογών, μόλις φάνηκε που θα «κάτσει» το εκλογικό αποτέλεσμα, ο Μπουμπούκος με τον Τσεκουροφόρο, γκεσέμια του σαμαρισμού (ιδιαίτερα μετά την αναγκαστική αποχώρηση του Μπαλτάκου), άρχισαν να την πέφτουν στον Μείμαράκη και να υμνούν τον Σαμαρά, υποστηρίζοντας ότι ήταν λάθος η ψήφιση του Μνημόνιου Τσίπρα και λάθος η προεκλογική στρατηγική του κόμματος που επικεντρώθηκε στο σύνθημα «πάμε όλοι μαζί με κυβέρνηση εθνικής ενότητας». Στην πραγματικότητα, κανείς δεν ξέρει πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα αν ο Βαγγέλας είχε ακολουθήσει άλλη προεκλογική στρατηγική, όμως αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Μπουμπούκος και Τσεκουροφόρος (ακολουθήσε η Άννα Μισέλ) έθεσαν ουσιαστικά ζήτημα απομάκρυνσης του Μείμαράκη, επενδύοντάς το με μια επιχειρηματολογία που σε κάποιους ακούγεται ως λογική.

Ο Βαγγέλας είχε δύο επιλογές: ή να κάνει το κορόιδο και να ασκήσει τα καθήκοντά του ως πρόεδρος μέχρι την άνοιξη, συγκαλώντας ενδιάμεσα και κάποιο συνέδριο που ενδεχομένως θα άλλαζε το καταστατικό στο ζήτημα της εκλογής προέδρου (ο Βαγγέλας θέλει εκλογή από το μηχανισμό και όχι «από τη βάση»), ή να αιφνιδιάσει τους αντιπάλους του, προκηρύσσοντας εκλογές άμεσα. Εκλογές που τον ίδιο θα συνοδεύει το κύρος του ανθρώπου που ανέλαβε το κόμμα στα δύσκολα και κατάφερε να το ενώσει, ενώ τους αντιπάλους του θα συνοδεύει η ρητισιανία εκείνων που δε νοιάζονται για τίποτ' άλλο εκτός από την ικανοποίηση των προσωπικών τους ηγετικών φιλοδοξιών.

Μέχρι στιγμής, μόνο ο Κούλης (κατά κόσμον Κυριάκος Μητσοτάκης) ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του. Ο Βορίδης λέει ότι το σκέφτεται, ενώ Ολγα, Κικιλίας και Μίλτος σφυρίζουν κλέφτικα, περιμένοντας να δουν τι θα κάνει ο Βαγγέλας. Γιατί μ' αυτόν στην αρένα δεν έχουν τύχη. Ενδεχομένως να βρέθηκε και κάποιος έξυπνος «γέρος» της ΝΔ και να τους είπε να καθήσουν σ' αυγά τους, γιατί αυτοί δεν μπορούν να διοικήσουν ούτε υπουργείο, πόσο μάλλον ένα κόμμα εξουσίας, ο αρχηγός του οποίου έχει μεγάλες πιθανότητες να είναι ο επόμενος πρωθυπουργός.

Αν έχει κάτι σημασία για τη ΝΔ, είναι ακριβώς αυτό. Οτι η ΝΔ δε βάρεσε διάλυση όπως το ΠΑΣΟΚ του Γιωργάκη και του Βενιζέλου, που εξαερώθηκε τροφοδοτώντας τον ΣΥΡΙ-

ΖΑ κυρίως με ψηφοφόρους και δευτερευόντως με στελέχη. Η ΝΔ είναι αξιωματική αντιπολίτευση και ο χρόνος δουλεύει γι' αυτή. Πλέον για την κυβερνητική εξουσία ανταγωνίζονται μόνο μνημονιακές δυνάμεις, οπότε η εκλογική φθορά του ΣΥΡΙΖΑ θα φέρει τη ΝΔ στην πρώτη θέση, με δυνατότητα να σχηματίσει κυβέρνηση σε συνεργασία με άλλα κόμματα. Η ΝΔ μπορεί να παραμείνει στην αντιπολίτευση και να καταγγέλλει τους συριζαίους ως ανίκανους να βρουν εναλλακτικές λύσεις και ισοδύναμα μέτρα για τις πιο αντιδραστικές πτυχές του Μνημόνιου. Μ' αυτή την πολιτική, χωρίς «εξαλλοσύνης» και χωρίς να εμφανίζει την εικόνα ενός κόμματος που σπαράσσεται εσωτερικά, μπορεί να βρεθεί στην πρώτη θέση.

Κακά τα ψέματα, για τη σημερινή ΝΔ ο Βαγγέλας είναι ο καταλληλότερος να παίξει αυτό το ρόλο. Ή κάποιος άλλος που όμως δε θα είναι Κικιλίας, Ολγα ή Μίλτος, αλλά ένας στοιχειωδώς σοβαρός πολιτικός, που θα έχει τη στήριξη του Βαγγέλα και της Ντόρας στο προσκήνιο και του Καραμανλή στο παρασκήνιο. Ο Δένδιας θα μπορούσε να παίξει αυτό το ρόλο. Θα μπορούσε, όμως, να παιχτεί και το σενάριο Βαγγέλας, με τον Δένδια και τους Καραμανλικούς να τον στηρίζουν, σεβόμενοι την κομματική επετηρίδα και παίζοντας το ρόλο των «Ηρακλέων» του Βαγγέλα, με τους Μπουμπουκοτσεκουροφόρους εντελώς περιθωριοποιημένους. Δεν είναι τυχαίο ότι ακόμα και η Ντόρα αρνείται να στηρίξει τον Κούλη, συντασσόμενη απύσχε με τον Βαγγέλα. Εκτός αν το μητσοτακικό έχει κλείσει συμμαχία με τον Βαγγέλα, ο οποίος χρωστάει την έναρξη της πολιτικής του καριέρας στον Μητσοτάκη (Βαγγέλας και Βουλγαράκης χαρακτηρίζονταν τα πρώτα χρόνια της καριέρας τους ως «Ντοράκηδες»). Συμμαχία ακόμα και για στήριξη του Κούλη που, όσο να 'ναι, δεν είναι Ολγα, Βασιλίδης ή Μίλτος.

Υπ' αυτές τις συνθήκες και με όλα αυτά τα δεδομένα, η ΝΔ δεν κινδυνεύει με διάλυση. Η ίδια η αστική τάξη δε θα την αφήσει να διαλυθεί. Ενδέχεται και η κρίση «εσωστρέφειας» στην οποία μπαίνει τώρα να μην είναι τόσο βαθιά, αλλά να διευθετηθεί μέχρι τα μέσα του Νοέμβρη. Η αστική τάξη χρειάζεται εναλλακτική λύση εξουσίας και αυτή τη στιγμή τέτοια λύση αποτελεί μόνο η ΝΔ. Οποιος και να βγει αρχηγός θα στηριχτεί από το μιντιακό σύστημα, για να παίξει το ρόλο του ως ηγέτης της αξιωματικής αντιπολίτευσης, δηλαδή ως εν δυνάμει πρωθυπουργός.

Πρόταση με... προοπτική

Το τηλεφώνημα Τσίπρα-Φώφης το βράδυ της Κυριακής έγινε, αλλά για το περιεχόμενό του ξέσπασε πόλεμος ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ (με ανάμιξη και του Θεοχαρόπουλου της ΔΗΜΑΡ, που επιβεβαίωσε την άποψη της Φώφης. Ομως, ανεξάρτητα από το τι ειπώθηκε και τι δεν ειπώθηκε ανάμεσα στον Τσίπρα και τη Φώφη, το συγκεκριμένο θέμα κάθε άλλο παρά χωρίς σημασία είναι.

Ο ίδιος ο Τσίπρας είπε στους δημοσιογράφους, μετά το σιγούρεμα του εκλογικού αποτελέσματος και αφού ήδη είχε στηθεί το σκηνικό της νέας συγκυβέρνησης με τον Καμμένο, ότι είχε τηλεφωνική επικοινωνία με τη Γεννηματά και της πρότεινε να ενταχθεί το ΠΑΣΟΚ στη νέα κυβέρνηση, όμως εκείνη αρνήθηκε κι έτσι θα φτιάξει κυβέρνηση μόνο με τον Καμμένο. Από το ΠΑΣΟΚ διέφευσαν από το ίδιο βράδυ ότι υπήρξε τέτοια συζήτηση, ενώ την επόμενη μέρα εκδόθηκε και σχετική ανακοίνωση. Δεν είπαν, όμως, αν θα συμμετείχαν σε μια κυβέρνηση σε περίπτωση που όντως τους γινόταν τέτοια πρόταση από τον Τσίπρα.

Στην πραγματικότητα, παίχτηκε ένα blame game για τα μάτια της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, που ήθελε κυβέρνηση με τη συμμετοχή τουλάχιστον και του ΠΑΣΟΚ (και του Ποταμιού, αλλά τουλάχιστον του ΠΑΣΟΚ), άποψη που εκφράστηκε και με τις δηλώσεις των Σουλτσ και Πιτέλα. Ασοι στην παραπληροφόρηση οι συριζαίοι, οργάνωσαν τις άτυπες δηλώσεις Τσίπρα, για να έχουν να λένε στον κάθε Σουλτς και Πιτέλα, ότι αυτοί είχαν τη διάθεση να βάλουν στην κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, όμως συνάντησαν άρνηση. Και πώς ήξεραν οι συριζαίοι ότι μπορούσαν να στήσουν αυτή τη μικρή προβοκάτσια; Είχαν πληροφορηθεί πως σε σύσκεψη που έκαναν τα κορυφαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ στη Χ. Τρικούπη κατέληξαν στην απόφαση να μη διεκδικήσουν συμμετοχή τους στην κυβέρνηση, αλλά να μείνουν στην αντιπολίτευση για να έχουν την άνεση να ανασυγκροτηθούν και να διεκδικήσουν το σημαντικότερο μερίδιο από την αναπόφευκτη πολιτική φθορά που θα έχει ο ΣΥΡΙΖΑ, υποδεχόμενοι παράλληλα και τις διαρροές που αναπόφευκτα θα έχει το Ποτάμι.

Ολ' αυτά, βέβαια, έπρεπε να γίνουν με τυπικό τρόπο. Δηλαδή, να υπάρξει συνάντηση Τσίπρα-Γεννηματά, να υποβληθεί επίσημη πρόταση και να την απορρίψει το ΠΑΣΟΚ. Οι συριζαίοι, όμως, προτίμησαν να το κάνουν με τη μέθοδο της μπλόφας, όντας σίγουροι ότι στις συνθήκες της ευφορίας μετά την εκλογική τους νίκη το συγκεκριμένο ζήτημα δε θα μπορούσε να τους κάνει ζημιά. Γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ άφησε αναπάντητη την καταγγελία του ΠΑΣΟΚ, ενώ ο Τσίπρας ανέθεσε στον... Καμμένο να δηλώσει πως το ΠΑΣΟΚ θα είναι ευπρόσδεκτο στην κυβέρνηση αν ξεφορτωθεί τα βαρίδια τύπου Βενιζέλου.

Ομως, η πρόταση για συμμετοχή στην κυβέρνηση προς το ΠΑΣΟΚ, που δεν έγινε από τον Τσίπρα αλλά ανακοινώθηκε από τον ίδιο ότι έγινε και απορρίφθηκε δε στερείται γενικότερης πολιτικής σημασίας. Ο Τσίπρας προσπαθεί «να πιάσει πόρτα για το χειμώνα», όπως λέει η παροιμία, χρίζοντας το ΠΑΣΟΚ εν δυνάμει κυβερνητικό εταίρο. Το πρώτο αποτέλεσμα αυτής της κίνησης είναι «να σφίξουν οι κόλποι» των ψεκασμένων. Δε θα μπορεί πια ο Καμμένος να θέτει όρους στην κυβέρνηση και ν' απαιτεί την υπουργοποίηση ακόμη και απίθανων τύπων τύπου Χαϊκάλη, διότι υπάρχουν και άλλοι εν δυνάμει κυβερνητικοί εταίροι, με μεγαλύτερη κοινοβουλευτική δύναμη, μάλιστα.

Από την άλλη, παρά την ευφορία της εκλογικής νίκης, η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ γνωρίζει πολύ καλά πως κάθε άλλο παρά με ροδοπέταλα στρωμένος είναι ο δρόμος που έχει να διανύσει. Δεν μπορεί να είναι σίγουρη ούτε για τους 145 της κοινοβουλευτικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ. Μπορεί αυτή η κοινοβουλευτική ομάδα να είναι πιο συμπαγής από την προηγούμενη, όμως η ιστορία των μνημονιακών χρόνων δείχνει ότι καμιά κοινοβουλευτική ομάδα δεν πρέπει να θεωρείται συμπαγής. Κάποιοι δεν αντέχουν το βάρος αυτών που καλούνται να ψηφίσουν, ενώ κάποιοι άλλοι έχουν τη συμπεριφορά των ποντικών που εγκαταλείπουν πρώτοι το βυθιζόμενο σκάφος. Άρα, η αναγόρευση του ΠΑΣΟΚ σε εν δυνάμει κυβερνητικό εταίρο αποτελεί μια επένδυση για το μέλλον. Αυτό, βέβαια, απαιτεί και καλές σχέσεις με το ΠΑΣΟΚ και την ηγετική του ομάδα. Γι' αυτό ο Τσίπρας δεν έριξε λάδι στη φωτιά, αλλά άφησε τον Καμμένο να κάνει τη «βρόμικη δουλειά». Εκτός αν ο Καμμένος ενήργησε για πάρτη του, με στόχο να βάλει ζιζάνια στο φλερτ ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ εν τη γενέσει του. Θα δείξει.

Εμείς ως κρατήσουμε την αναγόρευση του ΠΑΣΟΚ σε εν δυνάμει κυβερνητικό εταίρο του ΣΥΡΙΖΑ, που διαγράφει μεμιάς τα πάντα. Οι ευθύνες του ΠΑΣΟΚ για τα Μνημόνια, η διαφθορά, η διαπλοκή και τα υπόλοιπα της προεκλογικής περιόδου αφήνονται στη λήθη. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει καλές σχέσεις με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία (Ολάντ και σία) και στην Ελλάδα σ' αυτή τη φάση η σοσιαλδημοκρατία αντιπροσωπεύεται (τυπικά, γιατί ουσιαστικά σοσιαλδημοκρατία είναι ο ΣΥΡΙΖΑ) από το ΠΑΣΟΚ. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει καβάτζα κυβερνητικό εταίρο για το μέλλον, γιατί δεν ξέρει τι του ξημερώνει και δεν μπορεί με την ίδια ευκολία να πάει σε εκλογές για να λύσει το εσωκομματικό του πρόβλημα, και τον βρήκε στο ΠΑΣΟΚ.

Προσφυγική κρίση

Ασπρίνες για καρκινοπαθείς made in Europe

«**Α**υτή είναι μία κρίση πολιτικής θέλησης συνδυασμένη με την έλλειψη ευρωπαϊκής ενότητας, που οδηγεί σε σκόπιμο ακρωτηριασμό διαχείρισης... Όταν το 1956 200 χιλιάδες Ούγγροι το έσκασαν για την Αυστρία και τη Γιουγκοσλαβία, όχι μόνο τους δέχτηκαν κανονικά, αλλά έλαβε χώρα γρήγορα ένα πρόγραμμα επανεγκατάστασής τους και 140 χιλιάδες άνθρωποι μετακόμισαν σε άλλες χώρες. Αυτό που ήταν τότε δυνατό θα έπρεπε να είναι και σήμερα» (απόσπασμα από δήλωση του Αντόνιο Γκουτέρες, επικεφαλής της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ, <http://www.unhcr.org/56015ba86.html>).

Αν και δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τον αριθμό αυτών που την κοπάνησαν από την Ουγγαρία μετά την καταστολή της «επανάστασης» του 1956, αυτό που προκύπτει από τα λεγόμενα του ύπατου Αρμοστή είναι η τεράστια υποκρισία των χωρών της ΕΕ. Πριν από εξήντα περίπου χρόνια, οι δυτικές «δημοκρατίες» δέχτηκαν τους ούγγρους αντικομμουνιστές χωρίς πολλά λόγια. Βλέπετε, ήταν η εποχή του «ψυχρού πολέμου» και παρά το γεγονός ότι δεν είχε περάσει πολύς καιρός από την καταστροφή που υπέστησαν οι ευρωπαϊκές χώρες από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, βρήκαν τρόπους να βολέψουν τους ούγγρους «πρόσφυγες» που εγκατέλειπαν μια χώρα (την Ουγγαρία), η οποία καμία σχέση δεν είχε με τις χώρες-ερείπια, όπως η Συρία, το Αφγανιστάν και το Ιράκ. Σήμερα, την ίδια στιγμή που οι εκατοντάδες χιλιάδες των προσφύγων προσπαθούν να βρουν μια διέξοδο για να επιβιώσουν μακριά από τις βόμβες και τα ερείπια, η «ευαίσθητη» ΕΕ ψάχνει εδώ και μήνες τρόπο για να «φιλοξενήσει» μόλις 160 χιλιάδες απ' αυτούς (ποσοστό που δε φτάνει ούτε το 4% του συνόλου), όχι άμεσα, αλλά μέσα **στα επόμενα δυο χρόνια!**

Η σύγκριση των δύο παραπάνω γεγονότων είναι πιστευότουμη καταλυτική και δείχνει ανάγλυφα την υποκρισία της ΕΕ απέναντι στο δράμα των προσφύγων. Τότε που υπήρχε πολιτική σκοπιμότητα, στο πλαίσιο της αντικομμουνιστικής υστερίας της Δύσης, βρέθηκε τρόπος να εγκατασταθούν γρήγορα οι ούγγροι «πρόσφυγες». Τώρα, οι άραβες στην πλειοψηφία τους πρόσφυγες αποτελούν μια «καυτή πατάτα» που κανένας δε θέλει να την αγγίξει.

Πριν σχολιάσουμε τις τελευταίες εξελίξεις, ας δούμε επιγραμματικά το ιστορικό των... καθυστερήσεων που παίζει η ΕΕ τους τελευταίους μήνες.

Συνεχείς αναβολές

Η πρώτη φορά μέσα στην τρέχουσα χρονιά που η ΕΕ αναγκάστηκε να δείξει ότι δρα ήταν τον περασμένο Απρίλη. Ήταν τότε που σόκαραν την ανθρωπότητα οι μαζικοί πνιγμοί εκατοντάδων μεταναστών στη Μεσόγειο, με αποκορύφωμα αυτόν που συνέβη στα μέσα του περασμένου Απριλίου στον κόλπο της Σικελίας, όπου χάθηκαν πάνω από 800 ζωές. Η ΕΕ έπρεπε να δείξει ότι κάνει κάτι, γι' αυτό και οι υπουργοί Εσωτερικών μαζεύτηκαν για να συνεδριάσουν. Κατέληξαν, λοιπόν, σε κάποιες προτάσεις αντιμετώπισης του προβλήματος. Όπως γράψαμε τότε (<http://www.eksegersi.gr/issue/819/Διεθνή/23744>). Εγκλημα-και-υποκρισία), κεντρικός

πυρήνας αυτών των προτάσεων ήταν η **ενίσχυση του ελέγχου της ροής των μεταναστών στη Μεσόγειο**, με τη διεύρυνση των επιχειρήσεων ελέγχου των θαλάσσιων μεταφορών, με πλήρη καταγραφή όλων των μεταναστών μέσω λήψης δακτυλικών αποτυπωμάτων από όλους (με ποινή απέλασης για όσους δεν πειθαρχήσουν) και ένταση των απελάσεων, μέσω προγράμματος ταχείας επιστροφής των «παράνομων» μεταναστών, που θα συντονίζεται από τη Frontex, και της αύξησης των πτήσεων για απελαθέντες. Ταυτόχρονα, προτάθηκε να συνεδριάζουν σε τακτική βάση οι ευρωπαϊκοί οργανισμοί Eurorol, Frontex, EASO και Eurojust, με στόχο την ανταλλαγή πληροφοριών για τον εντοπισμό των λαθραίων πλοίων που μεταφέρουν μετανάστες και την καταστροφή τους ώστε να μη χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά μεταναστών.

Με βάση αυτές τις προτάσεις, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή παρουσίασε στις 13 Μάη το Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα Δράσης για τη Μετανάστευση. Οι άμεσες δράσεις του προγράμματος αυτού αφορούσαν στον τριπλασιασμό των κονδυλίων για τις επιχειρήσεις της Frontex, τη «δέσμευση» για συγκεκριμένες προτάσεις μέχρι το τέλος Μάη για ένα πανευρωπαϊκό καθεστώς επανεγκατάστασης, που θα παρέχει 20.000 θέσεις προσφύγων κατανεμημένες σε όλα τα κράτη μέλη, και την έναρξη επιχειρήσεων εξάρθρωσης των δικτύων «λαθρο»μετανάστευσης στη Μεσόγειο.

Οι τέσσερις άξονες στους οποίους θα έπρεπε στο εξής να κινείται η ατζέντα για το μεταναστευτικό ήταν:

1. Μείωση των κινήτρων για «παράτυπη» μετανάστευση με τροποποίηση της νομικής βάσης της συνοριακής αστυνομίας Frontex, ώστε να μπορεί να πραγματοποιεί πιο αποτελεσματικά τις απελάσεις.
2. Ασφάλιση των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ, με ενίσχυση του ρόλου και των ικανοτήτων της Frontex.
3. Κοινή πολιτική ασύλου με καλύτερη καταγραφή των μεταναστών, αξιολόγηση και πιθανώς αναθεώρηση του κανονισμού του Δουβλίνου εντός του 2016.
4. Νέα πολιτική για τη νόμιμη μετανάστευση, κυρίως με τον εκσυγχρονισμό και την αναμόρφωση του καθεστώτος για τη μπλε κάρτα.

Στις 27 Μάη, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλε την πρώτη δέσμη εκτελεστικών μέτρων του Ευρωπαϊκού Προγράμματος Δράσης για τη Μετανάστευση, συμπεριλαμβανομένης της μετεγκα-

τάστασης και επανεγκατάστασης, και προτάσεις για ένα σχέδιο δράσης της ΕΕ κατά της «παράνομης» διακίνησης μεταναστών (http://europa.eu/rapid/press-release_IP-15-5039_el.htm). Όπως μας ενημερώνει η ιστοσελίδα της Κομισιόν, **έξι ήταν τα συγκεκριμένα μέτρα που προτάθηκαν:**

1. Δημιουργία μηχανισμού επείγουσας κατάστασης για τη μετεγκατάσταση 40 χιλιάδων προσφύγων από την Ελλάδα και την Ιταλία μέσα στα επόμενα δύο χρόνια. Όπως αναφέρει η Κομισιόν, ο αριθμός αυτός αντιστοιχούσε τότε στο 40% του συνολικού αριθμού των αιτούντων άσυλο το 2014.
2. Σύσταση προς τα κράτη μέλη για επανεγκατάσταση 20 χιλιάδων μεταναστών από χώρες εκτός ΕΕ σε χώρες της ΕΕ εντός δύο ετών.
3. Σχέδιο δράσης της ΕΕ κατά της λαθραίας διακίνησης μεταναστών.
4. Κατευθυντήριες γραμμές για τη λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων.
5. Δημόσια διαβούλευση σχετικά με το μέλλον της οδηγίας για τη μπλε κάρτα.
6. Η Επιτροπή λαμβάνει επίσης υπό σημείωση ένα νέο επιχειρησιακό σχέδιο για την επιχείρηση «Τρίτων».

Όπως διαβάζετε, τα περισσότερα μέτρα αφορούν στη φύλαξη των συνόρων από τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, ενώ σαν το τυράκι στη φάκα προσφέρθηκε η μετεγκατάσταση 40 χιλιάδων προσφύγων από την Ελλάδα και την Ιταλία καθώς και η επανεγκατάσταση άλλων 20 χιλιάδων από χώρες εκτός ΕΕ.

Περίπου ένα μήνα μετά, στις 25-26 Ιούνη, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο συμφώνησε να προωθήσει τις προτάσεις που υπέβαλε η Επιτροπή, με ιδιαίτερη έμφαση στη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, τις επιστροφές, καθώς και τη συνεργασία με τις χώρες καταγωγής και διέλευσης (www.consilium.europa.eu/en/meetings/european-council/2015/06/EUCO-conclusions-pdf/). Άλλον ένα μήνα μετά, στις 20 Ιούλη, το Συμβούλιο Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων (<http://www.consilium.europa.eu/en/meetings/jha/2015/07/20/>) συμφώνησε να θέσει σε εφαρμογή τα μέτρα που προτάθηκαν στο Ευρωπαϊκό Πρόγραμμα Δράσης για τη Μετανάστευση, ιδίως για τη μετεγκατάσταση ατόμων με «σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας» από την Ιταλία και την Ελλάδα, **μέσα στα επόμενα δύο χρόνια και σε εθελοντική βάση**, αρχίζοντας με 32.256 άτομα σε

πρώτη φάση, με σκοπό ο αριθμός αυτός να αυξηθεί μέχρι τα 40.000 άτομα μέχρι το τέλος του 2015. Ταυτόχρονα, συμφώνησε στην επανεγκατάσταση άλλων 22.504 εκτοπισθέντων «με σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας» από χώρες εκτός ΕΕ, **επίσης σε εθελοντική βάση**. Επαφίονταν δηλαδή στο κάθε κράτος μέλος της ΕΕ να αποφασίσει αν θέλει να τους δεχτεί ή όχι.

Αφού πέρασε ο Αύγουστος, στη διάρκεια του οποίου το μεταναστευτικό κύμα έγινε... τσουνάμι, η Κομισιόν αποφάσισε στις 9 Σεπτεμβρίου μια νέα δέσμη μέτρων, που περιλάμβανε ένα μηχανισμό έκτακτης ανάγκης για τη μετεγκατάσταση 120 χιλιάδων προσφύγων, συμπληρωματικά στους 40 χιλιάδες που είχε συμφωνηθεί τον Ιούλη. Όπως γράψαμε τότε (<http://www.eksegersi.gr/issue/835/Διεθνή/24554>), **Ανοιχτές-αγκάλες-με-το-μαχαίρι-στο-στόμα**, **ο συνολικός αριθμός που θα δεχόταν η ΕΕ στις «αγκάλες» της ισοδυναμεί με μόλις το 4% του συνόλου των σύριων προσφύγων, που ξεπερνούν τα 4 εκατομμύρια!**

Στη σύνοδο του συμβουλίου των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών της ΕΕ στις 14 Σεπτεμβρίου, η πρόταση της Κομισιόν υιοθετήθηκε επί της αρχής, αλλά ζητήθηκε να γνωμοδοτήσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το θέμα παραπέμφθηκε στην επόμενη συνεδρίαση (8-9 Οκτώβρη). Ταυτόχρονα, το Συμβούλιο των υπουργών ζήτησε τη θέσπιση ισχυρών μηχανισμών από τις 16 Σεπτεμβρίου στην Ιταλία και την Ελλάδα, για την καταγραφή και δακτυλοσκόπηση των μεταναστών και το διαχωρισμό αυτών που «πραγματικά» χρειάζονται προστασία και θα πρέπει να μεταφερθούν στις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ από αυτούς που θα πρέπει να απελαθούν. Τελικά, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπερψήφισε την Πέμπτη 17 Σεπτεμβρίου την πρόταση της Κομισιόν μέσα σε κλίμα «απογοήτευσης» για την αποτυχία των κρατών μελών να δράσουν, ενώ οι υπουργοί Εσωτερικών και Δικαιοσύνης της ΕΕ συγκάλεσαν έκτακτη σύνοδο για την Τρίτη 22 Σεπτεμβρίου, για να αποφασίσουν τι θα κάνουν, επισπεύδοντας την απόφασή τους επί του θέματος που ήταν για τις αρχές Οκτώβρη.

Το Συμβούλιο της Τρίτης έδειξε ότι κανείς δεν μπορεί να παίζει με τις απαιτήσεις της Γερμανίας, η οποία πίεζε να περάσει η πρόταση της Κομισιόν. Όταν δεν κατάφερε να «πεισει» τις χώρες που αντιδρούσαν (Ουγγαρία, Τσεχία, Σλοβακία και Ρουμανία), τις παρέκαμψε επιβάλλοντας με την αρχή της πλειοψηφίας την απόφαση που τελικά ψηφίστηκε και η οποία είναι υποχρεωτική και «θα επιβληθεί» σε όλες τις χώρες μέλη, όπως δήλωσε ο Αβραμόπουλος (που ξαφνικά «ψήλωσε», φορώντας γερμανικούς κοθόρνους). Σύμφωνα με την απόφαση του Συμβουλίου των υπουργών Εσωτερικών και Δικαιοσύνης της ΕΕ (<http://www.consilium.europa.eu/en/meetings/jha/2015/09/22/>), οι επιπλέον 120 χιλιάδες πρόσφυγες θα μεταφερθούν μόνο από την Ιταλία και την Ελλάδα (και όχι από την Ουγγαρία, όπως προβλεπόταν αρχικά) μέσα στα επόμενα δύο χρόνια. Αφορά τους μετανάστες που χρήζουν «διεθνούς προστασίας» (δηλαδή προέρχονται από τις λεγόμενες μη ασφαλείς χώρες) και

έχουν φτάσει σε ευρωπαϊκό έδαφος σε διάστημα μεταξύ έξι μηνών έως δύο χρόνων μετά την έναρξη ισχύος αυτής της απόφασης.

Από τους 120 χιλιάδες, οι 15.600 θα μεταφερθούν από την Ιταλία και οι 50.400 από την Ελλάδα (σύνολο 66.000), ενώ οι υπόλοιποι 54.000 θα μεταφερθούν από τις ίδιες χώρες στην ίδια αναλογία, αλλά ένα χρόνο μετά την έναρξη ισχύος της απόφασης. Η κάθε χώρα που θα συμμετάσχει στο πρόγραμμα θα πάρει 6.000 ευρώ για κάθε πρόσφυγα που θα δέχεται στο έδαφός της. Από τις χώρες μέλη της ΕΕ που θα συμμετάσχουν στο πρόγραμμα μετεγκατάστασης των προσφύγων εξαιρούνται η Βρετανία και η Δανία.

Οι προϋποθέσεις

Αυτό που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι προϋπόθεση για την εφαρμογή της μετεγκατάστασης των προσφύγων είναι η Ελλάδα και η Ιταλία να κοινοποιήσουν στην Κομισιόν, εντός ενός μήνα από την έναρξη ισχύος της απόφασης, έναν οδικό χάρτη «που θα περιλαμβάνει τα κατάλληλα μέτρα στους τομείς του ασύλου, της πρώτης υποδοχής και του επαναπατρισμού, ενισχύοντας την ικανότητα, την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα των συστημάτων τους στους τομείς αυτούς και λαμβάνοντας μέτρα για να διασφαλίσουν την κατάλληλη εφαρμογή της παρούσας απόφασης». Αν δεν το κάνουν αυτό, τότε **η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει να αναστείλει την εφαρμογή της απόφασης** για το κράτος μέλος για χρονική περίοδο έως τρεις μήνες!

Τι σημαίνει αυτό; Οτι για να αποδεχτούν οι άλλες χώρες μέλη της ΕΕ τους 160 χιλιάδες πρόσφυγες από την Ελλάδα και την Ιταλία, οι τελευταίες θα πρέπει να παρουσιάσουν συγκεκριμένα μέτρα για την ενίσχυση της καταγραφής **και των απελάσεων!** Διαφορετικά, κινδυνεύουν να αποκλειστούν από το πρόγραμμα μετεγκατάστασης των προσφύγων, και οι υπόλοιπες χώρες της ΕΕ να μη δεχτούν ούτε έναν μετανάστη απ' αυτές. Το ελληνικό και το ιταλικό κράτος πρέπει να συνεχίσουν ν' αποτελούν συνοριακά φυλάκια της ΕΕ, κάνοντας ό,τι κάνει σήμερα η Ουγγαρία. Αν όμως η Ιταλία, ως μία από τις ισχυρές ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ, μπορεί να τριξεί τα δόντια της στους «εταίρους», αυτό δεν ισχύει για την Ελλάδα, που θα εξακολουθήσει να αποτελεί μια μεγάλη φυλακή για τους εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες μετανάστες που έχουν εγκλωβιστεί στο έδαφός της.

Ασήμαντες οι μετεγκαταστάσεις

Αν κοιτάξει κανείς τους αριθμούς των μεταναστών που δέχονται να «φιλοξενήσουν» οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες από την Ελλάδα, θα διαπιστώσει πόσο μεγάλη απάτη είναι η «γενναιοδωρία» που υποτίθεται ότι δείχνουν. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ, από τις αρχές του χρόνου μέχρι σήμερα 347.474 άνθρωποι πέρασαν τα ελληνικά σύνορα διά θαλάσσης. Το 97% αυτών των ανθρώπων προέρχεται από τις εμπόλεμες ζώνες: 71% Σύριοι, 18% Αφγανοί, 4% Ιρακινοί, 3% Πακιστανοί, 1% Σομαλοί και 3% από άλλες χώρες

(<http://data.unhcr.org/mediterranean/country.php?id=83>). Στην Ιταλία, οι αντίστοιχες αφίξεις ήταν 128.000, στην πλειοψηφία τους από τις αφρικανικές χώρες: 26% από την Ερυθραία, 13% από τη Νιγηρία, 8% από τη Σομαλία, 6% από το Σουδάν, 5% από τη Γκάμπια και μόλις 6% από την Συρία (<http://data.unhcr.org/mediterranean/country.php?id=105>).

Σύμφωνα με τις αποφάσεις του Συμβουλίου των υπουργών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών, οι πρόσφυγες που θα δεχτούν οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες από την Ελλάδα είναι: 16 χιλιάδες από τους 40 χιλιάδες που είχε αποφασιστεί τον περασμένο Ιούλη, εντός δύο ετών, και άλλοι 50,4 χιλιάδες από τους 66 χιλιάδες που συμφωνήθηκε ότι θα μεταφερθούν εντός ενός χρόνου από την έναρξη ισχύος της απόφασης της περασμένης Τρίτης. Ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι οι 16 χιλιάδες θα μεταφερθούν μέσα σε ένα χρόνο από τώρα, οι μετανάστες από την Ελλάδα που θα γίνουν δεκτοί στις άλλες χώρες μέλη της ΕΕ δε θα ξεπερνούν τους 66,4 χιλιάδες μέσα σ' ένα χρόνο. Πόσοι θα είναι οι πρόσφυγες που μέσα στο διάστημα του ενός χρόνου θα θελήσουν να περάσουν τα ελληνικά σύνορα για να πάνε στην «Ευρώπη»; Σίγουρα πολλαπλάσιοι από τους 66,4 χιλιάδες που αποδέχεται η «ευαίσθητη» ΕΕ, δεδομένου ότι στους πρώτους εννέα μήνες αυτού του χρόνου πέρασαν τα ελληνικά σύνορα πενταπλάσιοι. Τι θα γίνει με όλους αυτούς τους ανθρώπους; Η ΕΕ σε αυτό το θέμα «νίπτει τας χείρας της»!

Πρέπει επίσης να σημειώσουμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία αυτών που έρχονται στην Ελλάδα προέρχεται από εμπόλεμες ζώνες. Ενδιαφέρον παρουσιάζει η έρευνα που διεξήγαγε η Υπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ τον περασμένο Αύγουστο (<http://data.unhcr.org/mediterranean/download.php?id=27>) μεταξύ των σύριων προσφύγων. Η έρευνα έδειξε ότι το 90% αυτών που προτίθεται να υποβάλει αίτηση ασύλου στην Ελλάδα θέλει να υποβάλει αίτηση για άσυλο και σε άλλη χώρα, ενώ το 54% σχεδιάζει να κάνει αίτηση για να σμίξει με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του. Η έρευνα έδειξε, επίσης, ότι το 44% των προσφύγων ήταν παιδιά και το 40% είχαν πανεπιστημιακή μόρφωση, γεγονός που δείχνει ότι **οι σύριοι πρόσφυγες δεν προέρχονται από τα εξαθλιωμένα λαϊκά στρώματα (όπως σε άλλες περιπτώσεις προσφύγων) αλλά και από μικροαστικά στρώματα που καταστράφηκαν λόγω του πολέμου.**

Πόσο υποκριτικά ακούγεται η δήλωση του Φρανσουά Ολάντ, ότι «η Ευρώπη ανέλαβε τις ευθύνες της»! Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές βρίσκεται σε εξέλιξη η άτυπη σύνοδος κορυφής που αναμένεται να επικυρώσει τις αποφάσεις του Συμβουλίου των υπουργών. Ο,τι και να αποφασιστεί τελικά, όμως, το σίγουρο είναι ότι **η Ευρώπη-φρούριο θα παραμείνει**, αποδεχόμενη μια ισχνή μειοψηφία του συνόλου των προσφύγων, με ταυτόχρονη ενίσχυση των εξωτερικών της συνόρων, όπως καθαρά δήλωσε ο Ολάντ.

Υπάρχει λύση;

Ποια είναι επομένως η λύση; Η «καταπολέμηση των αιτιών του προσφυγικού κύματος», όπως είπε η Μέρκελ; Όταν η Μέση Ανατολή έχει μετατραπεί σε ένα σωρό από χώρες-συντρίμια και ολόκληροι λαοί στην Ασία και την Αφρική στενάζουν από την υπερεκμετάλλευση και τους πολέμους, το μεταναστευτικό δεν πρόκειται να λυθεί ποτέ στο πλαίσιο της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της ιμπεριαλιστικής κηδεμονίας. Επαφίεται στους λαούς των χωρών που δέχονται το μεταναστευτικό τσουνάμι να σταθούν δίπλα στους μετανάστες και να αγωνιστούν για τα στοιχειώδη δικαιώματά τους, γνωρίζοντας ότι και αυτό το πρόβλημα **θα λυθεί μόνο με την νίκη της προλεταριακής επανάστασης.** Κάτι που σήμερα μπορεί να φαίνεται αδύνατο, αλλά είναι το μόνο που θα οδηγήσει στην πραγματική λύση του προσφυγικού, με την ένταξη αυτών των ανθρώπων στην οικοδόμηση μιας κοινωνίας χωρίς εκμετάλλευση. Κάθε άλλη «λύση» θα είναι ατελέσφορη και θα οδηγήσει στην ανακύκλωση του προβλήματος.

Ομορφος κόσμος ηθικός...

Δύο εξ ουρανού για τις αμερικάνικες αυτοκινητοβιομηχανίες ήταν ο κεραυνός που έπεσε πάνω στην αυτοκινητοβιομηχανία με τις περισσότερες πωλήσεις στον κόσμο, τη γνωστή Volkswagen. Η ανακάλυψη το περασμένο Σαββατοκύριακο, από αμερικανική εταιρία μετρήσεων ρύπων, ότι τα ντιζελοκίνητα αυτοκίνητα της VW ρυπαίνουν έως και 40 φορές περισσότερο από το ανώτατο επιτρεπτό όριο που καθορίζει η αμερικανική Υπηρεσία Περιβαλλοντικής Προστασίας (EPA), χωρίς αυτό να γίνεται αντιληπτό, λόγω ενός ειδικού λογισμικού που παραποιεί τα δεδομένα και εμφανίζει τα αυτοκίνητα «καθαρά» στους τεχνικούς ελέγχους, έπεσε σαν βόμβα πάνω τη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία. Μισό εκατομμύριο αυτοκίνητα θα πρέπει να αποσυρθούν από την αμερικανική αγορά, γιατί δεν είναι πλέον αποδεκτά, αφού ούτε άδεια κυκλοφορίας δεν τους δίνει το αμερικανικό κράτος.

Αυτός όμως δεν είναι ο μοναδικός πονοκέφαλος για τη γερμανική αυτοκινητοβιομηχανία, της οποίας το μερίδιο στην αμερικανική αγορά δεν ξεπερνά το 3,5% (την ξεπερνά και η Subaru), όπως επισημαίνει ο Economist (<http://www.economist.com/news/business-and-finance/21665452-18-billion-fine-not-carmakers-only-worry>).

why-volkswagens-share-price-has-fallen-so). Το μεγάλο πρόβλημα για τη VW είναι ότι ανακόπτεται κάθε προσπάθεια επέκτασης των πωλήσεών της παγκόσμια, με τα κέρδη της να συρρικνώνονται ακόμα και στην Κίνα. Το μεγαλύτερο ποσοστό κέρδους το βγάζει από τις άλλες εταιρίες που κατέχει, όπως η Audi και η Porsche, παρά το γεγονός ότι η VW πουλά 25 φορές περισσότερα αυτοκίνητα από την τελευταία. Αν στα παραπάνω προσθέσει κανείς το ότι άλλα 11 εκατομμύρια αυτοκίνητα έχουν το ίδιο λογισμικό και ότι η VW αντιμετωπίζει το υπέρογκο πρόστιμο της τάξης των 18 δισ. δολαρίων από την αμερικανική EPA, τότε καταλαβαίνει ότι το χτύπημα είναι τεράστιο. Ενδεικτικό της σφοδρότητας του χτυπήματος είναι και η άμεση παραίτηση του διευθύνοντα συμβούλου του ομίλου VW Μάρτιν Βίντελκορν.

Το σκάνδαλο είναι ακόμα στην αρχή του και κανείς δεν ξέρει πού θα κάτσει η μπίλια και τι συμβιβασμοί και παραχωρήσεις θα γίνουν για να διευθετηθεί. Εκείνο που επιβεβαιώνεται και απ' αυτό το σκάνδαλο είναι πως καπιταλισμός και απάτη πάνε χέρι-χέρι ακόμα και στις πλέον ανεπτυγμένες χώρες (ιδιαίτερα σ' αυτές, γιατί όσο μεγαλύτερα τα συμφέροντα τόσο μεγαλύτερες οι απάτες).

Σύμφωνα με τον βρετανικό Guardian (<http://www.theguardian.com/business/2015/sep/22/vw-scandal-caused-nearly-1m-tonnes-of-extra-pollution-analysis-shows>), οι ρύποι από τα 11 εκατομμύρια ντιζελοκίνητα αυτοκίνητα της VW παγκόσμια μπορεί να υπερβαίνουν

το ένα εκατομμύριο τόνους το χρόνο, ποσότητα περίπου ίση με τους ρύπους που εκλύονται από όλους τους σταθμούς παραγωγής ρεύματος, τα αυτοκίνητα, τη βιομηχανία και τη γεωργία στη Βρετανία! Σε ανύποπτο χρόνο (στις 14 Σεπτεμβρίου, δηλαδή μερικές μέρες πριν ξεσπάσει το σκάνδαλο), ο Guardian είχε δημοσιεύσει στην ιστοσελίδα του άρθρο με τίτλο «Εννέα στα δέκα νέα ντιζελοκίνητα αυτοκίνητα σπάνε τα νέα ευρωπαϊκά όρια ρύπων όταν ελεγχθούν στους δρόμους και όχι στα εργαστήρια» (<http://www.theguardian.com/environment/2015/sep/14/nine-out-of-10-new-diesel-cars-in-breach-of-eu-pollution-rules-report-finds>). Η έκθεση που επικαλούνταν η εφημερίδα αναφέρει ότι κατά μέσο όρο τα αυτοκίνητα αυτά εκπέμπουν επτά φορές περισσότερους ρύπους (NOx), ενώ το χειρότερο (μάρκας Audi) εκπέμπει 22 φορές πάνω από το νόμιμο όριο!

Τα μοντέλα όλων των μεγαλύτερων κατασκευαστών σπάνε τα όρια όταν δοκιμάζονται σε πραγματικές συνθήκες! Λέτε να βρεθούν και άλλα αυτοκίνητα με παραποιημένα λογισμικά εκτός της VW; Ο καιρός θα δείξει μιας και ο εμπορικός πόλεμος μόλις ξέσπασε. Η απάτη της προστασίας του περιβάλλοντος φαίνεται τώρα με σάρκα και οστά!

Ισραήλ

Θάνατος για τους παλαιστίνιους διαδηλωτές!

Με πυρά ελεύθερων σκοπευτών θα αντιμετωπίζει πλέον η ισραηλινή αστυνομία τους Παλαιστίνιους που πετροβολούν τον ισραηλινό στρατό ή τους εβραίους εποίκους στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, σύμφωνα με νόμο για την καταστολή των διαδηλώσεων, που ψήφισε τις τελευταίες μέρες η κυβέρνηση Νετανιάχου. Τέτοιου είδους κτηνώδη καταστολή είχε τυπικά το δικαίωμα να ασκεί μόνο ο ισραηλινός στρατός στη Δυτική Οχθη. Με το νέο νόμο, αυτή η πρακτική ενάντια σε παλαιστίνιους διαδηλωτές επεκτείνεται και στην κατεχόμενη από το Ισραήλ Ανατολική Ιερουσαλήμ, ενώ ταυτόχρονα το δικαίωμα χρήσης πραγματικών πυρών εναντίον διαδηλωτών περνά και στην αστυνομία.

Εκπρόσωπος της αστυνομίας ισχυρίζεται ότι οι μπάτσοι θα στοχεύουν αποκλειστικά στα πόδια των διαδηλωτών! Φυσικά, πρόκειται για ψέμα και δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε γι' αυτό. Σύμφωνα με την ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων B'Tselem, η αστυνομία των σιωνιστών πρόκειται να χρησιμοποιήσει τουφέκια πολεμικού τύπου των 22 χιλιοστών, τα οποία χαρακτηρίζονται ιδιαίτερος θανάσιμα και έχουν χρησιμοποιηθεί σε μαζικές δολοφονίες αμάχων σε εμπόλεμες ζώνες σε όλο τον πλανήτη.

Εκτός από την εν ψυχρώ εκτέλεση παλαιστίνιων διαδηλωτών, ο νέος νόμος αυξάνει την ελάχιστη ποινή φυ-

λάκισης για πετροβόλημα, καθώς και τα πρόστιμα που επιβάλλονται στις οικογένειες ανήλικων διαδηλωτών σε περίπτωση σύλληψής τους.

Οι σιωνιστές επιχειρούν να προετοιμαστούν μπροστά στη διαφανόμενη έκρηξη του παλαιστινιακού

λαού και στην απειλή μιας νέας Ιντιφάντα στη Δυτική Οχθη, προεόρτια της οποίας είναι οι καθημερινές συγκρούσεις μεταξύ Παλαιστίνιων και της ισραηλινής αστυνομίας και του στρατού, οι αυξανόμενες επιθέσεις Παλαιστίνιων ενάντια σε ισραηλινούς μπάτσους και στρατιώτες στην

Ιερουσαλήμ, η παλαιστινιακή εξέγερση στη Δυτική Οχθη το καλοκαίρι του 2014, κατά τη διάρκεια της τελευταίας σιωνιστικής εισβολής στη Γάζα, και πολλά άλλα περιστατικά εναντίον εποίκων, που συμβαίνουν σχεδόν σε καθημερινή βάση.

Δυτικοί πολιτικοί αναλυτές δίνουν μεγάλες πιθανότητες στην έκρηξη μιας νέας Ιντιφάντα, όχι μόνο λόγω των σχεδόν καθημερινών δολοφονιών Παλαιστίνιων από τον ισραηλινό στρατό, με τελευταίο θύμα μια 18χρονη σε στρατιωτικό σημείο ελέγχου στη Χεβρόνα, την Τρίτη 22 Σεπτεμβρίου, αλλά και των συνεχών προκλήσεων, με πιο πρόσφατη την εισβολή των σιωνιστών στο μουσουλμανικό τέμενος Αλ Ακσα, πριν λίγες μέρες, και τις σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ στρατού και Παλαιστίνιων που ακολούθησαν.

Αναπτύσσεται στη Συρία η Ρωσία

Από το κακό στο χειρότερο πηγαίνει το αμερικανικό πρόγραμμα εκπαίδευσης και εξοπλισμού «μετριοπαθών» σύριων μαχητών για να πολεμήσουν ενάντια στο ISIS. Η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται και από το στρατηγό Lloyd Austin, επικεφαλής της Κεντρικής Διοίκησης (Central Command) των ΗΠΑ. Κατά την κατάθεσή του στις 16 Σεπτεμβρίου στην Επιτροπή Ενοπλων Υπηρεσιών της Γερουσίας, σχετικά με την πορεία του προγράμματος, ο αμερικανός στρατηγός παραδέχτηκε ότι το πρόγραμμα δεν προχωρά, ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί σύντομα ο στόχος εκπαίδευσης 5.000 μαχητών, ότι επα-

νεξετάζεται από τη στρατιωτική ηγεσία και ότι από την πρώτη εκπαιδευμένη ομάδα των 54 μαχητών που μπήκε στο έδαφος της Συρίας τον περασμένο Ιούλη έχουν απομείνει μόνο τέσσερις ή πέντε!

Το πρόγραμμα αυτό, ύψους 500 εκατομμυρίων δολαρίων, ξεκίνησε τον περασμένο Μάη, με στόχο την εκπαίδευση 5.000 σύριων μαχητών μέχρι το τέλος της χρονιάς και 15.000 συνολικά μέσα σε τρία χρόνια. Η πρώτη ομάδα των 54 μαχητών της αποκαλούμενης «Μεραρχίας 30», λίγες μέρες αφότου πέρασε από την Τουρκία στο έδα-

στο ψαχνό

Μήνυμα εστάλη

Κάτι παραπάνω από καλά πήγε η αποχή στις εκλογές της περασμένης Κυριακής. Πρώτη δύναμη με ποσοστό 43,43%. Ποσοστό ρεκόρ για βουλευτικές εκλογές κατά τη μεταπολιτευτική περίοδο.

Το λιγότερο που μπορεί να πει κανείς είναι πως οι μισοί ψηφοφόροι έστειλαν μήνυμα σιχασιάς και αποστροφής του πολιτικού συστήματος. Αυτός είναι ο ελάχιστος κοινός παρονομαστής. Γιατί υπάρχουν και αυτοί που έστειλαν απειλητικό μήνυμα. Μήνυμα απόφασης γι' αγώνα.

Το πήρε το μήνυμα το πολιτικό σύστημα; Το πήρε, αλλά δημόσια έκανε σα να μην το πήρε. Ασχολήθηκε με τα εκλογικά ποσοστά των κομμάτων (που διαμορφώνονται ερήμην της αποχής), έστησε πανηγύρια ή κηδείες, ανάλογα με το αποτέλεσμα.

Κανένας αστός πολιτικός, όμως, καμιά πολιτική δύναμη δεν μπορεί να μην πάρει υπόψη του μια τόσο μεγάλη αποχή, που έρχεται σε μια περίοδο που έχει διαμορφωθεί από τη μια η τεράστια πλειοψηφία των μνημονιακών κομμάτων και από την άλλη η ψόφια, αναποτελεσματική και αδιάφορη για τα λαϊκά συμφέροντα μειοψηφία των αντιμνημονιακών. Αισθάνεται την αποχή στη χειρότερη περίπτωση (για το αστικό σύστημα εξουσίας) σαν απειλή κοινωνικής έκρηξης και στην καλύτερη σαν έναν άγνωστο Χ, σαν έναν απρόβλεπτο παράγοντα, που μπορεί να επηρεάσει τις εξελίξεις αν μετασχηματιστεί σε κάτι άλλο.

Τα αστικά κόμματα, βέβαια, βοηθούμενα από τον εσμό των ΜΜΕ, επιδιώκουν να μετασχηματίσουν την αποχή σε θετική ψήφο την επόμενη φορά. Να τη δουν να ξεθυμαίνει, όπως ξεθυμαίνει ο θυμός ενός παιδιού. Γι' αυτό και δημόσια επιδεικνύουν πλήρη αδιαφορία. Είναι σα να λένε: «σας έχουμε γραμμένους».

Περιττεύει να πούμε πως ζητούμενο είναι το αντίθετο. Ο μετασχηματισμός της αποχής σε αγωνιστικό ρεύμα αμφισβήτησης, διεκδίκησης, ανάσχεσης της βαρβαρότητας της μνημονιακής πολιτικής. Ίσως δεν είναι περιττό να επαναλάβουμε πως αυτό δεν μπορεί να γίνει αυτόματα.

Η αυθόρμητη τάση είναι τάση ενσωμάτωσης μιας αντικλογικής-αντικοινοβουλευτικής συμπεριφοράς που οφείλεται σε θυμό και σ' ένα αίσθημα κοροϊδίας. Δεν εξαφανίστηκε από τις συνειδήσεις των εργαζόμενων ο «κοινοβουλευτικός κρετινισμός», επειδή μια ορισμένη στιγμή επέλεξαν να απόσχουν από μια εκλογική διαδικασία εμφανώς ντροπιαστική. Το αυθόρμητο κίνημα παράγει αστική συνείδηση κι αυτό έχει επιβεβαιωθεί πολλές φορές από τη ζωή. Ας θυμηθούμε τι συνείδηση παρήγαγε το ογκώδες κίνημα των «αγανακτισμένων» του 2011. Οπως εκείνο το κίνημα αφομοιώθηκε και εξουδετερώθηκε από τη λερναία ύδρα της αστικής πολιτικής, έτσι μπορεί να αφομοιωθεί και το «κίνημα» της αποχής στις εκλογές της 20ής Σεπτέμβρη.

Για να παραχθεί ταξική πολιτική θα πρέπει το αυθόρμητο κίνημα ν' αρχίσει να συγχωνεύεται με το συνειδητό κίνημα της επαναστατικής ανατροπής. Θα πρέπει αυτό το τελευταίο ν' αρχίσει να ηγεμονεύει ιδεολογικά και πολιτικά στις πλατιές εργαζόμενες μάζες, μπολιάζοντάς τες με την προγραμματική του κατεύθυνση και συγκεντρώνοντάς τες γύρω από την τακτική του.

Αυτό το συνειδητό κίνημα της επαναστατικής ανατροπής δεν το 'χουμε ακόμα. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το σημαντικότερο καθήκον της περιόδου που διανύουμε είναι να δημιουργήσουμε αυτό το κίνημα, να οργανώσουμε πολιτικά την πρωτοπορία της εργατικής τάξης.

Στη φωτογραφία δεν αποτυπώνεται μόνο η ευτυχία για το εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά και η λατρεία του ενός προς τον άλλο. «Ξεμπερδεύουμε με το παλιό - Κερδίζουμε το αύριο» έγραφε το τεράστιο φόντο πίσω από τους δυο ερωτευμένους πολιτικούς. Και καλά ο Τσίπρας, ας πούμε ότι εκφράζει το «νέο», ο Καμμένος όμως; Χρόνια στο κουρμπέτι, τοποθετημένος στην ακροδεξιά πτέρυγα της ΝΔ, με κάθε είδους εμμονές (εθνικιστικές, πρακτορολογικές, συνωμοσιολογικές), είναι δυνατόν να εκπροσωπεί το «νέο»; Δεν είναι ζήτημα αισθητικής, όπως είχε πει ο Τσίπρας σε μια συνέντευξή του πριν από τις εκλογές του περασμένου Γενάρη. Είναι ζήτημα πολιτικής. Αν τον περασμένο Γενάρη τους έωνε -υποτίθεται- το αντιμνημονιακό, τώρα τι τους ενώνει; Το ίδιο που τους έωνε και τότε: **η νομή της εξουσίας**. Δεν υπάρχουν πολιτικά προγράμματα, δεν υπάρχουν αρχές, η μόνη συγκολλητική ουσία είναι η νομή της εξουσίας. Γι' αυτό και η λατρεία στο βλέμμα και των δύο. Χάρη στον Τσίπρα ο Καμμένος έσωσε στο τσακ την παρτίδα, χάρη στον Καμμένο ο Τσίπρας μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση χωρίς προβλήματα κατανομής, χωρίς άγνωστους όρους που ενδεχομένως θα του έβαζαν άλλα κόμματα με τα οποία θα ήταν αναγκασμένος να συνεργαστεί για να σχηματίσει κυβέρνηση.

KONTRES

Χωρίς σχόλια

Παραθέτουμε χωρίς σχόλια τη «Συγχαρητήρια επιστολή του Προέδρου Juncker προς τον κ. Αλέξη Τσίπρα», όπως τη δημοσιοποίησαν οι υπηρεσίες της Κομισιόν (οι εμφάσεις είναι δικές μας):

Βρυξέλλες, 21 Σεπτεμβρίου 2015

Αγαπητέ Αλέξη, αγαπητέ φίλε,

εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, θα ήθελα να σας συγχαρώ για τα εκλογικά αποτελέσματα της χθεσινής βραδιάς.

Είμαι βέβαιος ότι αυτά αποτελούν τη βάση για τον γρήγορο σχηματισμό της νέας Κυβέρνησης υπό την προεδρία σας και για την αξιοποίηση της σχετικής δημοκρατικής εντολής, **προκειμένου να προχωρήσει η εφαρμογή του Προγράμματος Στήριξης και Σταθερότητας**, που συμφωνήσατε με τους Ευρωπαίους εταίρους τον Αύγουστο.

Η Ελλάδα χρειάζεται τώρα **ευρεία υποστήριξη όλων των κομμάτων**, θεσμική σταθερότητα και **έγκαιρη υλοποίηση των μεταρρυθμίσεων**, ούτως ώστε να επιστρέψει η εμπιστοσύνη μεταξύ των Ελλήνων όσο και προς την ελληνική οικονομία.

Συγχρόνως, υπάρχει επείγουσα ανάγκη να καταστεί λειτουργική η διαχείριση της προσφυγικής κρίσης, η οποία θα αποτελέσει το θέμα της ειδικής συνόδου των μελών του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου την ερχόμενη Τετάρτη.

Εχουμε μπροστά μας πολλή δουλειά και **δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο**. Οπως γνωρίζετε καλά, μπορείτε να βασίζεστε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, και σε εμένα προσωπικά, ότι θα συμπαρασταθούμε στην Ελλάδα και θα υποστηρίξουμε τη νέα κυβέρνηση στις προσπάθειές της.

Με εκτίμηση,

Jean-Claude JUNCKER

Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής

Αλλα λόγια...

«Αυτές οι εκλογές γίνονται για να τεθεί ο λαός μας στο περιθώριο, αλλά ο λαός μας θα ακυρώσει τα σχέδια εκείνων που θέλουν να επιβάλλουν μνημόνια, παρά την εντολή του, παρά την βούλησή τους. Ο λαός είναι αποφασισμένος και ειδικά οι νέοι γνωρίζουν ποιοι δεν τους πρόδωσαν για να αποκαταθεί η Δημοκρατία στον τόπο», δήλωσε η συναρχηγός της ΛΑΕ Ζωή Κωνσταντοπούλου, στα συνεργεία που την περίμεναν (ειδοποιημένα, βεβαίως) στο 5ο Γυμνάσιο της Αθήνας όπου ψήφισε.

Το βράδυ, την ώρα της κηδείας, η συναρχηγός έκανε άλλη δήλωση (μετά τον εμφανώς συγκινημένο αρχηγό): «Η αποχή δυστυχώς δεν έχει κοινοβουλευτική αποτύπωση και το 45,5% των συμπολιτών μας που απείχαν δεν θα έχει φωνή στη Βουλή». Ενώ αν έμπαινε η ΛΑΕ, θα είχε όλος αυτός ο κόσμος εκπροσώπηση. Οπως είχε από το Γενάρη του 2015 και μετά!

Το να μην ενδιαφέρεται όλος αυτός ο κόσμος για κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, την οποία θεωρεί άχρηστη (αν όχι εχθρική για τα συμφέροντά του) της πέρασε, άραγε, από το μυαλό της κυρίας τέως προέδρου;

Το άγιο κέρδος

Τον ντόρο τον ξεκίνησε από το πρωί ο Κουτσούμπας και σύντομα φούντωσε: τα διόδια δεν ήταν ελεύθερα (όπως στο δημοψήφισμα) και οι εκλογείς πήγαιναν να ψηφίσουν και πλήρωναν το νταβατζιλίκι. Λίγο πριν τις 7 το απόγευμα (όταν, δηλαδή, όλοι οι ταξιδιώτες είχαν ψηφίσει και είχαν πληρώσει το νταβατζιλίκι στο πήγαινε και στο έλα,

ο «πολύς» Ν. Χριστοδουλάκης, υπηρεσι-
ακός υπουργός Υποδομών, Ναυτι-

Αφήστε τα σάπια

Ζητούν «συν γνώμη» οι γκαλοπατζήδες, γιατί (πάλι) έπεσαν έξω στις προβλέψεις τους. Ξορκίζουν τα «σενάρια συνωμοσίας» και προσπαθούν με αγωνία να πείσουν ότι έπεσαν έξω γιατί ήταν πολύ μεγάλη η αποχή και η λεγόμενη αδιευκρίνιστη ψήφος κι αυτοί δε διαθέτουν (ακόμη) τα μεθοδολογικά εργαλεία που θα τους επέτρεπαν να κάνουν σωστές σταθμίσεις.

Και πώς γίνεται, ρε μάγκες, κάθε φορά να πέφτετε έξω με τρόπο που συμφέρει συγκεκριμένες πολιτικές δυνάμεις και ταιριάζει απόλυτα με την προπαγάνδα που κάνουν οι βαρόνοι των μίντια; Στο δημοψήφισμα έπεσαν έξω με τρόπο που κατά την προεκλογική περίοδο ευνοούσε το Ναι. Και στις τωρινές εκλογές έπεσαν έξω με τρόπο που προεκλογικά ευνοούσε τη δημιουργία ενός νέου δικομματισμού, αφού εμφάνιζαν το αποτέλεσμα «μπάρα-μπάρα», επιτρέποντας και στον Τσίπρα και στον Μείμαρράκη να στριμώχνουν τους όμορους πολιτικούς χώρους, επικαλούμενοι την κρισιμότητα της εκλογικής μάχης και το αβέβαιο της πρωτιάς.

Για μας αυτό δεν είναι καινοφανές. Τις παρατηρήσεις μας τις έχουμε κάνει εδώ και πολλά χρόνια και έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι δημοσκοπήσεις χρησιμοποιούνται όχι για ν' αποτυπώσουν -κατά το δυνατόν αντικειμενικά- το υπάρχον κλίμα, αλλά για να φτιάξουν πολιτικό κλίμα.

Μετά το Βατερλό, οι εταιρίες ταχτοποιούν το χρήμα που εισέπραξαν, ετοιμάζονται για τις δουλειές που θα πάρουν από το δημόσιο και κάνουν κάλπικες αυτοκριτικές, αφήνοντας τους μιντιάρχες και τις κομματικές ηγεσίες στο απυρόβλητο. Παίρνουν πάνω τους την ευθύνη και καθαρίζουν.

λίας και Τουρισμού, εξέδωσε ένα κυνικότατο δελτίο Τύπου, στο οποίο έλεγε ότι είχε ζητήσει «και εγγράφως από τις Εταιρίες των Αυτοκινητοδρόμων και της Γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου» ν’ αφήσουν ελεύθερα τα διόδια, όμως «οι εν λόγω εταιρίες με απαντητικές επιστολές τους διατύπωσαν την άρνησή τους, με το αιτιολογικό της διασάλευσης των Συμβάσεων Παραχώρησης».

Τόσο απλά. Και γιατί δεν ενημέρωσαν τον κόσμο γι’ αυτό; Για να μην ενισχύσουν το ρεύμα της αποχής, φυσικά.

Ούτε καν αποσμητικό

«Οι Οικολόγοι Πράσινοι χαιρετίζουν την εκλογή του Γιώργου Δημαρά και του Γιάννη Τσιρώνη που εκλέχθηκαν στην Β’ Αθήνας στα ψηφοδέλτια του ΣΥΡΙΖΑ, βάσει της προγραμματικής στήριξης των Οικολόγων Πράσινων. Για πρώτη φορά στην Ελλάδα, οι Οικολόγοι υποψήφιοι κατέλαβαν 2 κοινοβουλευτικές έδρες, ενδυναμώνοντας έτσι την εκπροσώπηση της πολιτικής οικολογίας σε μια περίοδο που την έχει ανάγκη η χώρα». Ετσι ξεκινά το πανηγυρικό δελτίο Τύπου που εξέδωσαν οι Οικολόγοι Πράσινοι την περασμένη Δευτέρα.

Θα έλεγε κανείς πως η συγκεκριμένη πολιτική ομάδα κλήθηκε να παίξει ρόλο οικολογικού αποσμητικού στην τουαλέτα του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως, ούτε τέτοιο ρόλο μπορεί να παίξει. Απομυθοποιήθηκε πλήρως από την εφτάμηνη θητεία του Τσιρώνη ως αναπληρωτή υπουργού στο ΥΠΑΠΕΝ. Οχι μόνο δεν έκανε τίποτα για να προωθήσει ένα έστω ζήτημα περιβαλλοντικής προστασίας, αλλά αντίθετα έβαζε φρένο στην προώθηση τέτοιων ζητημάτων, όπως έχουμε αποκαλύψει με το ρεπορτάζ μας. Χαρακτηριστική περίπτωση το «πάγωμα» πρωτοβουλίας της συνδικαλιστικής παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ στους δασολόγους, που κατέθεσε επεξεργασμένη πρόταση για την κατάργηση μιας σειράς αντιδασικών διατάξεων. Και βέβαια, κορυφαία πράξη ήταν η επεξεργασία, από κοινού με τον συριζαίο Αποστόλου, του αντιδασικού νομοσχεδίου για τους βοσκότοπους.

Αλλού ‘ντ’ αλλού

Ο πρόεδρος της ευρωομάδας των ευρωσοσιαλδημοκρατών Τζιάνι Πιτέλα, αφού χαρακτήρισε το αποτέλεσμα των ελληνικών εκλογών νίκη της δημοκρατίας και των φιλοευρωπαϊκών προοδευτικών δυνάμεων και σαφή ήττα της Δεξιάς, κάλεσε τον Τσίπρα «να κάνει τα απαραίτητα βήματα, σε συνεργασία με το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ, ώστε να σχηματιστεί μια ισχυρή προοδευτική κυβέρνηση τετραετίας».

Αυτός είχε μείνει στα προεκλογικά. Δεν πήρε χαμπάρι ότι το μεν Ποτάμι είχε υποστεί τέτοια συντριβή που δε διανοήθηκε να ζητήσει συμμετοχή στη νέα κυβέρνηση Τσίπρα, το δε ΠΑΣΟΚ δεν είχε καμιά όρεξη να μπει στην κυβέρνηση ως όμηρος του Τσίπρα και να αποιώσει κάθε δυνατότητα να ανασυγκροτηθεί πολιτικά θητεύοντας στην αντιπολίτευση.

ΥΓ. Ενώ οι συριζαίοι την έπεσαν αμέσως στον Σουλτς, που αποδοκίμασε και πάλι τη διαφαινόμενη κυβερνητική συνεργασία με τον Καμμένο, δεν είπαν τίποτα για την εξίσου ωμή παρέμβαση του Πιτέλα, που υπέδειξε στον Τσίπρα με ποια κόμματα να συνεργαστεί πολιτικά. Ο Πιτέλα, βλέπετε, είναι ο μόνος που έχει βοηθήσει τον Τσίπρα σε επίπεδο ευρωκοινοβουλίου και τον έχουν ανάγκη και για το μέλλον.

Μεσσιανισμός

«Η απήχηση του πλειοψηφικού κόμματος είναι η απήχηση του αρχηγού του». Αποδείχθηκε τον τελευταίο μήνα. Το κόμμα έφευγε. Η διαρροή στελεχών υπερέβαινε κατά πολύ τον κύκλο Λαφαζάνη. Το κόμμα έφυγε, αλλά οι ψηφοφόροι έμειναν πιστοί στον Τσίπρα». Το έγραψε αρθρογράφος του συγκροτήματος Ψυχάρη και σίγουρα άρεσε πολύ στην ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ. Σε όλη την προεκλογική περίοδο η φράση «δυνατό χαρτί του ΣΥΡΙΖΑ είναι ο Τσίπρας» έδινε κι έπαιρνε. Και η προεκλογική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ κορυφώθηκε με το σύνθημα «την Κυριακή ψηφίζουμε πρωθυπουργό».

Πρόκειται αναμφισβήτητα για την καλλιέργεια ενός μεσσιανισμού οικοδομημένου πάνω σε στοιχεία lifestyle (η εικόνα του αρχηγού και μόνον αυτή). Αυτός ο μεσσιανισμός, όμως, δείχνει ταυτόχρονα πόσο «άδειο» είναι τα σύγχρονα αστικά κόμματα. Ακόμα και αυτά που προέρχονται από δυνάμεις της ρεφορμιστικής-καθεστωτικής Αριστεράς. Δεν έχουν δεσμούς με την κοινωνία και δεν ενδιαφέρονται να οικοδομήσουν τέτοιους δεσμούς, γιατί οι δεσμοί δημιουργούν και υποχρεώσεις. Ετσι, στηρίζονται στην εκλογική διαφήμιση (με όλη τη σημασία της λέξης)... κι όσο αντέξουμε. Γι’ αυτό και πλέον δεν αντέχουν πολύ. Και τα κόμματα και -κυρίως- οι αρχηγοί-μεσσίες.

Η παπαρολογία δεν πουλάει

Το κατάλαβαν με οδύνη ο Λαφαζάνης και η παρέα του πως με την αντιμνημονιακή παπαρολογία δεν στήνεις κόμμα στις σημερινές συνθήκες. Εστηνες τα προηγούμενα χρόνια. Όμως, μαζί με τη μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ σε μνημονιακό κόμμα τελείωσαν και τα καύσιμα της αντιμνημονιακής παπαρολογίας, την οποία χρησιμοποίησαν Τσιπραίοι και Λαφαζανικοί.

Ακόμη πιο πολυπλόκαμο το μνημονιακό κυβερνητικό τέρας

«Το κυβερνητικό σχήμα που συγκροτήσαμε είναι σαφώς μικρότερο σε σχέση με κάθε προηγούμενο και περιλαμβάνει μόνο 10 υπουργεία, έναντι 18 της προηγούμενης δομής. Αποδείξαμε ότι τηρούμε τις δεσμεύσεις μας» έλεγε ο Τσίπρας στην πρώτη συνεδρίαση του πρώτου κυβερνητικού συμβουλίου των Τσιπροκαμμένων. Τα υπουργεία ήταν, βέβαια, 12 (συμπεριλαμβανόμενων των δύο «Ηρακλέων» του στέμματος) Παππά και Φλαμπουράρη) και συν τον αντιπρόεδρο Δραγασάκη 13. Και δίπλα στους 13 υπουργούς είχαμε 20 αναπληρωτές υπουργούς και 6 υφυπουργούς, συνολικά 40 νοματαίους, που καθιστούσαν την πρώτη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων μία από τις πολυανθρωπότερες στην ιστορία του ελληνικού αστικού κοινοβουλευτισμού. Την ξεπερνούσαν μόνο οι συγκυβερνήσεις Παπαδήμου και Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη, με 45 νοματαίους η καθεμιά, αν και αυτές είχαν περισσότερους υφυπουργούς παρά υπουργούς και αναπληρωτές.

Ο Τσίπρας, όμως, αποφάσισε να τους πάρει το ρεκόρ. Ετσι, η δεύτερη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων αποτελείται από 46 άτομα. Εναν αντιπρόεδρο, 16 υπουργούς, 16 αναπληρωτές υπουργούς και 12 υφυπουργούς. Θυμίζουμε ότι ο Παπαδήμος, με στήριξη από τρία κόμματα (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ) είχε 1 αντιπρόεδρο, 18 υπουργούς, 6 αναπληρωτές υπουργούς και 20 υφυπουργούς και ο Σαμαράς, με στήριξη επίσης από τρία κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) είχε 1 αντιπρόεδρο και υπουργό, 18 υπουργούς, 6 αναπληρωτές υπουργούς και 20 υφυπουργούς.

«Αλλάζουμε την κυβερνητική δομή, φτιάχνουμε ένα πραγματικό μικρό και ευέλικτο σχήμα με 10 μόνο υπουργεία που θα προέλθουν από συγχωνεύσεις στη βάση της αποτελεσματικότητας, της λειτουργικότητας και της συνάφειας αντικειμένου», δήλωνε ο Τσίπρας σε αποκλειστική συνέντευξή του στο «Βήμα» που κυκλοφόρησε στις 24 Γενάρη, παραμονή των εκλογών, προαναγγέλλοντας τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και την πρωθυπουργοποίησή του. Και στο πρώτο υπουργικό συμβούλιο της πρώτης συγκυβέρνησής του με τον Καμμένο επανερχόταν: «Η επιλογή αυτή δεν είναι μόνο συμβολικού χαρακτήρα. Είναι μια κίνηση ουσίας που σηματοδοτεί την έναρξη της μεταρρύθμισης για τις αναγκαίες τομές στη δημόσια διοίκηση από το υψηλότερο επίπεδο». Στο πρώτο noh paper που μοίρασε ο Μιχόπουλος, εγκαινιάζοντας την τακτική του «πάρε γραμμή και γράψε», σημειωνόταν: «Το κυβερνητικό σχήμα που συγκροτήσαμε είναι σαφώς μικρότερο σε σχέση με κάθε προηγούμενο και περιλαμβάνει μόνο 10 υπουργεία, έναντι 18 της προηγούμενης δομής. Αποδείξαμε ότι τηρούμε τις δεσμεύσεις μας!»

Οι συριζαίοι ισχυριζόνταν τότε ότι έφτιαξαν τα λεγόμενα υπερυπουργεία (με έναν υπουργό και δύο-τρεις αναπληρωτές υπουργούς), προκειμένου να υπηρετήσουν το αναπτυξιακό τους σχέδιο. Ισχυριζόνταν ότι έφτιαξαν «δυνατές ομάδες», οι οποίες θα δούλεψουν συλλογικά και θα προωθούν με ενιαίο σχέδιο την ανάπτυξη, ξεπερνώντας τα εμπόδια που θέτει η διάσπαση των αντικειμένων ανάμεσα σε υπουργεία με συγγενή σκοπό σε σχέση με την ανάπτυξη. Τα υπερυπουργεία-καμάρια ήταν δύο. Το Ανάπτυξης με υπουργό τον Σταθάκη (στο οποίο μάζεψαν Τουρισμό, Ναυτιλία, Δημόσια Έργα κτλ.) και το Παραγωγικής Ανασυσκρότησης με υπουργό τον Λαφαζάνη

(στο οποίο μάζεψαν Περιβάλλον, Ενέργεια, αλλά και Αγροτική Ανάπτυξη). Τώρα, αυτά τα υπερυπουργεία-καμάρια έσπασαν. Από το Ανάπτυξης έφυγε η Ναυτιλία και τα Δημόσια Έργα και αποτέλεσαν δυο χωριστά υπουργεία, ενώ από το Παραγωγικής Ανασυσκρότησης έφυγε το Αγροτικής Ανάπτυξης και έγινε ξανά χωριστό υπουργείο. Ετσι, από τα 13 υπουργεία (10, συν 2 υπουργεία Μαξίμου, συν 1 αντιπρόεδρος) φτάσαμε στα 16 (13, συν 2 υπουργεία Μαξίμου, συν 1 αντιπρόεδρος).

Προς τι οι αλλαγές; Επρεπε να αναβαθμιστούν κάποια στελέχη. Από αναπληρωτές να γίνουν υπουργοί. Αν αυτό ισχύει για τον Δρίτσα (δεν υπουργοποιήθηκε η σύζυγος, όμως διορίστηκε βουλευτής) και για τον Αποστόλου (επέδειξε ιδιαίτερη στοχοπροσήλωση στο «ναι σε όλα», εγκαταλείποντας τους Λαφαζανικούς), δε θα μπορούσε να ισχύσει για τον μέχρι πρότινος πασόκο Σπίρτζη, ο οποίος δε θα έλεγε τίποτα αν παρέμενε αναπληρωτής υπό τον Σταθάκη. Υπάρχουν, όμως, και οι εργολάβοι που θέλουν το «δικό τους» υπουργείο. Κι ο Σπίρτζης, ως πασόκος πρώην πρόεδρος του ΤΕΕ, είναι ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Και οι εφοπιστές ήθελαν πάντοτε χωριστό, «δικό τους» υπουργείο. Και δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τον Δρίτσα (αν είχαν, θα το είχαν εκφράσει, δημόσια μάλιστα, γιατί ειδικά αυτοί δεν διαθέτουν το «σαβουάρ βιβρ» των υπόλοιπων καπιταλιστών). Κι ο Δρίτσας έπνιξε τον «πόννο» του για την ιδιωτικοποίηση του ΟΛΠ (τον εξέφραζε ακόμα και κατά την προεκλογική περίοδο) με μια αναβάθμιση από αναπληρωτή σε υπουργό με «δικό του» υπουργείο.

Τα παραμύθια περί συντονισμένης δουλειάς για την ανάπτυξη, μέσω της συγκέντρωσης των υπουργείων, έλαβαν τέλος με την επαναδιάσπαση των υπουργείων που υποτίθεται ότι συμβόλιζαν αυτή την αναπτυξιακή στρατηγική. Τι έμεινε; Έμεινε ένα πολυπλόκαμο κυβερνητικό τέρας που θα εφαρμόσει τη μνημονιακή πολιτική. Γιατί χρειάζεται ένα τέτοιο πολυπλόκαμο τέρας; Ισχύουν στο ακέραιο αυτά που γράφαμε το Γενάρη, μετά το σχηματισμό της πρώτης συγκυβέρνησης των Τσιπροκαμμένων: «Το άμεσο αποτέλεσμα θα είναι η απόλυτη μπαχαλοποίηση της δημόσιας διοίκησης, όπως είχε γίνει και επί Γιωργάκη Παπανδρέου, που είναι ο πρώτος διδάξας τις συγχωνεύσεις υπουργείων και τη δημιουργία υπερυπουργείων. Τώρα, με τόσους υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς το μπάχαλο θα είναι ακόμα μεγαλύτερο.

Αυτό το μπάχαλο δε θα είναι μια βλαβερή συνέπεια από κάποιους άστοχους χειρισμούς, αλλά μια σκοπούμενη κατάσταση. **Στόχος είναι να νομοθετούν οι υπουργοί και οι αναπληρωτές υπουργοί μέσω των γραφείων τους, παρακάμπτοντας τη διοικητική ιεραρχία, άρα και τον έλεγχο νομιμότητας από φιλότιμους δημόσιους υπάλληλους** που δε δέχονται να συνεργήσουν σε παρανομίες και σε εξυπηρετήσεις καπιταλιστικών συμφερόντων. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι πίσω από τα φανταχτερά λόγια περί “ευελιξίας”, “χτυπήματος της γραφειοκρατίας” και “αποτελεσματικότητας” κρυβόταν (και θα εξακολουθήσει να κρύβεται) η διαπλοκή με τα καπιταλιστικά συμφέροντα, που τσαλαπατά κι αυτή την αστική νομιμότητα.

Αυτό το πολυπλόκαμο κυβερνητικό τέρας, με τους 33 υπουργούς και αναπληρωτές υπουργούς, δεν μπορεί εκ των πραγ-

μάτων να είναι ευέλικτο. **Θα είναι ευέλικτο μόνο στην αδιαφανή εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών συμφερόντων** που ήδη έχουν συνάψει σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ, από την εποχή που διαφάνηκε ότι αυτός θα σχηματίσει την επόμενη κυβέρνηση».

Φυσικά, όπως κάθε φορά που σχηματίζεται μια αστική κυβέρνηση, είχαμε τις γνωστές βυζαντινές ίντριγκες και τις καραμπόλες. Το ρεκόρ του Γιωργάκη που ανακοίνωσε ανασχηματισμό στις 3 τα χαράματα δεν το έσπασε ο Τσίπρας (έχει καιρό), όμως έφτασαν μεσάνυχτα για ν’ ανακοινωθεί επιτέλους το κυβερνητικό σχήμα, που αν έπρεπε να το περιγράψουμε μ’ ένα παραπολιτικό σύνθημα, θα λέγαμε «έξω οι Λαφαζανικοί, μέσα οι πασόκοι». Και Τζάκρη (επιτέλους, το υπουργικό συμβούλιο θ’ αποκτήσει γαλλική φινέτσα, γιατί η Κουντουρά αισθανόταν πολύ μόνη) και Μπόλαρης. Αναπληρωτής υπουργός, μάλιστα. «Και γαμώ» τις συμφωνίες έκλεισε ο παλαιο-πασόκος. Με τη μία βουλευτής (χωρίς να κυνηγήσει σταυρό) και υπουργός. Πέρα από τις συμφωνίες, υπάρχει και μήνυμα: όποιος προσχωρεί στον ΣΥΡΙΖΑ ανταμειβεται (προς το υπό διάλυση Ποτάμι το μήνυμα).

Από τις μετακινήσεις σημασία έχει το «καθάρισμα» στο υπουργείο Παιδείας. Ο Μπαλάτς έγινε υπουργός Πολιτισμού και ο Κουράκης «σουταρίστηκε» (κρίμα το «ναι σε όλα»), μάλλον επειδή από το συντηρητικό συρφετό είχε υποδειχτεί ως «προστάτης των συντεχνιών». Υπουργός ο Φίλης, πανέτοιμος να ικανοποιήσει όλες τις απαιτήσεις της τρόικας, και αναπληρωτής υπουργός η «άχρωμη» Αναγνωστοπούλου. Αλλά και το ζωπάγαμμα του Νικολοΐδη, που τον εμφάνιζαν ως ακλόνητο βράχο που πάνω του θα σπάσουν τα κύματα της διαφθοράς, δεν είναι χωρίς σημασία. Αντ’ αυτού, αναβαθμίστηκε ο Παπαγγελόπουλος. Η συγκάλυψη σκανδάλων και η θητεία του στην Αντιτρομοκρατική και στην ΕΥΠ/ΚΥΠ θεωρήθηκαν προσόντα. Ο Πανούσης ζωπετάχτηκε γιατί παραείχε σηκώσει προσωπική παντιέρα. Άσε που ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει ν’ αποκτήσει Νεολαία (έστω και σε επίπεδο φράξιας) και ο Πανούσης λειτουργούσε αποτρεπτικά. Στη θέση του ένας απόστρατος, άνθρωπος του Κοτζιά. Ο Κουρουμπλής άλλαξε πόστο, μάλλον γιατί κρίθηκε ανεπαρκής σε ένα υπουργείο μνημονιακού ενδιαφέροντος. Η Γεροβασίλη, στην οποία προτάθηκε η θέση, προτίμησε να μείνει στην προβεβλημένη θέση της κυβερνητικής εκπροσώπου, παρά να καθήσει στην ηλεκτρική καρέκλα ενός μνημονιακού υπουργείου.

Παραπονεμένοι έμειναν, ως φαίνεται οι της «Πλατφόρμας 2010», που είδαν τον Μπαλάφα να γίνεται ένας ταπεινός υφυπουργός του Κουρουμπλή. Ο Μπαλάφας, βέβαια, πήγε τρέχοντας και ορκίστηκε με μια γραβάτα «σκέτη παλαμίδα», όμως ο Παπαδημούλης άρχισε να πυροβολεί από το twitter, δηλώνοντας «καθόλου ευτυχής με την υπουργοποίηση ενός προσώπου με ακραίες και ρατσιστικές απόψεις». Εννοούσε τον Δ. Καμμένο των ΑΝΕΛ, που πριν τον έρωτα ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ στόλιζε τον Τσίπρα πιο χυδαία απ’ όσο ο Μπουμπούκος στόλιζε τον Σαμαρά, όταν ήταν στο ΛΑΟΣ. Είναι σαν να έχεις φάει ένα πιάτο με σκατά και διαμαρτύρεσαι για μια τρίχα που βρήκες στο τέλος. Ο Δ. Καμμένος μήκε στην κυβέρνηση, όχι όμως και ο Νικολόπουλος. Άλλο να έχεις πει «τραβεστί αριστερό» τον Τσίπρα και άλλο να έχεις πει «αδερφή» τον πρωθυπουργό του Λουξεμβούργου...

Η αποχή ήταν ο μεγάλος «νικητής» των εκλογών της 20ής του Σεπτεμβρη. 764.061 πολίτες περισσότεροι από τον περασμένο Γενάρη δεν πήγαν να ψηφίσουν, ανεβάζοντας την αποχή στο ύψος-ρεκόρ του 43,43%. Αν από το 56,57% της συμμετοχής αφαιρέσουμε το 2,42% των άκυρων λευκών, έχουμε μια Βουλή που εκλέχτηκε μόλις από το 54,15% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Η δε πλειοψηφία αυτής της Βουλής (35,46% ΣΥΡΙΖΑ + 3,69% ΑΝΕΛ) δεν εκπροσωπεί παρά το 21,20% του εκλογικού σώματος. Πρόκειται, δηλαδή, για μια **κυβέρνηση ισχνής μειοψηφίας**.

Στυγνοί εξουσιαστές

Αυτή είναι, όμως, η λειτουργία της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Κυβερνήσεις μειοψηφίας είχανε και όταν η αποχή κινούνταν σε σαφώς μικρότερα ποσοστά. Ο εκλογικός νόμος είναι εξ ορισμού καλπονοθευτικός, διότι εμποδίζει τα κόμματα που δεν πίνουν 3% να εκπροσωπηθούν, ενώ από την άλλη χαρίζει 50 έδρες στο πρώτο κόμμα. Παρά ταύτα, όλες οι αστικές κυβερνήσεις έχουν το θράσος να ισχυρίζονται ότι έχουν λαϊκή εντολή και αυτός ο ισχυρισμός τους δεν αμφισβητείται.

Αυτός ο ισχυρισμός, όμως, γίνεται ιδιαίτερα προκλητικός όταν προβάλλεται μετά τις εκλογές της 20ής Σεπτεμβρη. Η αποχή-ρεκόρ, η προσθήκη σ’ αυτούς που έκαναν αποχή περίπου 770.000 ψηφοφόρων που πριν από οχτώ μήνες είχαν ψηφίσει, δείχνει πως αυτοί που σχημάτισαν κυβέρνηση δεν έχουν κανένα δικαίωμα να μιλούν για λαϊκή εντολή. Το γεγονός ότι ο Τσίπρας εκκόνεισεν πανηγυρική ομιλία το βράδι των εκλογών, χωρίς να πει δύο κομβικές για τους μισούς ψηφοφόρους που έκαναν αποχή ή έστω γι’ αυτούς τους 770.000 που αύξησαν κατά περίπου 7% το ποσοστό της αποχής μέσα σε οχτώ μήνες, αλλά μιλούσε για «λαϊκή νίκη» και «καθαρή εντολή», δείχνει τη φύση του κόμματος του οποίου ηγείται.

Πρόκειται για ένα αστικό κόμμα, που ενδοιαφέρεται μόνο για τη νομή της εξουσίας. Από τη εξασφάλισε, αδιαφορεί για σιδήστρες άλλο. Αδιαφορεί και γι’ αυτούς που το ψήφισαν και γι’ αυτούς που **διαμαρτυρόμενοι** δεν το ψήφισαν. Το απέδειξε αυτό και κατά τη διάρκεια της πρώτης κυβερνητικής του θητείας, όταν κέρδιζε τις εκλογές παραμυθιάζοντας τον ελληνικό λαό για να υπογράψει στο τέλος, μετά από ένα σόου «σκληρής διαπραγμάτευσης», το τρίτο Μνημόνιο, προσθέτοντας το εφιαλτικό του πρόγραμμα στα δύο προηγούμενα. Να μην μας κουνάνε άσχημα τη σημαία της «λαϊκής εντολής». Οι Τσιποκραμένοι ψηφίστηκαν από μια ισχνή μειοψηφία και έχουν την αποδοχή (με όλη τη σχετικότητα του όρου) μόνον αυτής της μειοψηφίας.

Μνημονιακή ψήφος

Από το περίπου 55% των ψηφοφόρων που προσήλθε στις κάλπες, το 81% ψήφισε τα κόμματα που το καλοκαίρι ψήφισαν στη Βουλή το Μνημόνιο-3 και τους πρώτους εφαρμογιστικούς του νόμους, με την προσθήκη και του Λεβέντη, που εμφανίζεται μνημονιακότερος των παραδοσιακών μνημονιακών. Μ’ άλλα λόγια, το συντριπτικά μεγαλύτερο τμήμα των ψηφισάντων εξέφρασε με τρόπο απόλυτα μοιρολατρικό την αποδοχή της ήττας του. Δέχτηκε ότι δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε άλλη πολιτική έξω από αυτή που υπαγορεύουν οι ιμπεριαλιστές δανειστές και η ντόπια αστική τάξη.

Το μεγαλύτερο κομμάτι απ’ αυτό το 80% των ψηφισάντων επέλεξε τον ΣΥΡΙΖΑ. Σίγουρα ανάμεσα τους υπάρχει μεγάλο τμήμα ανθρώπων που ψήφισε με τη λογική του μικρότερου κακού. Έχοντας αποδεχτεί την ήττα από την υπογραφή του Μνημόνιου-3, γνριάζοντας λιγότερο ή περισσότερο σε βάθος τι πρόκειται ν’ ακολουθήσει, επέλεξαν το λιγότε-

ρο αποκορυστικό αστικό κόμμα, φοβούμενοι ότι μια επάνοδο της ΝΔ τα πράγματα θα γίνουν χειρότερα.

Κανένα δεν μπορεί να διαγράψει κοινωνικοταξικά αυτόν τον κόσμο που αισθάνεται ηττημένος, απογοητευμένος, παραιτημένος. Όταν μιλάμε για ανθρώπους της δουλειάς, τότε η κατάσταση μπορεί να αντιστραφεί και η παράιτηση να γίνει ενεργή παρουσία σε αγώνες που θα ωριμάσουν. Όμως, αυτή η συμπεριφορά του μεγαλύτερου κομματιού των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ (περίπου το 85% όσων είχαν ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ τον περασμένο Γενάρη) δείχνει πως η ερμηνεία στο 62% του Οχι, που έδιναν διάφοροι αιθεροβάμονες (ή απλώς πολιτικοί απατεώνες) δεν είχε καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Δεν ήταν κάποιο αγωνιστικό Οχι, απότοκο κοινωνικών διεργασιών και ταξικών αγώνων που προηγήθηκαν, αλλά ένα Οχι περισσότερο συναισθηματικό, που στο μεγαλύτερο ποσοστό του περιείχε την ανάθεση στον Τσίπρα να κάνει «ό,τι καλύτερο μπορεί». Αυτό επιβεβαιώθηκε από το εκλογικό αποτέλεσμα, που επιτρέπει στον Τσίπρα και στην κλίκα του να πανηγυρίζουν, ενώ προκαλεί πλήρη αμηχανία στους...μεγάλους αναλυτές του «μηνύματος του Οχι», που κυριολεκτικά έχουν καταπείη τη γλώσσα τους.

Σημαντικές απώλειες

Με τέτοια αύξηση της αποχής, ήταν επόμενο όλα σχεδόν τα αστικά κόμματα να έχουν απώλειες. Η συζήτηση, όμως, εστιάστηκε μόνο στα ποσοστά. Ποιος από τους δύο μεγάλους κέρδισε και με πόσα διαφορά, ποιοι από τους μικρούς ανέβασαν τα ποσοστά τους και ποιοι τα είδαν να πέφτουν. Όμως, με τόσο μεγάλη αύξηση της αποχής η διακύμανση των ποσοστών έχει σημασία μόνο για το μοίρασμα των εδρών ανάμεσα στα κοινοβουλευτικά κόμματα. Από την άποψη της πολιτικής συμπεριφοράς των ψηφοφόρων και της κοινωνικής αποδοχής των κομμάτων, όσο αυτή μπορεί να εκφραστεί διά της ψήφου, η διακύμανση των ποσοστών δεν έχει καμιά σημασία. Δεν επιτρέπει να βγουν ωσούτα συμπεράσματα, γιατί πρόκειται για ένα αριθμητικό τρικ.

Την πραγματική εικόνα μπορεί να δώσει μόνο η διακύμανση του απόλυτου αριθμού των ψήφων που πήρε το κάθε κόμμα. Όταν το ζήτημα τίθεται σ’ αυτή τη βάση, τότε η εικόνα αντιστρέφεται και στη θέση των θριαμβικών και των ηττημένων μπαίνει η εικόνα ενός πολιτικού συστήματος κοινωνικά απομονωποιημένου, ενός πολιτικού συστήματος σε βαθιά κρίση, καθώς τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις του έχουν γυρίσει την πλάτη.

Στον πίνακα που δημοσιεύουμε καταγράφονται οι ψήφοι και τα ποσοστά που πήρε κάθε κόμμα το Σεπτέμβριο και τον Γενάρη του 2015, καθώς και η αύξηση ή μείωση των ψήφων. Διευκρινίζουμε εξαρχής ότι οι παραπάνω συγκρίσεις δεν μπορεί να είναι ασφαλείς και έχουν μόνο σχετική αξία. Δηλαδή, αν ένα κόμμα έχασε έναν ορισμένο αριθμό ψήφων, δεν μπορούμε να πούμε ότι αυτός οι ψήφοι πήγαν μνοσηφίαντα στην αποχή ή μεταφέρθηκαν σε ένα άλλο κόμμα. Πέρα από την αποχή, υπάρχουν πάντοτε μετακινήσεις από το ένα κόμμα σε άλλα, οι οποίες μετακινήσεις δεν μπορούν να μετρηθούν με ακρίβεια, γιατί δεν υπάρχουν στοιχεία. Τα στοιχεία που εμφανίζονται στον αστικό Τύπο προέρχονται από το περιβόητο exit poll, που κάθε διάλειμα παρά αξιόστιχο μπορεί να θεωρηθεί. Όταν το exit poll έπεσε τόσο έξω στην πρόβλεψη για τα ποσοστά των κομμάτων (βρήκε μόνο στη σειρά κατάταξης), πώς μπορούμε να δεχτούμε ότι αποτύπωσε με ακρίβεια τις μετακινήσεις ψηφοφόρων από κόμμα σε κόμμα; Το μόνο βέβαιο είναι ότι **το μεγαλύτερο κομμάτι των απολειών των αστικών κομμάτων πήγε στην αποχή κι αυτό έγινε συνειδητά**.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε 320.000 ψήφους σε σχέση με τον Γενάρη ή το 14% της δύναμης του. Απ’ αυτές τις 320.000 ψήφους (οι μισές περίπου 30.000 της ψήφους που πήρε η ΛΑΕ (155.000) και την αύξηση που είχε η ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ (6.500), ενώ οι υπολοίπες προστίθενται στην αποχή. Επαναλαμβάνουμε ότι μπορεί να υπήρξαν διαρροές από τον ΣΥΡΙΖΑ προς άλλα κόμματα και εισροές στον ΣΥΡΙΖΑ από άλλα κόμματα, όμως δεν μπορούν να μετρηθούν. Αυτή η μεγάλη απώλεια ψήφων από τον ΣΥ-ΡΙΖΑ δείχνει πως για την πραγματική πόλωση μάλιστα, μπορούμε να φανταστούμε τι πρόκειται να συμβεί στο κοντινό μέλλον, όταν οι συνέπειες του Μνημόνιου-3 θα γίνουν αισθητές από τις πλατιές λαϊκές μάζες, ενώ την ίδια στιγμή οι ένα πακέτο αντιλαϊκών μέτρων θα διαδεχεται το άλλο.

Μαζικό φτύσιμο από (μη) ψηφοφόρους

του. Απ’ αυτές τις 320.000 ψήφους οι μισές ισοδυναμούν με τις ψήφους που πήρε η ΛΑΕ (155.000) και την αύξηση που είχε η ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ (6.500), ενώ οι υπολοίπες προστίθενται στην αποχή. Επαναλαμβάνουμε ότι μπορεί να υπήρξαν διαρροές από τον ΣΥΡΙΖΑ προς άλλα κόμματα και εισροές στον ΣΥΡΙΖΑ από άλλα κόμματα, όμως δεν μπορούν να μετρηθούν.

Αυτή η μεγάλη απώλεια ψήφων από τον ΣΥ-ΡΙΖΑ δείχνει πως για το συγκεκριμένο κόμμα έχει αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Όταν μέσα σε εφτά μήνες, με το σόου της «σκληρής διαπραγμάτευσης» να κυριαρχεί και να δίνει τον τόνο και με το δημοψήφισμα να προσφέρει πολιτική ηγεμονία στον Τσίπρα, ο ΣΥΡΙΖΑ χάνει το 14% της εκλογικής δύναμης που είχε στην ακμή του, σε συνθήκες δικομματικής πόλωσης μάλιστα, μπορούμε να φανταστούμε τι πρόκειται να συμβεί στο κοντινό μέλλον, όταν οι συνέπειες του Μνημόνιου-3 θα γίνουν αισθητές από τις πλατιές λαϊκές μάζες, ενώ την ίδια στιγμή οι ένα πακέτο αντιλαϊκών μέτρων θα διαδεχεται το άλλο.

Η ΝΔ έχασε 192.000 ψήφους ή το 11% της δύναμης. Οι απώλειες είναι αριθμητικά και ποσοστιαία μικρότερες απ’ αυτές που είχε ο ΣΥΡΙΖΑ, γι’ αυτό και η ψαλίδα στα ποσοστά έκλεισε μέσα κατά περίπου 1,2%. Όμως, για ένα αστικό κόμμα εξουσίας σημασία έχει αν κερδίζει, όχι με τι διαφορά χάνει. Ετσι, από μια μερίδα στελεχών της ΝΔ (σαμαρικό!) άρχισε από το βράδυ κιόλας των εκλογών μια επίθεση ενάντια στον Μείμαρκη, η οποία κατέληξε σε δικαίωση του Σαμαρά.

Σε σημαντικό βαθμό η ΝΔ πληρώνει τα στήμνά χαλάοι, που την δείχναν να δίνει μάχη στήθος με στήθος με τον ΣΥΡΙΖΑ, σε μια προσπάθεια να μετακινήθούν ψήφοι από τους ΑΝΕΛ και τους νεοναζί προς τη «μαριά παράταξη». Αφού το στήθος με στήθος δεν επιβεβαιώθηκε από το αποτέλεσμα, οι σαμαρικοί ζητούν τις κεφαλές του Μείμαρκη και την επένεπλν του επί πίνακι. Ο Μείμαρκης προκήρυξε αφηνιάστικα εκλογές για νέο πρόεδρο, η ΝΔ θα περάσει μια περίοδο «εωστρέφειας», μπορεί όμως να ελπίζει ότι θα ανασυγκροτηθεί στην αντιπολίτευση και την επόμενη φορά θα είναι αυτή το πρώτο κόμμα.

ΟΙ ΝΕΟΝΑΖΙ έχασαν περίπου 9.000 ψήφους ή το 2,3% της δύναμής τους. Είχαν αναλογικά τις μικρότερες απώλειες από τα άλλα κόμματα. Η δήλωση Μιχαολιάκου ότι αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, όπως αποδείχτηκε δεν τους έκανε καμιά μεγάλη ζημία. Ο εσμός που τους ψηφίζει είναι απολύτως συνειδητός σ’ αυτό που ψηφίζει. Δεν είναι αγανακτισμένοι που ψηφίζουν για να βγάλουν το άχτι τους, αλλά είτε καθάρματα σαν και του λόγου τους, είτε παραδοσιακοί ακροδεξιοί (πάντοτε υπήρχαν τέτοιοι), είτε λουμπενοποιημένοι εργάτες και μικροαστοί, που επιλέγουν το ναζισμό ως λύση.

Το ΠΑΣΟΚ καμαρώνει ότι επέστρεψε στην άνοδο. Κέρδισε 52.000 ψήφους, όμως αν λογαριάσουμε ότι το Γενάρη το ΚΙΔΗΣΟ του Γιωργάκη είχε πάρει περίπου 153.000

ψήφους (χώρια οι περίπου 30.000 της ψήφους ΔΗΜΑΡ), τότε από τον πράσινο λογαριασμό λείπουν πάνω από 100.000 ψήφοι. Και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι ο Γιωργάκης δε θα επιώδυξε βεβάν (ο Καρχιμάκης έριξε ήδη τις πρώτες προειδοποιητικές βολές). Βέβαια, στο ΠΑΣΟΚ μπορούν να ελπίζουν ότι θα τα βρουν και με τον Γιωργάκη και θα τραβήξουν και στελέχη από το Ποτάμι, ώστε να δείξουν πως δημιουργούν την ενιαία Κεντροαριστερά. Ενιαία μπορεί να γίνει, για μεγάλη όμως το κόβουμε κομματικά δύσκολο. Εκτός αν ο ΣΥΡΙΖΑ υποστεί την κατακύλα που υπέστη το ΠΑΣΟΚ μετά το 2010, οπότε τα μάζα του άλλοτε κραταιού ΠΑΣΟΚ θα μπορούν να ελπίζουν ότι θα ξαναζήσουν τα παλιά μεγαλεία (έστω και σε μικρότερη τάξη μεγέθους). Πά-ντως, προς το παρόν, δεν μπορούν να εκμεταλλευτούν το παλιό «αντιδεξιό σύνδρομο».

Οχι μόνο επειδή συγκυβέρνησαν για πάνω από τρία χρόνια με τη ΝΔ, αλλά και επειδή αυτή τη «χαμηλή» τη δουλεύει καλύτερα ο ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας ανανεώσει το ιδεολόγημα (το «νέο» ενάντια στο «παλιό»). Επειδή, όμως, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία, αυτοί που καθοδηγούν τη μαριονέτη Φώφη αισθάνονται δικαιωμένοι και αισιόδοδοι.

Ο ΠΕΡΙΣΣΟΣ αυτή τη φορά είδε την πλάτη του ΠΑΣΟΚ. Χάνοντας περίπου 37.000 ψήφους έχασε το 11% της δύναμης που είχε το Γενάρη. Δηλαδή, σε απώλειες ψήφων πλησί-ασε τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΝΔ και μάλιστα σε συνθήκες σαφώς πιο ευνοϊκές γι’ αυτόν σε σχέση με τον Γενάρη. Τότε, ο ΣΥΡΙΖΑ κάπαζε προς την εξουσία με αναπεπταμένους τις αντιμνημονιακές σημαίες, με αποτέλεσμα να «στριμωχνει» τον Περισσό, ενώ τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ήδη καταταγεί στη χορεία των μνημονιακών κομμάτων. Με αιχμή της προπαγάνδας του τη «δικαιοσύνη του ως προς την εκτίμηση για τον ΣΥΡΙΖΑ, ο Περισσός ήλπιζε ότι θα αυξήσει ψήφους και ποσοστό, όμως -φευ- η ζωή τα έφερε εντελώς αντίθετα. Το ρεύμα της αποχής, ως βασική μορφή διαμαρτυρίας και έκφρασης αντίθεσης, παρέσυρε και τις ελπίδες του Περισσό, τιμαρώντας τον σκληρά. Εισέπραξε ένα βαρύ τίμημα για τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό που καλλιεργεί. Ενα σημαντικό τμήμα των ψηφοφόρων του έκρινε πως υπάρχουν και άλλες μορφές διαμαρτυρίας, στέλνοντας το μήνυμα πως θεωρεί την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση εντελώς ανεπαρκή απέναντι σε μια ογκώδη μνημονιακή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Απ’ αυτή την άποψη, ο Περισσός βρέθηκε για μια ακόμη φορά πίσω όχι μόνο από τη γενική κοινωνική τάση, αλλά και από ένα τμήμα της κοινωνικής του βάσης.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ......το πήρε το ποτάμι, το πήρε ο ποταμός. Έχασε 151.758 ψήφους ή το 40,60% της δύναμης του, καταγράφοντας ρεκόρ απωλειών. Όταν εμφανίζεται ως delivery boy του Μνημόνιου, δηλώνοντας πως το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να συγκυβερνήσεις με τον πρώτο και όταν Γαμολάς στα κανάλια την «κακία μάγισσα» να λέει πως οι φτωχοί είναι φτωχοί γιατί είναι ηλίθιοι, τότε δεν μπορείς να έχεις ελπίδες. Εμπίδες το ρόλο σου στη μετάβαση στη νέα κοινοβουλευτική εποχή, ήρθε η ώρα να διαλυθείς και ό,τι μάζεςες να διαμοιραστεί στα κόμματα-κοιτίδες. Ο Τατσόπουλος έριξε ήδη το σύνθημα της επιστροφής στο ΠΑΣΟΚ, ενώ Λυκούδης και λοιπή δημαρτική παλιοπαράσα ξέρουν να περιμένουν. Ο Θεοδωράκης «υπέβαλε παραίτηση», βάζοντας τους δικούς του να τον «μεταπέμουν», αλλά αυτά τα κολπάκια μόνο γέλια προκαλούν. Αυτό το μαγαζί «μάς τελειώσει».

Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ μάζεψε όλη τη χαβαλέ-απολιτική ψήφο, δείγμα μιας περιόδου βαθιάς πολιτικής κρίσης και αναξιοπιστίας των σημάτων πολιτικού συστήματος. Αν σκεφτούμε ότι το Γενάρη ο Γκλέτσος είχε πάρει 110.000 ψήφους και τώρα δεν κατέβηκε, ενώ παραλληλίζα το μινιακό σύστημα θβαντράτζε ασύστολα αυτό το προϊόν της trash tv, τότε θα καταλάβουμε τι έγινε. Στις ψήφους του Γενάρη υπέρ Λεβέντη προστέθηκαν άλλες 75.534 και ο Λεβέντης μπήκε στη Βουλή. Γιατί το μινιακό σύστημα θβαντράτζε τον Λεβέντη; Γιατί «μυρίστηκε» το ρεύμα υπέρ της αποχής και προσπάθησε να το μειώσει, στρέφοντας ένα τμήμα του στο χαβαλέ.

	ΣΕΠΤΕΜ. 2015		ΓΕΝΑΡ. 2015		
	ΨΗΦΟΙ	%	ΨΗΦΟΙ	%	ΔΙΑΦΟΡΑ
Εγγεγραμμένοι	9.840.525		9.949.684		-109.959
Ψήφισαν	5.566.295	56.57	6.330.356	63.62	-764.061
Ακυρα-Λευκά	134.445	2.42	149.484	2.36	-15.039
ΣΥΡΙΖΑ	1.925.904	35.46	2.245.978	36.34	-320.074
ΝΔ	1.526.205	28.10	1.718.694	27.81	-192.489
ΧΑ	379.581	6.99	388.387	6.28	-8.806
ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ	341.390	6.28	289.469	4.68	51.921
ΚΚΕ	301.632	5.55	338.188	5.47	-36.656
ΠΟΤΑΜΙ	222.166	4.09	373.924	6.05	-151.758
ΑΝΕΛ	200.423	3.69	293.683	4.75	-93.260
ΛΕΒΕΝΤΗΣ	186.457	3.43	110.923	1.79	75.534
ΛΑΕ	155.242	2.86			
ΑΝΤΑΡΣΥΑ	46.096	0.85	39.497	0.33	6.599
ΚΚΕ(μ-λ)-ΜΛ ΚΚΕ	8.944	0.16	7.999	0.13	945
ΚΙΔΗΣΟ			152.557	2.47	
ΔΗΜΑΡ			29.820	0.48	
ΤΕΛΕΙΑ			109.500	1.77	

με τον πρώτο και όταν Γαμολάς στα κανάλια την «κακία μάγισσα» να λέει πως οι φτωχοί είναι φτωχοί γιατί είναι ηλίθιοι, τότε δεν μπορείς να έχεις ελπίδες. Εμπίδες το ρόλο σου στη μετάβαση στη νέα κοινοβουλευτική εποχή, ήρθε η ώρα να διαλυθείς και ό,τι μάζεςες να διαμοιραστεί στα κόμματα-κοιτίδες. Ο Τατσόπουλος έριξε ήδη το σύνθημα της επιστροφής στο ΠΑΣΟΚ, ενώ Λυκούδης και λοιπή δημαρτική παλιοπαράσα ξέρουν να περιμένουν. Ο Θεοδωράκης «υπέβαλε παραίτηση», βάζοντας τους δικούς του να τον «μεταπέμουν», αλλά αυτά τα κολπάκια μόνο γέλια προκαλούν. Αυτό το μαγαζί «μάς τελειώσει».

Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ μάζεψε όλη τη χαβαλέ-απολιτική ψήφο, δείγμα μιας περιόδου βαθιάς πολιτικής κρίσης και αναξιοπιστίας των σημάτων πολιτικού συστήματος. Αν σκεφτούμε ότι το Γενάρη ο Γκλέτσος είχε πάρει 110.000 ψήφους και τώρα δεν κατέβηκε, ενώ παραλληλίζα το μινιακό σύστημα θβαντράτζε ασύστολα αυτό το προϊόν της trash tv, τότε θα καταλάβουμε τι έγινε. Στις ψήφους του Γενάρη υπέρ Λεβέντη προστέθηκαν άλλες 75.534 και ο Λεβέντης μπήκε στη Βουλή. Γιατί το μινιακό σύστημα θβαντράτζε τον Λεβέντη; Γιατί «μυρίστηκε» το ρεύμα υπέρ της αποχής και προσπάθησε να το μειώσει, στρέφοντας ένα τμήμα του στο χαβαλέ.

Η ΛΑΕ πάτωσε, με μόλις 155.000 ψήφους και ποσοστό 2,86%, που μόλις ήταν ακόμη μικρότερο αν δεν ήταν τόσο μεγάλη η αποχή. Ο παπιαρής του Λαφαζιάνη το 10% που διήθεν έκρυβαν οι γκαλοματζήδες πνίγηκαν ανάμεσα στη «γενική» θλίψη (η πλάκα είναι πως οι γκαλοματζήδες έπεσαν πολύ κοντά στο ποσοστό της ΛΑΕ, δε χρειάστηκε να το «μαϊμουδιάσουν» για να στηρίξουν την τάση προς τον ΣΥΡΙΖΑ). Οι προεκλογικές αντιμνημονιακές παπαριές δεν είχαν καμιά πέραση, ενώ η προπαγάνδα περί εθνικού νομιμοταξέ τους πιο συντηρητικούς προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι πιο ριζοσπαστικοί θεωρήσαν (και δικαίως) τους Λαφαζανικούς συνυπευθυνους με τους Τσιπιαρής, δεν φοητεύθηκαν από την επανάληψη της προ-μνημονιακής συριπεντικής προπαγάνδας από τμήμα του πολιτικού προσωπικού που την είχε υπηρτήσει (με τα γνωστά αποτελέσματα) και επέλεξαν να στείλουν το μήνυμά τους απέναντας. Τα χιουμφοριστικά σποτάκια δεν ήταν ικανά ν’ αλλάξουν μια απόφαση που πάρθηκε με σκέψη και με μόνο ψυχής. Η ΛΑΕ αντιμετωπίζει πλέον υπαρκτικό πρόβλημα. Χωρίς λεφτά δεν κρατάς μηχανισμό. Και χωρίς μηχανισμό να τα τάζει μια σειρά στελέχη θα διαλέξουν σιγά-σιγά το δρόμο της επιστροφής προς το μεγάλο μαντρί.

ΡΕΚΟΡ ΑΠΟΧΗΣ

Ζητούμενο ο μετασχηματισμός της διαμαρτυρίας σε αντίσταση

Η τάση για αυξημένη αποχή φάνηκε καθαρά κατά την προεκλογική περίοδο. Οι δημοσκοπικοί δεν τη μετρούσαν (μολονότι είχαν σαφή εικόνα), για ευνόητους λόγους, αλλά οι κομματικοί μηχανισμοί ήταν πλήρως ενήμεροι και δούλεψαν πάρα πολύ για να ανασχεσουν αυτή την αυθόρμητη τάση, που χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς κάποια κεντρική οργάνωση απλωνόταν σαν επιδημία ανάμεσα στον κόσμο.

Και τι δεν ακούστηκε την προεκλογική περίοδο. Δίπλα στα γνωστά ιδεολογήματα περί «πολιτικής αδιαφορίας» προστέθηκαν και καινούργιες εκδοχές της θεωρίας της «χαμένης ψήφους». «Αν δεν ψηφίσεις, δεν είναι ότι απλώς πάει χαμένη η ψήφος σου αλλά πάει υπέρ των κομμάτων εξουσίας», έλεγε ο Μ. Γλέζος, υποτιμώντας φανερά τη νοημοσύνη μας. Γιατί αν ακολουθήσουμε τη λογική της εκλογικής αριθμητικής, αφήνοντας στη μπάνα την πολιτική ουσία, τότε θα διαπιστώσουμε ότι αριθμητικά η αποχή ευνοεί περισσότερο τα μικρά κόμματα από τα μεγάλα. Διότι σε τ

αφορά τα μεγάλα κόμματα απλώς αυξάνει τα ποσοστά τους, σε ό,τι όμως αφορά τα μικρά κόμματα δεν αυξάνει μόνο τα ποσοστά τους, αλλά μπορεί να καθορίσει την κοινοβουλευτική ζωή ή τον κοινοβουλευτικό θάνατό τους.

Αισχρή αριθμητική

Για παράδειγμα, αν η αποχή είχε περιοριστεί στο ποσοστό του περασμένου Γενάρη, η ΛΑΕ του κ. Γλέζου θα έπεφτε στο 2,48%. Για να μπει στη Βουλή θα χρειαζόταν 189.000 ψήφους, ενώ με την τωρινή αποχή θα της έφταναν 163.000 ψήφοι (άλλο αν δεν τους έφτασε). Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι η ΛΑΕ θα έπαυεν το 3% της αποχής που θα μετατρέπονταν σε συμμετοχή, πάλι δεν υπήρχε περίπτωση να πιάσει συνολικά το 3% και να μπει στη Βουλή.

Ας αφήσουν, λοιπόν, το παραμύθι περί «χαμένης ψήφους» που πάει στα κόμματα εξουσίας, γιατί η χαμηλότερη εκλογική βάση διευκολύνει τα μικρά κόμματα, αν υποθέσουμε ότι αυτά τα κόμματα έχουν καθαρή γραμμή και «μπετοναρισμένη» εκλογική βάση. Το πρόβλημα για όλους αυτούς τους απατεωνίσκους (ΛΑΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ) είναι πως ούτε καθαρή γραμμή έχουν ούτε «μπετοναρισμένη» εκλογική βάση και γι’ αυτό πλητύνουν εξίσου από την αποχή. Αλλιώς

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ	ΑΥΞΗΣΗ ΑΠΟΧΗΣ	ΑΥΞΗΣΗ %
Α' ΑΘΗΝΑΣ	37.109	6,48
Β' ΑΘΗΝΑΣ	136.529	9,52
Α' ΠΕΙΡΑΙΑ	17.312	8,13
Β' ΠΕΙΡΑΙΑ	29.104	10,66
ΑΤΤΙΚΗ	49.846	10,74
Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	46.939	9,35
Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	24.750	9,13
ΑΧΑΪΑ	26.149	9,29
ΗΡΑΚΛΕΙΟ	22.631	9,12
ΡΕΘΥΜΝΟ	5.246	6,89
ΧΑΝΙΑ	11.264	7,28
ΛΑΖΙΟΙ	5.318	7,12
ΒΟΙΩΤΙΑ	9.900	8,86
ΗΛΕΙΑ	13.676	7,15
ΜΑΓΝΗΣΙΑ	15.032	8,4
ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ	9.022	8,7
ΚΟΖΑΝΗ	11.264	6,82
ΦΘΙΩΤΙΔΑ	10.912	6,81
ΤΡΙΚΑΛΑ	9.874	6,25
ΚΕΡΚΥΡΑ	8.243	7,43
ΕΥΒΟΙΑ	17.560	8,37

θα παρακαλούσαν να αυξηθεί η αποχή από τους ψηφοφόρους των κομμάτων εξουσίας, γιατί το δικό τους σταθερό εκλογικό σώμα θα τους έδινε ψηλότερο εκλογικό ποσοστό.

Από την άλλη, αν θέλουν να είναι συνεπείς με την εκλογική αριθμητική τους, θα έπρεπε να μιλήσουν για τη «χαμένη ψήφο» στα κόμματα που μένουν εκτός Βουλής, την οποία σε έδρες καρπώνονται τα δυο μεγαλύτερα αστικά κόμματα και περισσότερο το πρώτο. Είναι γνωστό πως με βάση τον καλπονοθευτικό εκλογικό νόμο, όσο μεγαλύτερο είναι το ποσοστό των εκτός Βουλής κομμάτων τόσο χαμηλότερο ποσοστό θέλει το πρώτο κόμμα για να πάρει αυτοδυναμία.

Ας αφήσουμε, λοιπόν, την αισχρή εκλογική αριθμητική των ψηφοθήρων και ας μιλήσουμε πολιτικά. Γιατί η αποχή είναι πολιτική στάση και ειδικά σ’ αυτές τις εκλογές κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον πολιτικό της χαρακτήρα που φαίνεται καθαρά από την αλματώδη αύξηση της.

Πύρρειος νίκη

Η έκρηξη της αποχής και οι μεγάλες απώλειες του ΣΥΡΙΖΑ (αναλυτικά γράφουμε στη διπλανή σελίδα) καθιστούν την εκλογική του νίκη εξ ορισμού Πύρρειο. Ο Τσίπρας βιάστηκε να κάνει τις εκλογές με το παλιό και το νέο, ούτε να λέει πως υπάρχουν ανοιχτά ζητήματα στο Μνημόνιο-3 που μόνον αυτός μπορεί να τα διαπραγματευθεί αποτελεσματικά. Αρκού-

ΡΕΚΟΡ ΑΠΟΧΗΣ

Ζητούμενο ο μετασχηματισμός της διαμαρτυρίας σε αντίσταση

Η τάση για αυξημένη αποχή φάνηκε καθαρά κατά την προεκλογική περίοδο. Οι δημοσκοπικοί δεν τη μετρούσαν (μολονότι είχαν σαφή εικόνα), για ευνόητους λόγους, αλλά οι κομματικοί μηχανισμοί ήταν πλήρως ενήμεροι και δούλεψαν πάρα πολύ για να ανασχεσουν αυτή την αυθόρμητη τάση, που χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς κάποια κεντρική οργάνωση απλωνόταν σαν επιδημία ανάμεσα στον κόσμο.

Και τι δεν ακούστηκε την προεκλογική περίοδο. Δίπλα στα γνωστά ιδεολογήματα περί «πολιτικής αδιαφορίας» προστέθηκαν και καινούργιες εκδοχές της θεωρίας της «χαμένης ψήφους». «Αν δεν ψηφίσεις, δεν είναι ότι απλώς πάει χαμένη η ψήφος σου αλλά πάει υπέρ των κομμάτων εξουσίας», έλεγε ο Μ. Γλέζος, υποτιμώντας φανερά τη νοημοσύνη μας. Γιατί αν ακολουθήσουμε τη λογική της εκλογικής αριθμητικής, αφήνοντας στη μπάνα την πολιτική ουσία, τότε θα διαπιστώσουμε ότι αριθμητικά η αποχή ευνοεί περισσότερο τα μικρά κόμματα από τα μεγάλα. Διότι σε

αφορά τα μεγάλα κόμματα απλώς αυξάνει τα ποσοστά τους, σε ό,τι όμως αφορά τα μικρά κόμματα δεν αυξάνει μόνο τα ποσοστά τους, αλλά μπορεί να καθορίσει την κοινοβουλευτική ζωή ή τον κοινοβουλευτικό θάνατό τους.

Ας αφήσουμε, λοιπόν, την αισχρή εκλογική αριθμητική των ψηφοθήρων και ας μιλήσουμε πολιτικά. Γιατί η αποχή είναι πολιτική στάση και ειδικά σ’ αυτές τις εκλογές κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον πολιτικό της χαρακτήρα που φαίνεται καθαρά από την αλματώδη αύξηση της.

Προληταρική αμφισβήτηση

Ενας από τους μύθους που συνοδεύουν την αποχή, ρητά ή άρητα, είναι πως αυτή είναι απολιτική στάση και εκδηλώνεται κυρίως από ψηφοφόρους που βάζουν το εκλογικό τους δικαίωμα χαμηλότερα από τα έξοδα που θα έκαναν να να πάνε στον τόπο καταγωγής τους να ψηφίσουν. Μια ματιά στον πίνακα που δημοσιεύουμε διαλύει αυτόν τον πρόστυχο μύθο.

Στον πίνακα εξετάζουμε την αύξηση της αποχής σε μια σειρά διαμαρτυρία, όμως, περιείχε στον ένα ή τον άλλο βαθμό ένα στοιχείο αμφισβήτησης της αποτελεσματικότητας της ψήφου, ένα

Θρησκευτικά με το στανιό

Με το άνοιγμα των σχολείων ξαναθυμηθήκαμε, μετά από σχετικές καταγγελίες γονέων, την κατάπτυστη εγκύκλιο Λοβέρδου, που ορίζει τα της απαλλαγής από την παρακολούθηση του μαθήματος των Θρησκευτικών, εγκύκλιο που δεν κατήργησε -τυχαίο; δεν νομίζουμε- η «πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Την εγκύκλιο αυτή (12773/Δ2/23-01-2015) εξέδωσε ο Λοβέρδος δυο μέρες πριν τις εκλογές του περασμένου Γενάρη.

Σύμφωνα με αυτή:

- Το μάθημα των Θρησκευτικών είναι υποχρεωτικό για όλους τους μαθητές.

- Παρέχεται η δυνατότητα **σε μη Χριστιανούς Ορθόδοξους μαθητές, δηλαδή αλλόθρησκους ή ετερόδοξους ή άθρησκους**, που επικαλούνται λόγους θρησκευτικής συνείδησης, να απαλλαγούν από την παρακολούθησή του.

- Η απαλλαγή από το μάθημα των Θρησκευτικών χορηγείται ύστερα από Υπεύθυνη Δήλωση του ν.1599/1986, του ίδιου του μαθητή (αν είναι ενήλικος) ή και των δύο γονέων του (αν είναι ανήλικος), στην οποία θα αναφέρεται ότι **ο μαθητής δεν είναι Χριστιανός Ορθόδοξος και εξ αυτού επικαλείται λόγους θρησκευτικής συνείδησης**.

- Εφιστάται η προσοχή στους Διευθυντές των σχολικών μονάδων **να ελέγχουν την τεκμηρίωση των προβαλλόμενων λόγων**, επισημαίνοντας σε κάθε ενδιαφερόμενο τη σοβαρότητα των σχετικών Υπεύθυνων Δηλώσεων και **κατόπιν να προβαίνουν στη χορήγηση νόμιμης απαλλαγής** του μαθητή.

- Η προσυπογραφή της Υπεύθυνης Δήλωσης από τον διδάσκοντα είναι απαραίτητη.

- Η παραπάνω Υπεύθυνη Δήλωση του ν.1599/1986, **με βεβαιωμένο το γνήσιο της υπογραφής και των δύο γονέων του μαθητή**, παραλαμβάνεται από το Διευθυντή του σχολείου **εντός αποκλειστικής χρονικής προθεσμίας** που διαρκεί από την 1η Σεπτεμβρίου έως και την 20η Σεπτεμβρίου κάθε έτους.

(οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι ο μαθητής ή ο γονιός του υποχρεούται ουσιαστικά σε αποκάλυψη του θρησκευμάτός του, έστω και με τρόπο έμμεσο ή αρνητικό, αφού είναι υποχρεωμένος να δηλώσει ότι δεν είναι Χριστιανός Ορθόδοξος! Δεν αρκεί

δηλαδή η επίκληση λόγων θρησκευτικής συνείδησης για την απαλλαγή από το μάθημα, όπως γινόταν παλαιότερα.

Ο Λοβέρδος, για να «σφίξει» παραπέρα τα πράγματα επικαλείται «φαινόμενα κατάχρησης του δικαιώματος απαλλαγής από τα Θρησκευτικά για λόγους που δεν συνδέονται με την ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης». Το επιχείρημα αυτό, βέβαια, είναι για γέλια, μιας και είναι γνωστό ότι ελάχιστοι γονείς «έχουν τα κότσια» να ξεφύγουν από τα ειωθότα, θεωρώντας ότι έτσι στιγματίζονται αυτοί και τα παιδιά τους (δείτε πόσοι αριστεροί ή προοδευτικοί κάνουν γάμο με «παπά και με κουμπάρο» είτε γιατί «έτσι έμαθαν από την παράδοση που έχουμε ως λαός», είτε γιατί τους το επιβάλλει το συγγενολόι).

Η εγκύκλιος ακόμη δίνει εξουσία στους Διευθυντές των σχολείων «να ελέγχουν την τεκμηρίωση των προβαλλόμενων λόγων». Τι σημαίνει αυτό; Ανάκριση δευτέρου βαθμού ή προσκόμιση και άλλων επίσημων εγγράφων, όπως π.χ. ληξιαρχική πράξη, που αναγράφεται το θρήσκευμα του μαθητή. Όμως, είναι γνωστό πώς από κεκτημένη ταχύτητα βγαίνουν αυτές οι ληξιαρχικές πράξεις, ενώ δεν αποκλείεται ο μαθητής ή οι γονείς του να άλλαξαν φιλοσοφία και πεποιθήσεις σε κάποιο μεταγενέστερο χρόνο.

Για το ζήτημα που ανέκυψε και μετά από καταγγελίες γονέων και αναφορά της Ενωσης Αθέων υπήρξε και σχετική γνωμοδότηση της ΑΡΧΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ (Γνωμοδότηση 4/2015 αριθμ. πρωτοκ. Γ/ΔΞ/1279-1/06-08-2015), που παρέπεμψε το θέμα στην Ολομέλεια ως ζήτημα «μειζονος σημασίας»: «Κατά την ως άνω συνεδρίαση του Τμήματος εξετάστηκε επίσης η συμβατότητα του περιεχομένου της υπό κρίση Εγκυκλίου -αλλά και των προγενεστέρων- με το σκεπτικό και το διατακτικό της υπ' αριθμ. 77Α /2002 αποφάσεως της Ολομελείας Αρχής, σύμφωνα με την οποία οι γονείς ή κηδεμόνες που επιθυμούν τα παιδιά τους να απαλλαγούν από το μάθημα των Θρησκευτικών θα πρέπει να μπορούν να ασκούν το δικαίωμά τους αυτό, κατ' επίκληση των πεποιθήσεών τους και χωρίς να προβαίνουν σε καμιά περαιτέρω διευκρίνιση αν είναι άθρησκοι, ετερό-

δοξοί ή ετερόθρησκοι».

Το ερώτημα, τώρα, που προκύπτει είναι γιατί η συριζαϊκή ηγεσία του υπουργείου Παιδείας (ο μαρξιστής, κατά δήλωσή του, Μπαλτάς και ο «αριστερός» και ακτιβιστής Κουράκης) δε φρόντισε έγκαιρα να αλλάξει την κατάπτυστη εγκύκλιο Λοβέρδου. Υπήρξε «αβελψία», «αβελτηρία» ή μήπως τα αίτια είναι βαθύτερα;

Και εδώ δεν πρόκειται για το πολύ σημαντικό αστικοδημοκρατικό -διά-ολε- βήμα, του διαχωρισμού της εκκλησίας από το κράτος. Πρόκειται για ένα ελαχιστότατο δικαίωμα, που παραχωρήθηκε στους επικαλούμενους λόγους θρησκευτικής συνείδησης να απέχουν από την υποχρεωτική διδασχή του ορθόδοξου δόγματος, μετά από πολλά σκαμπανεβάσματα (σημειώνουμε ότι το θρήσκευμα δεν αναγράφεται πλέον ούτε στις ταυτότητες, ενώ για το ζήτημα αυτό η Εκκλησία σήκωσε πόλεμο για να το αποτρέψει και τον έχασε γιατί ήταν Οδηγία της ΕΕ).

Κατά τη γνώμη μας, πρόκειται για ικανοποίηση των απαιτήσεων του παπαδαριού, που διέβλεπε κινδύνους απομάκρυνσης της νεολαίας από την υποχρεωτική κατήχηση, με συνέπεια την υπονόμηση της επιρροής του πάνω σε αυτήν. Πρόκειται για βαθιά υπόκλιση στην αντίδραση και το σκοταδισμό.

Οι συριζαίοι τελικά απεδείχθησαν «λίγοι» και για τα μεγάλα και για τα μικρά. Δεν θέλησαν, από επιλογή, να συγκρουστούν με το αστικό κατεστημένο. Και με τους ιμπεριαλιστές «τακίμασαν» και Μνημόνια μας έφεραν και με την εγχώρια αντίδραση πορεύονται πλάι-πλάι.

Business as usual

«**Η** Ελληνική Εταιρεία Συστημικών Μελετών σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Πειραιώς - Κέντρο Ερευνών προσφέρουν επαγγελματικό πρόγραμμα μεταπτυχιακού επιπέδου στη συστημική ανάλυση με σκοπό την εκπαίδευση και κατάρτιση ικανών στελεχών...». Ενας ακόμα «πιασάριος» τίτλος-πρόσκληση, παγίδα για όσους τρέφουν αυταπάτες ότι με αυτόν τον τρόπο μπορούν να διαφοροποιηθούν από το υπόλοιπο 27% της ανεργίας.

Το συγκεκριμένο ΑΕΙ διεκδικεί επάξια τον τίτλο «Τσιφλίκι των καπιταλιστών», καθώς κουρελιάζει κάθε έννοια δημόσιας εκπαίδευσης και πανεπιστημίου. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα απαιτεί διδάκτρα 3200 ευρώ, που πάνε στο Κέντρο Ερευνών Πανεπιστημίου Πειραιώς, και 1600 ευρώ για την πιστοποίηση, που πάνε στην Ελληνική Εταιρεία Συστημικών Μελετών, η οποία αυτοπαρουσιάζεται ως μη κερδοσκοπικό σωματείο.

Προσπερνώντας αυτή τη δημόσια και δωρεάν (μετ) εκπαίδευση, φτάνουμε στο ακόμα πιο κραυγαλέο. Στο πλαίσιο αυτού του προγράμματος «προσφέρεται» πρακτική άσκηση σε μια σειρά «συνεργαζόμενων» επιχειρήσεων, χωρίς μισθό και χωρίς ασφάλιση. Το παιχνίδι είναι χοντρό, αφού στις επιχειρήσεις αυτές συγκαταλέγονται ονόματα όπως Ernst and Young, Τράπεζα Πειραιώς κ.ά. Και βέβαια, οι ενδιαφερόμενοι για την πρακτική άσκηση θα επιλέγονται όχι από το ΠαΠει και την ΕΕΣΜ, αλλά αποκλειστικά και μόνο από τις ίδιες τις επιχειρήσεις. Με δυο λόγια, δωρεάν και συνεχώς ανακυκλούμενο εργατικό δυναμικό για τους καπιταλιστές, ευγενική χορηγία ενός δημόσιου εκπαιδευτικού ιδρύματος.

Το γεγονός που σχολιάζουμε δεν είναι κάτι το μεμονωμένο. Είναι απλώς χαρακτηριστικό μιας γενικευμένης κατάστασης. Δείχνει τη γενικότερη θέση του ελληνικού αστικού συστήματος που θέλει την εκπαίδευση σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, δηλαδή ιδιωτική. Αλλωστε, στο συγκεκριμένο ΔΗΜΟΣΙΟ ΑΕΙ η προπαγάνδα υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων τείνει να γίνει συχνότερη από τις διαλέξεις.

Αναπτύσσεται στη Συρία η Ρωσία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5

φος της Συρίας, δέχτηκε επίθεση από τους ισλαμιστές αντάρτες του Μετώπου Αλ Νούσρα, κατά την οποία άλλοι σκοτώθηκαν, άλλοι πιάστηκαν αιχμάλωτοι, άλλοι λιποτάχτησαν και απέμειναν για να πολεμήσουν(!) μόνο τέσσερις ή πέντε, σύμφωνα με το στρατηγό Austin.

Πολύ χειρότερα για το Πεντάγωνο εξελίχθηκαν τα πράγματα με τη δεύτερη ομάδα, από 75 μαχητές, της «Μεραρχίας 30», που πέρασε στο έδαφος της Συρίας στις 21 Σεπτεμβρίου. Σύμφωνα με ρεπορτάζ της βρετανικής «Telegraph» (22/9/15), αυτή η ομάδα αμέσως μόλις μπήκε στη Συρία παρέδωσε όλο τον οπλισμό και τα οχήματα που είχε στο Μέτωπο Αλ Νούσρα. Η εφημερίδα, εκτός των άλλων πηγών, επικαλείται ένα μήνυμα στο Twitter από κάποιον Abu Fahd al-Tunisi, μέλος του Αλ Νούσρα, που γράφει: «Ενα ισχυρό χαστούκι για την Αμερική... η νέα ομάδα από τη Μεραρχία 30 που μπήκε χθες παρέδωσε όλο τον οπλισμό της στο Μέτωπο Αλ Νούσρα, αφού της παραχωρήθηκε ασφαλές πέρασμα». Ενα άλλο μήνυμα, από κάποιον Abu Khattab al-Maqdisi, που δηλώνει μέλος του Αλ Νούσρα, επαναλαμβάνει τα περί παράδοσης όλου του οπλισμού και αριθμού φορτηγών αυτοκινήτων και προσθέτει ότι ο διοικητής της ομά-

δας των 75 μαχητών Anas Ibrahim Obaid εξήγησε στους διοικητές του Αλ Νούσρα ότι ξεγέλασε τους συμμάχους γιατί χρειαζόταν όπλα και υποσχέθηκε να εκδώσει δήλωση με την οποία θα αποκηρύσσει τη Μεραρχία 30, τη συμμαχία και αυτούς που τον εκπαιδύσαν.

Αλλα ρεπορτάζ υποστηρίζουν ότι η ομάδα δέχτηκε επίθεση, πιάστηκε αιχμάλωτη και αναγκάστηκε να παραδώσει τον οπλισμό της.

Αν επιβεβαιωθεί το ρεπορτάζ της «Telegraph», πρόκειται για το δεύτερο ισχυρότατο πλήγμα που δέχεται το αμερικάνικο πρόγραμμα εκπαίδευσης. Αλλά και στην περίπτωση που ισχύει η εκδοχή της επίθεσης, το μόνο που αποδεικνύεται για δεύτερη φορά είναι ότι η «Μεραρχία 30» δεν αποτελεί αξιόπιστη και αξιόμαχη δύναμη και συνεπώς επιβεβαιώνεται ξανά η πλήρης αποτυχία του προγράμματος.

Μια άλλη σημαντική εξέλιξη στον πόλεμο της Συρίας είναι η κλιμάκωση της ρωσικής στρατιωτικής επέμβασης στη χώρα. Τις τελευταίες βδομάδες η Ρωσία έχει ενισχύσει τον κυβερνητικό στρατό με την αποστολή μεγάλων ποσοτήτων οπλισμού καθώς και υπερσύγχρονων πολεμικών και αναγνωριστικών αεροσκαφών, που επιτρέπουν τον εντοπισμό και το χτύπημα στόχων με μεγαλύτερη ακρίβεια και αποτελεσματικότητα.

Επίσης, έχουν κάνει την εμφάνισή τους για πρώτη φορά ρωσικά τηλεκατευθυνόμενα κατασκοπευτικά αεροσκάφη. Οι βομβαρδισμοί επικεντρώνονται στις επαρχίες Ράκα και Ιντλίμπ εναντίον θέσεων του ISIS, με πολλές απώλειες μαχητών του αλλά και αμάχων.

Παράλληλα, ενισχύεται σημαντικά η ρωσική στρατιωτική παρουσία στη χώρα. Η δύναμη των πεζοναυτών έχει αυξηθεί φτάνοντας στους 2.000 στη ναυτική βάση της Ταρτούς, ενώ έχει αυξηθεί τόσο το στρατιωτικό προσωπικό όσο και ο εξοπλισμός στην αεροπορική βάση νότια της Λατάκια, με πολεμικά αεροσκάφη και ελικόπτερα, αντιαεροπορικούς πυραύλους SA-22 εδάφους-αέρος και ταγκς. Οπως αποκαλύπτεται από δορυφορικές φωτογραφίες, ετοιμάζονται με ταχύτατο ρυθμό δύο ακόμη νέες στρατιωτικές βάσεις σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων βόρεια της Λατάκια. Στις επικρίσεις που δέχεται η ρωσική ηγεσία απαντά ότι απλά εκπλη-

ρώνει τις υπάρχουσες στρατιωτικές συμφωνίες με τη Συρία και ότι στόχος της είναι αποκλειστικά να ενισχύσει τον πόλεμο κατά του ISIS στο πλαίσιο μιας ευρύτερης διεθνούς συμμαχίας.

Αυτή τη στιγμή δεν μπορεί να προβλέψει κανείς μέχρι πού μπορεί να φτάσει η ρωσική στρατιωτική ανάμειξη στον πόλεμο στη Συρία. Είναι όμως βέβαιο, ότι με την κλιμάκωση της στρατιωτικής επέμβασης το Κρεμλίνο στοχεύει να ενισχύσει το καθεστώς Ασαντ, το οποίο, μετά από αρκετές αποτυχίες του κυβερνητικού στρατού στα πολεμικά μέτωπα τους τελευταίους μήνες, έχει περάσει σε άμυνα. Να προστατέψει τη ναυτική βάση της Ταρτούς, τη μόνη ρωσική βάση στη Μεσόγειο, καθώς και το δυτικό μεσογειακό τμήμα της χώρας, που ελέγχεται από το καθεστώς Ασαντ, με τις νέες μεγάλες στρατιωτικές βάσεις γύρω από τη Λατάκια. Να διευρύνει και να εδραιώσει τη ρωσική στρατιωτική παρουσία στη χώρα, γεγονός που, εκτός των άλλων, θα ενισχύσει τη θέση της Μόσχας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για την εξεύρεση της όποιας πολιτικής λύσης.

**Λευτεριά
στην απεργό πείνας
Εύη Στατήρη**

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

«Τι καθάρματα που είναι αυτοί οι έντιμοι άνθρωποι!» (Εμίλ Ζολά). ΓΣΕΕ μέσα Πολυχρόνη...

Λοιπόν πατριώτες (μητριώτες δεν υπάρχουν;), δεν θα επιδοθούμε σήμερα στην πατροπαράδοτη (μητροπαράδοτη δεν υπάρχει;) κι αγαπημένη ενασχόληση στην πατρίδα μας (μητρίδα;), να γράψουμε δηλαδή έκθεση με θέμα «πώς πέρασα τις εκλογές μου». Αφ' ενός γιατί ή θα δώσουμε λευκή κόλλα ή θα είμαστε εντελώς εκτός θέματος. Και αφ' ετέρου (και αφ' εταίρου) γιατί έτσι κι αλλιώς οι δάσκαλοι ήδη ξέρουν και οι συμμαθητές φαντάζονται... Χωρίς καμία αίσθηση έκπληξης εκ πλήξης από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, σημειώνουμε απλά ότι το «όχι στα μνημόνια» συμπληρώθηκε από το «ναί στην εφαρμογή τους», με την επιλογή του καταλληλότερου – και κατά συνέπεια και του καμένου μόνιμου βαστάζου του- για μια τέτοια δουλειά. Η «αριστερά» ζει ιστορικές στιγμές, που επισφραγίστηκαν με την επί του βάθρου ομιλία και κυρίως με τις επί του βάθρου αγκαλιές με την (ακρο)δεξιά...

Παρακαλώ σημειώστε ότι την προσεχή Παρασκευή (2 Οκτωβρίου) έχει γενέθλια και κλείνει 61 χρόνια αδιάκοπης περιπλάνησης στον πολιτικό(;) στίβο, ο ογκόλιθος της πολιτικής(;) σκέψης και δράσης, ο άνθρωπος που αφού έσπασε όλα τα αριστερόμετρα βάλθηκε να σπάσει και τα δεξιόμετρα, ο (άρτι νεοεκλεγείς παρά την εκτροπή και αποξήρανση του ποταμιού) Γρηγόρης Ψαριανός. Υπενθυμίζουμε σε κακοήθεις και υποκινούμενους από σκοτεινά κέντρα συντρόφους, πως δεν έχει αποδειχτεί καμία σύνδεση των γενεθλίων του με το ότι η 2 Οκτωβρίου είναι η παγκόσμια ημέρα των ηθοποιών. Κι αν δεν έχετε ακριβό αυτοκίνητο και φτηνή πολιτική(;) σκέψη, να μην κρίνετε τόσο αβίαστα και ρηχά κάποιον που έχει.

Αλκηστη, ξέρω ότι δεν είσαι πια στο υπουργείο, αλλά μήπως πηγες Χαβάη; Γιατί σε παίρνω και μιλάει.

Οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι διατροφικά πρέπει να είμαστε σε πολύ καλό επίπεδο, αν κρίνουμε από το εντυπωσιακό αραιώμα «κόκκινων» ανακοινώσεων του ΕΦΕΤ (Ελέγχου Φαρμακώματος Επιμετρούμενων Τεχνετών).

Είπαμε για ΕΦΕΤ και μας ήρθε στο μυαλό (τι «πού;» ρε;); η παστερίωση: τελικά, ευτυχώς που την ανακάλυψε ο Παστέρ κι όχι ο Αναξαρχίδης, γιος του Αβδηρίτη φιλόσοφου Ανάξαρχου... Φαντάζεστε αναξαρχιδωμένο γάλα με 2% λιπαρά; Τα ίδια βέβαια ισχύουν και για κάθε Σκοτ...

Πολλοί ίσως να μην το πρόσεξαν, μα το facebook έχει ρυθμίσει τα πάντα. Ακόμη και το ποιον επιλέγει κάποιος να αναλάβει τον πολύτιμο λογαριασμό του μετά τον θάνατό του! Είναι δυνατόν να έμενε μια τέτοια ζωτική λειτουργία χωρίς... κληρονόμο; Καλώς ήλθαμε στην πρόγνωση της μετά θάνατο ζωής! Το ερώτημα είναι πλέον αν υπάρχει ζωή πριν τον θάνατο...

Πάντως, για την ακρίβεια, η ακρίβεια είναι μεγάλο βάσανο: στις 19.04 ' σου λέει αναχωρεί το τρένο, 53,95 λέει ο λογαριασμός του κινητού, 4,85 τα κεράσια, 1,465 η βενζίνη. Όχι τόσο ακρίβεια ρε παιδιά, δημιουργείται ανακρίβεια, στρογγυλέψτε τις άκρες να κοιμηθεί ήσυχα ο ιθαγενής τις μεγάλες (ακόμη) φθινοπωρινές νύχτες που διαποτίζονται από ποίηση, ενίοτε και από υπουργοποίηση. Όπως η νύχτα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Μπορεί σε 26 εκλογικά τμήματα της Κρήτης τα χρυσαύγουλα να μην πήραν ούτε μία ψήφο, αλλά στα περί τη ΓΑΔΑ δέκα εκλογικά τμήματα όπου ψηφίζουν οι ένστολοι σύντροφοι εργαζόμενοι, γνώρισαν για άλλη μια φορά μέρες δόξης. Μεγαλύτερης μέχρι και κατά 16% απ' ό,τι τον Γενάρη.

Αυτά τα Α.Β.Γ.Α. (Ανεξέλεγκτα Βρωμερά Γλοιώδη Ανθρωπάκια), τα αβγά του φιδιού που εκκολάπτονται στις σακατεμένες και κατ' επανάληψη βιασμένες κοινωνικές μήτρες, πρέπει να σπάσουν ένα προς ένα. Η καλή ομελέτα (καλομελέτα) πρέπει να γεμίσει τους Χ.Υ.Τ.Α., τις χαβούζες, τους μεγάλους σκουπιδοτενεκέδες όπου ανήκουν όλοι οι εχθροί του ανθρώπου, όλα αυτά τα τυχάρπαστα καθάρματα.

«Η πολιτική εξουσία εκδηλώνεται μόνο σ' έναν τύπο σχέσης, που συνοψίζεται τελικά σε μια σχέση καταναγκασμού. Η αλήθεια και το είναι της εξουσίας συνίστανται στη βία και δεν μπορεί να συλλαβεί την εξουσία χωρίς το κατηγορημά της, τη βία» (Pierre Clastres – «Η κοινωνία ενάντια στο κράτος»).

Αφροδίτη Μάνου, τσάο.

Κοκκινোসκουφίτσα

«Είναι επικίνδυνη για το λαϊκό κίνημα η άνοδος της φασιστικής Χρυσής Αυγής», γράφει το ΝΑΡ σε ανακοίνωση που εξέδωσε για το αποτέλεσμα των εκλογών. Η ΧΑ, βέβαια, δε σημείωσε άνοδο. Εχασε σχεδόν 9.000 ψήφους, οπότε αυτό που θα έπρεπε να σημειωθεί είναι ότι η εκλογική της δύναμη παρέμεινε σταθερή και μάλιστα με διακυμάνσεις ανά περιοχή (απώλειες και κέρδη). Όταν όμως έχεις μάθει να διαβάζεις μόνο ποσοστά και να βγάζεις συμπεράσματα μόνο απ' αυτά, τότε μιλάς για άνοδο της ΧΑ.

Και γιατί το ΝΑΡ βλέπει μόνο ποσοστά και όχι αριθμό ψήφων, που είναι ο μόνος που προσφέρεται για να βγάλει κανείς συμπεράσματα; Γιατί θέλει να απαξιώσει την αποχή, τον μεγάλο «νικητή» αυτών των εκλογών. Προσέξτε τι γράφει για την αποχή: «Η αυξημένη αποχή αποτέλεσε έκφραση, αναποτελεσματική ωστόσο, της κοινωνικής διαμαρτυρίας για τη διάψευση των ελπίδων από την πλήρη μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και της εναντίωσης στο σάπιο πολιτικό σύστημα».

Και γιατί η αποχή είναι αναποτελεσματική έκφραση της κοινωνικής διαμαρτυρίας, ενώ η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ή μήπως και στον Περισσό και στη ΛΑΕ;) είναι αποτελεσματική; Γιατί δεν μπαίνουν στον κόπο να μας εξηγήσουν γιατί εκείνος που απλά ρίχνει στην κάλπη το ψηφοδέλτιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ διαμαρτύρεται αποτελεσματικά, ενώ εκείνος που απέχει διαμαρτύρεται αναποτελεσματικά; Ακόμα και από την άποψη του επικοινωνιακού θορύβου που προκαλέσαν, η μεν αύξηση των ψήφων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατά 6.578 δε συζητήθηκε καθόλου (σιγά μη στάξει η ουρά του γαϊδάρου...), ενώ η αφαίρεση 764.061 ατόμων από τους ψηφισαντες

Οπορτουνιστική αριθμητική

συζητήθηκε, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που κατέβαλαν δημοσιογράφοι και αστοί πολιτικοί να μην πολυσυζητήσουν το γεγονός. Το φιλοέθασαν το βράδυ της Κυριακής, αλλά από Δευτέρα ήταν αναγκασμένοι να το συζητήσουν και να εκφράσουν την ανησυχία τους για το φαινόμενο.

Η αποτελεσματικότητα της ψήφου ή της μη ψήφου φαίνεται μετά, στις κοινωνικές εξελίξεις, στους ταξικούς αγώνες. Από την άποψη αυτή, οι 764.061 επιπλέον πολίτες που απείχαν από τις κάλπες της ντροπής (με διαφορετικά επίπεδα συνειδητότητας, επίσης). Παρά ταύτα, για το ΝΑΡ σημασία έχει η «ελπιδοφόρα αύξηση των ψήφων και των ποσοστών» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ! Όλο τον κόσμο της αποχής τον διαγράφει μεμιάς, χαρακτηρίζοντας με περιφρόνηση αναποτελεσματική τη στάση του. Σημασία, τελικά, έχει να ψηφίζεις ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και Λαφαζάνη και Περισσό). Σημασία έχει η στάση στην κάλπη και όχι η κοινωνική στάση!

Όλοι όσοι τον περασμένο Ιούλη ήταν φανατικοί χειροκροτητές του Τσίπρα στο κάλπικο δημοψήφισμα, μιλούσαν στη συνέχεια για τη «μεγάλη δεξαμενή του Όχι μέχρι το τέλος». Η δεξαμενή τελικά δεν ήταν (και δε θα μπορούσε να είναι στις παρούσες συνθήκες) και τόσο μεγάλη. Όμως, αν μετρήσουμε ό,τι απέμεινε απ' αυτή τη δεξαμενή, 200.000 ψηφισαν ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ και 770.000 επέλεξαν την αποχή. Σχεδόν τετραπλάσιοι! Αυτόν τον κόσμο που μέχρι χτες

έγλειφαν, τώρα τον λοιδορούν, επειδή δεν ευθυγραμμίστηκε μαζί τους. Και όμως, ένα μεγάλο κομμάτι αυτού του κόσμου συνειδητοποίησε πως η ψήφος του δεν έχει καμιά αξία και επέλεξε την αποχή. Ενώ ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σία ήθελαν να μετρήσουν και πάλι... «κουκιά με αξία».

Ο οπορτουνιστής-λεγκαλιστής, που έχει μάθει στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό και δε θέλει ν' αλλάξει τις συνήθειές του, έχει ένα δόγμα: όταν η πραγματικότητα δε συμφωνεί με τα ιδεολογήματά μου, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα!

Όταν ο Αλέξης συναντούσε τον Μαυροτρύπα

«Ναυαρχίδα του κίτρινου Τύπου» χαρακτήρισε το Γραφείο Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ τη φυλλάδα του Μαυροτρύπα που έβγαλε προεκλογικά το ζήτημα Φλαμπουράρη. «Το συγκρότημα της παραδημοσιογραφίας, όπως και στο παρελθόν, έτσι και τώρα, συνεχίζει τον ρόλο του κομιστή της διαπλοκής, σε διατεταγμένη υπηρεσία ενάντια στον ΣΥΡΙΖΑ», έλεγε η ανακοίνωση και κατέληγε: «Οι πολίτες, όμως, έχουν και μνήμη και κρίση».

Στο τελευταίο θα συμφωνήσουμε. Επειδή, λοιπόν, έχουμε μνήμη (και κρίση), θυμηθήκαμε ότι πριν από δυο-τρία χρόνια ο ίδιος ο Τσίπρας, συνοδευόμενος από τους Παππά και Σκουρλέτη, επισκέφτηκε τα γραφεία της εν λόγω φυλλάδας. Με μια σύντομη έρευνα στο Διαδίκτυο επιβεβαιώσαμε την καλή μας μνήμη. «Ο Τσίπρας στο Θέμα χωρίς αναστολές» έγραφε η φυλλάδα στην πρώτη σελίδα της, δημοσιεύοντας και φωτογραφία στην οποία ήταν όλοι μες στην καλή χαρά: ο Τσίπρας, ο Σκουρλέτης, ο Μαυροτρύπας.

22 Απρίλη του 2013 έγινε η επίσκεψη. Η φυλλάδα ήδη «έσπρωχνε» τη νεοναζιστική ΧΑ και τα lifestyle στελέχη της τύπου Κασσιδιάρη, αλλά ο Τσίπρας δεν είχε πρόβλημα μ' αυτό. Καλή μεταχείριση του ΣΥΡΙΖΑ επεδίωκε, καθώς ετοιμαζόταν να κάνει το μεγάλο άλμα προς την εξουσία. Θα μπορούσε κάποιος να πει στους συριζαίους «ας προσεχχαν». Εμείς θα τους πούμε απλά να μην μας θεωρούν Λωτοφάγους.

Με δυνατό αφιέρωμα ξαναρχίζουν οι προβολές της Παρασκευής

Με ένα αφιέρωμα στην ιστορία της δουλείας, που συνδέεται με το σύγχρονο δράμα των προσφύγων και των μεταναστών ξαναρχίζουν από την ερχόμενη Παρασκευή (2 Οκτώβρη) οι κινηματογραφικές προβολές στη σάλα της «Κόντρας».

Οι προβολές αρχίζουν στις 8:30μμ, η είσοδος είναι ελεύθερη και μετά το τέλος της προβολής ακολουθεί συζήτηση. Ιδιαίτερα μετά από τις προβολές των συγκεκριμένων ταινιών η συζήτηση αναμένεται ζωρή, καθώς το θέμα του αφιερώματος είναι «καυτό», όπως σημειώνεται και στο Δελτίο Τύπου που εκδόθηκε:

Ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός ξεδιαλέγει τους νέους σκλάβους του από τα εκατομμύρια των προσφύγων που ο ίδιος παράγει

Η υποδούλωση και απόλυτη εκμετάλλευση ολόκληρων λαών αποτελεί πάγια τακτική του κεφαλαίου εδώ και αιώνες. Η αποικιοκρατία κατά την περίοδο της φεουδαρχίας και μέχρι τον 19ο αιώνα δεν τηρούσε τα σημερινά προσχήματα: στρατιές σκλάβων φορτώνονταν αλυσοδεμένοι σε καράβια και μεταφέρονταν ως άμισθο εργατικό δυναμικό στις φυτείες και τις μητροπόλεις της Αμερικής και της Ευρώπης, όπου κατείχαν θέση υπανθρώπου και δούλευαν κάτω από το κνούτο και το μαστίγιο ως το θάνατο. Οι τρεις ταινίες του αφιερώματος επιστρέφουν μέσα από μυθοπλαστικές αφηγήσεις στην όχι και τόσο μακρινή ιστορία των σκλάβων της Αφρικής, δίνοντας τροφή για προβληματισμό πάνω στις φρικιαστικές ομοιότητες με το σήμερα, που η ιστορία επαναλαμβάνεται ως τραγωδία. Αυτή τη φορά, τα καράβια είναι φορτωμένα με ανθρώπους που ξενιτεύονται από τις χώρες όπου το κεφάλαιο εισβάλλει στρατιωτικά ή οικονομικά, διωγμένοι «με τη θέλησή τους», δεμένοι όχι με αλυσίδες αλλά με το φόβο και την αγωνία για την επιβίωση, ενώ τα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα παίρνουν σάρκα και οστά στα σύνορα της Ευρώπης-Φρούριο, όπου τα κύματα των κυνηγημένων φακέλωνονται και καταγράφονται, για να επιλέξουν οι σύγχρονοι αφέντες το εξαθλιωμένο εργατικό δυναμικό που χρειάζονται...

SLAVES WELCOME

02/10
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΔΕΙΠΝΟΣ
1976, Τομάς Γκουτιέρρες Αλέα

09/10
12 ΧΡΟΝΙΑ ΣΚΛΑΒΟΣ
2013, Στιβ Μακ Κουίν

16/10
MANDERLAY
2005, Λαρς Φον Τρίεπ

Προβολές ταινιών & συζητήσεις τις Παρασκευές στις 8.30μμ
Αγαθοπούλες 65 & Αχαρνών, Αθήνα
Ιουστινιανού 24, Θεσσαλονίκη
Είσοδος ελεύθερη - www.eksegersi.gr

Και διαπλεκόμενος και κατεργαράκος

Γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο για τον κυρ-Αλέκο τον Φλαμπουράρη, τον μέντορα του Τσίπρα και υπουργό Επικρατείας στην κυβέρνηση του, που καμάρωνε σαν γύφτικο σκεπάρνι δίπλα στον γνωστό μεγαλοκαπιταλιστή Μελισσανίδη. Και τι απάντησε ο κυρ-Αλέκος; Οτι λασπολογούμε σε βάρος του. Διότι αυτός είναι αεκάρα κι όποτε μπορεί πάει στο γήπεδο. Ετυχε λοιπόν να πάει και στο ματς με τον ΠΑΣ Γιάννινα και να βρεθεί -όλως τυχαίως- να κάθεται δίπλα στον Μελισσανίδη στις θέσεις VIP του ΟΑΚΑ.

Και κάποιοι από εμάς τυχαίνει να είναι αεκτζήδες, κυρ-Αλέκο, αλλά όχι μόνο δεν μας κάνει παρέα ο Μελισσανίδης, αλλά έστειλε και τους μπράβους του να μας ξυλοκοπήσουν (στέλνοντας καμπίους στο νοσοκομείο, άνδρες και γυναίκες αδιακρίτως), επειδή πάνω από την όποια οπαδική προτίμηση βάζουμε το συμφέρον αυτού του τόπου κι αυτού του λαού και γι' αυτό προσπαθούμε να υπερασπιστούμε το Άλσος της Νέας Φιλαδέλφειας από τα αρπακτικά του σχέδια.

Τι έκανες εσύ τότε, κυρ-Αλέκο; Αυτό που δεν τολμάς να πεις στη συνέντευξή σου. Έκανες **κρυφές συναντήσεις με τον Μελισσανίδη στα γραφεία του ομίλου του**, συνοδευόμενος από τον Στρατούλη (γκεσέμι της ΛΑΕ πλέον) κι εκείνον τον Πάντζα, που μάλλον τον είχατε επειδή σας αρέσουν τα αστεία του. Κλείσατε και **συμφωνία ΣΥΡΙΖΑ-Μελισσανίδη**. Εσείς θα υποστηρίζατε στη Βουλή το καταστροφικό του σχέδιο (παρέα με ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΑΝΕΛ και ΔΗΜΑΡ). Τι αντάλλαγμα θα σας έδινε αυτός δεν το ξέρουμε, αλλά επειδή ζούμε στην Ελλάδα, μπορούμε να το μαντέψουμε.

Βγήκε, όμως, στο δρόμο κόσμος, προέταξε τα στήθη του μπροστά στους μπράβους, έγινε ντόρος μέγας κι αναγκαστήκατε να πάρετε πίσω την υποστήριξή σας στο έκτρωμα. Δεν το καταργήσατε, όμως, όταν γίνετε κυβέρνηση. Απλώς αφήσατε την υλοποίησή του για ευθετότερο χρόνο (άλλωστε, και ο διαπλεκόμενος μαζί σας Μελισσανίδης δεν έχει λεφτά για να φτιάξει γήπεδο, φύκια για μεταξωτές κορδέλες πουλάει στους αεκτζήδες).

Ολ' αυτά δεν έγιναν σε κάποια μακρινή εποχή. Το Μάη του 2014 έγιναν οι συναντήσεις της διαπλοκής στα γραφεία του ομίλου Μελισσανίδη και κλείστηκε το «ντιλ» (τα έχουμε γράψει αναλυτικά όλ' αυτά και είναι πλέον γνωστά).

Μη μας παριστάνει, λοιπόν, τον αγνό και άδολο αεκτζή ο κυρ-Αλέκος, που πήγε τάχα για να δει τον Μπουονανότε και κατά τύχη έπεσε πάνω στον «Τίγρη». Ψηφαλάκια αεκτζήδικα πήγε να μαζέψει ο κατεργαράκος, γι' αυτό και διαβεβαίωσε τους οπαδούς ότι μετά τις εκλογές το θέμα θα κανονιστεί (κι ας πάει στα κομμάτια η νομιμότητα, στην οποία κατά τα άλλα ομνούν όλοι τους). Γι' αυτό πανηγυρίζαν τα παλληλικά Μέσα του «Γατούλη» και δημοσίευαν το ερασιτεχνικό βίντεο με τον κυρ-Αλέκο να διαβεβαίωνει ως άλλος βουλευτής Καλοχαιρέτας ότι το θέμα «ετελείωσε».

Δυστυχώς γι' αυτόν, ο κυρ-Αλέκος είναι κατεργαράκος που δεν μπορεί

να σταθεί ούτε σε επίπεδο συνοικιακού καφενείου (για το κολωνακιώτικο στέκι που σύχναζε για χρόνια, παρέα με τους άλλους αστέρες της «ανανεωτικής αριστεράς», δεν ξέρουμε, μπορεί εκεί να ισχύει άλλο «σαβουάρ βιβρ»).

Τον έπιασαν στα πράσα με την υπόθεση της εργολαβικής του εταιρίας. Την Τρίτη πριν τις εκλογές, βγήκε φουριόζος στα κανάλια (ούτε τον αγαπημένο του φρέντο εσπρέσο δεν πρόλαβε να παραγγείλει), για να πει: «Εγώ, έχω αποχωρήσει από την εταιρία, έκλεισα το επάγγελμα μόλις έγινα υπουργός, παρέδωσα το πτυχίο μου, το εργολαβικό πτυχίο, και υπέβαλα τα χαρτιά μου για σύνταξη». Καμιά αντίρρηση, σε πιστεύουμε σε όλα. Λείπει, όμως, η... ταμπακιάρα: τι έγινε με τις μετοχές της εταιρίας, η οποία είναι ΑΕ; **«Κάθε Έλληνας μπορεί να έχει μετοχές σε διάφορες εταιρίες. Δεν απαγορεύεται να έχει μετοχές σε εταιρίες ούτε ο υπουργός»**, είπε ο κυρ-Αλέκος, ομολογώντας πως ναι μεν παρέδωσε το πτυχίο του, έκλεισε το ατομικό του επάγγελμα και υπέβαλε αίτηση συνταξιοδότησης, όμως κράτησε τις μετοχές της ανηρότατης (μεσαίου επιπέδου) εταιρίας του.

Την έκανε τη γκάφα του (γι' αυτό μιλάμε για κατεργαρίες που σε συνοικιακό καφενείο δεν περνάνε), την πήραν χαμπάρι οι γνωρίζοντες τα θεσμικά, οπότε μπήκε μπροστά η επιχείρηση συγκάλυψης. Την Τετάρτη, ο κυρ-Αλέκος εμφανίστηκε με νέα εκδοχή: Πούλησα και τις μετοχές στον συνetaίρο μου, να και το ιδιωτικό συμφωνητικό, με ημερομηνία 26 Γενάρη, θεωρημένο μάλιστα και για το γνήσιο της υπογραφής από την αστυνομία, για να μην λέτε ότι το έφτιαξα εκ των υστέρων.

Και τι φαίνεται από το ιδιωτικό συμφωνητικό που έδωσε στη δημοσιότητα; Οτι ο κυρ-Αλέκος και ο συνetaίρος του δεν πήγαν στο ΚΕΠ ή στο αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς τους για να θεωρήσουν το γνήσιο των υπογραφών τους, αλλά μια και δυο τράβηξαν για την Κατεχάκη, όπου εδρεύει το Αρχηγείο της ΕΛΑΣ. Εκεί βρήκαν τον ανθυπαστυνό Πανταζή Βασίλειο, που υπηρετεί στη Διεύθυνση Οικονομικών, του Κλάδου Οικονομικοτεχνικών και Πληροφορικής, του Αρχηγείου Ελληνικής Αστυνομίας, και τον παρακάλεσαν να θεωρήσει το γνήσιο των υπογραφών τους!

Και τι αποκαλύφτηκε; Οτι ο θεωρήσας το γνήσιο της υπογραφής είναι φέρελπις μπατσουσυνδικαλιστής του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτός διέρρευσε, μέσω συ-

ναδέλφων του, ότι δεν γνώριζε τότε ποιος είναι ο Φλαμπουράρης, αλλά τον παρακάλεσαν από το Αρχηγείο να τον εξυπηρετήσει, για να μην ταλαιπωρείται στο Τμήμα! Οποιος έχει θεωρήσει γνήσιο της υπογραφής σε ΑΤ ή σε ΚΕΠ ξέρει ότι η όλη διαδικασία δεν κρατάει περισσότερο από πέντε λεπτά. Αν μάλιστα ο Φλαμπουράρης έλεγε ότι είναι βουλευτής, θα τον κέρναγαν και καφέ. Ήταν πολύ μεγαλύτερη ταλαιπωρία να φύγει και να πάει στο Αρχηγείο για να εξυπηρετηθεί. Φυσικά, ποτέ δεν πήγε. Όλα έγιναν εκ των υστέρων, μετά την αποκάλυψη και μετά την αρχική γκάφα του Φλαμπουράρη που παραδέχτηκε ότι κράτησε τις μετοχές, γιατί δεν είναι παράνομο. Σαν κερασάκι στην τούρτα ήρθε η αποκάλυψη του «Βηματοδότη», ότι ο εν λόγω αξιωματικός τη συγκεκριμένη μέρα (στις 26 Γενάρη, δηλαδή) ήταν με φύλλο πορείας στη Φλώρινα! Αποκάλυψη που δεν διαψεύστηκε από την ΕΛΑΣ, η ηγεσία της οποίας περιορίστηκε να διαρρεύσει ότι αν υπάρξει εισαγγελική παραγγελία, θα γίνει έρευνα!

Εμείς, λοιπόν, καλούμαστε να πιστέψουμε ότι τα πράγματα έγιναν όπως τα περιέγραψε ο πανικόβλητος Φλαμπουράρης και πως δεν υπάρχει τίποτα σάπιο στο βασίλειο της Συριζίας! Καλούμαστε να πιστέψουμε ότι μετοχές τόσο μεγάλης αξίας μεταβιβάστηκαν μ' ένα απλό ιδιωτικό συμφωνητικό (το οποίο δε θα χρειαζόταν καμιά θεώρηση για το γνήσιο των υπογραφών) και όχι με συμβολαιογραφική πράξη, όπως απαιτεί ο νόμος, για να μην είναι άκυρη η αγοραπωλησία.

Η διαπλοκή είναι ελάττωμα των άλλων αστικών κομμάτων, όχι του ΣΥΡΙΖΑ. Το λέει κι ο κυρ-Αλέκος: *«Η ιστορία μου, 50 χρόνια στην Αριστερά και 40 χρόνια στο επάγγελμα, είναι τέτοια που κανείς δεν μπορεί να μου καταμαρτυρήσει απολύτως τίποτα»*.

Ελα, όμως, που οι πολιτικοί του αντίπαλοι τον έψαξαν και βρήκαν ότι η εταιρία του έπαιρνε εργολαβίες από την ΕΥΔΑΠ, αλλά κάποια στιγμή οι ανταγωνιστές του ανακάλυψαν ότι ο Φλαμπουράρης με τον συνetaίρο του είχαν και άλλη εταιρία, η οποία κάποια στιγμή δημιούργησε κοινοπραξία με έναν κουμπάρο του συνetaίρου, ο οποίος όμως ήταν και βοηθός γενικός διευθυντής της ΕΥΔΑΠ, από την οποία η μεγάλη εταιρία των δύο συνetaίρων έπαιρνε εργολαβίες! Η κοινοπραξία αφορούσε την κατασκευή πολυκατοικίας στη Ραφήνα και μόνο κακόβουλοι θα μπορούσαν

να πουν ότι αυτή η κατασκευή ήταν «ξέπλυμα» μίζας! Οι καταγγελίες των ανταγωνιστών έφτασαν στον τότε υπουργό Γ. Σουφλιά και ο κουμπάρος «καρτομήθηκε» (προφανώς για να μπει στη θέση του άλλος κουμπάρος). Επανάληθε στο πόστο του το 2013.

Δεν αμφιβάλουμε ότι ο Φλαμπουράρης 40 χρόνια μάζευε λεφτά ως εργολάβος. Όταν μόνο οι μετοχές, που με βάση το μουςαντένιο ιδιωτικό συμφωνητικό φέρεται να πούλησε στον συνetaίρο και διάδοχό του στις μπιζνες, κάνουν 1.100.000 ευρώ, σε περίοδο κρίσης του κατασκευαστικού κλάδου, μπορεί να φανταστεί κανείς τι κέρδη έβγαλε ο Φλαμπουράρης στα 40 χρόνια που ήταν εργολάβος. Μαγκιά του, που λένε στην πιάτσα. Εμείς θα θυμίσουμε απλώς στους... μαρξιστές του ΣΥΡΙΖΑ, ότι τα κέρδη που σώρευσε επί τέσσερις δεκαετίες ο εργολάβος Φλαμπουράρης και η χρηματική αξία των μετοχών που δήθεν πούλησε δεν είναι παρά κλεμμένη υπεραξία εργατών.

Μαγκιά του, λέει η καπιταλιστική πιάτσα. Όταν όμως μιλάμε για ήθος (αστικό ήθος, όχι επαναστατικό), δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι είναι ηθικό ένας επιτυχημένος εργολάβος, που επί χρόνια έκανε δουλειές με το Δημόσιο, να τρέχει σαν λιγούρης να γίνει υπουργός της «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνησης. Και μάλιστα, χωρίς καν να ρυθμίσει τα τυπικά, δηλαδή να «ξεφορτωθεί» τις μετοχές του. Θα μπορούσε να μείνει στη μπάντα και να βοηθάει το κόμμα του από κομματικό πόστο. Και να εξηγήσει, μάλιστα, ότι το κάνει αυτό γιατί υπάρχει ασυμβίβαστο ανάμεσα στην επαγγελματική του δραστηριότητα και σε θέση υπουργού.

Ακόμα και αν ο Φλαμπουράρης είχε ρυθμίσει στην εντέλεια τα τυπικά, το ουσιαστικό ζήτημα θα παρέμενε. Ενας πρώην εργολάβος, ιδρυτής, βασικός μέτοχος και κουμανταδόρος μιας εταιρίας που παίρνει εργολαβίες από το Δημόσιο, έγινε υπουργός στα γεράματά του, αφού την παραμονή της υπουργοποίησής του μεταβίβασε τις μετοχές του στο συνetaίρο του, που με την εταιρία συνέχισε να παίρνει δουλειές από το Δημόσιο! Οι Ρωμαίοι έλεγαν πως η γυναίκα του Καίσαρα δεν πρέπει μόνο να είναι τίμια, αλλά και να φαίνεται τίμια. Εν προκειμένω, ούτε είναι ούτε φαίνεται...

Όταν όμως είσαι επί μισό αιώνα ευρωρεβιζιονιστής του κερατά, το 'χεις το απωθημένο να γίνεις υπουργός. Κι όταν σου δίνεται αυτή η ευκαιρία, την οποία δεν γεύτηκαν οι κορυφές του ευρωρεβιζιονισμού, ο Μπερλίνγκουερ, ο Καρίγιο, ο Κύρκος, δε λογαριάζεις τίποτα. Βουρ στον πατσά, χωρίς να σκεφτείς ότι κάποια στιγμή θα σε φάξουν και θα βρουν τους σκελετούς που κρύβεις στη ντουλάπα σου. Και θα είναι και προεκλογική περίοδος...

Και μια και το έφερε η κουβέντα γι' αυτά τα 50 χρόνια. Πενήντα χρόνια στον οπορτουνισμό του Δρακόπουλου, του Κύρκου και των άλλων αστέρων του ευρωρεβιζιονισμού, με παράλληλη κονόμα ως εργολάβος δημοσίων έργων, δεν σου επιτρέπει να μιλάς για Αριστερά, κύριε Φλαμπουράρη. Αν είχες λίγη τσίπα, θα

σεβόσουν τουλάχιστον την ιστορία εκείνων που έζησαν σε συνθήκες ανεπίπτως φτώχειας, με μοναδικό τους μέλημα την προσφορά στο κίνημα, συχνά κρυπτόμενοι, κυνηγήμενοι, βασανιζόμενοι σε φυλακές και εξορίες.

Αν είχες λίγη τσίπα, κύριε εργολάβε, θα θυμόσουν ότι του Μαρξ του πέθαιναν τα παιδιά από την πείνα στο Σόχο του Λονδίνου...

Δώσαμε τόση έκταση στο συγκεκριμένο ζήτημα για τρεις λόγους:

Πρώτο, επειδή το «σκάνδαλο Μελισσανίδη» είναι ακόμη ανοιχτό και πρέπει να χτυπήσουμε το καμπανάκι για τη λειτουργία της διαπλοκής στο παρασκήνιο. Ας έχουν υπόψη τους οι υπηρεσίες που βρίσκονται αντιμέτωπες με την ιταμή απαίτηση του Μελισσανίδη να εμφανίσει την εταιρία του («Δικέφαλος 1924» ΑΕ) ως ιδιοκτήτη του οικοπέδου που έχει παραχωρηθεί στην Ερασιτεχνική ΑΕΚ, πως παρακολουθούμε συστηματικά το ζήτημα και δεν πρόκειται να αφήσουμε καμιά παρανομία να περάσει έτσι. Ας θυμούνται ότι οι υπάλληλοι που έβαλαν την υπογραφή τους στις πράξεις του «σκανδάλου Βατοπεδίου» εκτελούσαν εντολές των πολιτικών τους προϊσταμένων και θεωρούσαν πως είχαν πολιτική κάλυψη, όμως στο φινάλε βρέθηκαν αυτοί κατηγορούμενοι για κακουργήματα.

Δεύτερο, επειδή το θέμα δεν έγινε μείζον προεκλογικό (δεν το «σήκωσε» ιδιαίτερα ο Μείμαράκης), με αποτέλεσμα να παραδοθεί στη λήθη, αφού -όπως αποδείχτηκε- δεν έκανε καμιά ιδιαίτερη ζημιά στον ΣΥΡΙΖΑ (την όποια ζημιά σε ψήφους του την έκανε η μνημονιακή του πολιτική).

Τρίτο, επειδή οι συριζαίοι διατείνονται πως έχουν το «ηθικό πλεονέκτημα», καμαρώνουν πως αυτούς «δεν τους κρατάει κανένας» και υπόσχονται ότι θα πατάξουν τη διαφθορά και τη διαπλοκή. Αν ρίξει κανείς μια ματιά στα βιογραφικά του στελεχικού δυναμικού της κυβέρνησης, θα διαπιστώσει ότι στην πλειοψηφία του αποτελείται από άτομα αστικής καταγωγής («η αριστερά του χαβιαριού», όπως λένε οι Γάλλοι). Όχι από ανθρώπους αστικής καταγωγής, που εγκατέλειψαν την τάξη τους για να υπηρετήσουν το απελευθερωτικό όραμα, αλλά από ελιτίστες του κερατά, καριερίστες αστικών πανεπιστημίων, μεγαλοδικηγόρους και μεγαλομηχανικούς, στελέχη επιχειρήσεων κτλ. Η ευρωλαγνεία αυτών των τύπων έχει ιστορικές ρίζες. Όταν ακόμη και το ΠΑΣΟΚ εμφανιζόταν ως αντίθετο στην ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ (πρόδρομο της σημερινής ΕΕ), η λεγόμενη «ανανεωτική αριστερά» προσέφερε στον Καραμανλή τον πρεσβύτερο το προοδευτικό άλλοθι που τόσο είχε ανάγκη.

Τώρα που υπέγραψαν και θα εφαρμόσουν το εφιαλτικό Μνημόνιο-3, επομένως ξέρουν ότι μετρούν αντίστροφα τις μέρες της παραμονής τους στην εξουσία, αυτοί οι τύποι είναι σίγουρο πως θ' αφήσουν τις ντροπούλες και «θα κοιτάξουν και τις δουλειές τους». Αυτό είναι νόμος της αστικής πολιτικής. Γι' αυτό θα τους παρακολουθούμε και σ' αυτό το επίπεδο.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Διάσημοι τσογλαναράδες

ΚΤα ΜΜΕ την παρουσίασαν σαν μια ανθρωπιστική κίνηση και γνώρισε μεγάλη προβολή. Η στήλη τη θεωρεί προσπάθεια εκμετάλλευσης του προσφυγικού ζητήματος για λόγους προσωπικής προβολής. Ο Ερίκ Καντονά με συνέντευξή του στο ραδιοφωνικό δίκτυο France Inter ανακοίνωσε ότι σκοπεύει να διαθέσει σε πρόσφυγες για δυο χρόνια «ένα σπίτι 50 τετραγωνικών μέτρων που έχει κήπο 300 τετραγωνικών μέτρων» και επίσης να καλύψει και τις ανάγκες διατροφής τους (από αυτά που καταλάβαμε, η προσφορά διατροφής είναι για ένα χρόνο), μέχρι να αποκτήσουν το δικαίωμα εργασίας και κατά συνέπεια τη δυνατότητα να εξασφαλίζουν τα απαραίτητα προς το ζην από τη δουλειά τους.

Η γνώμη της στήλης για τις προθέσεις του Καντονά δεν άλλαξε ακόμα και όταν διάβασε ότι οι παππούδες του, οι γονείς της μητέρας του, βίωσαν την προσφυγιά, καθώς ήταν ισπανοί Δημοκρατικοί, που έφυγαν για να γλιτώσουν από τους διωγμούς των Φρανκιστών, διέσχισαν τα Πυρηναία πεζοί και βρήκαν καταφύγιο στις ακτές του Αρζελέ (στις ακτές της Μεσογείου). Οι κυβερνήσεις το κάνουν μαζικά, ο Καντονά και οι όμοιοι του (όπως ο αρμένιος τραγουδιστής Σαρλ Αζναβούρ που εξέφρασε την πρόθεση «να τοποθετήσει ένα τροχόσπιτο σε ένα από τα κτήματά του για να διαμείνουν πρόσφυγες») το κάνουν σε ατομική βάση.

Υπέρ της εκδοχής της διαφήμισης συνηγορεί και αυτή καθαυτή η προσφορά. Ενα σπίτι 50 τετραγωνικών μπορεί να φιλοξενήσει μια ή το πολύ δυο (πατείς με πατώ σε) οικογένειες προσφύγων. Αν συνυπολογίσουμε τα 300 τετραγωνικά του κήπου, έχουμε την εικόνα μιας αγροικίας, με τον αγρό να είναι το βασικό σ' αυτή την ιδιοκτησία. Αυτό που μας έρχεται ως πρώτη σκέψη είναι ότι ο Καντονά θα βρει μέσα από τους εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες μερικούς που θα περιποιηθούν και θα φτιάξουν τον κήπο του.

Μπορεί να ακούγεται ωμό, αλλά αυτό είναι το συμπέρασμα, αν θέλουμε να δούμε την ουσία και όχι τη βιτρίνα της είδησης. Δεν είναι άλλωστε τυχαία η έκταση της προβολής που έτυχε η «προσφορά» του Καντονά (στη χώρα μας ακόμη και η Καθημερινή αφιέρωσε χώρο για να την προβάλει). Αν ήταν πραγματικές οι ευαισθησίες του Καντονά, μπορούσε κάλλιστα να βρει μια-δυο οικογένειες και να τους προσφέρει φιλοξενία, χωρίς να το διαλαλήσει στα ραδιόφωνα και στα κανάλια.

Ντόπινγκ και ποδόσφαιρο

Να διώξει τις σκιές πάνω από το ευρωπαϊκό επαγγελματικό ποδόσφαιρο προσπάθησε η ΟΥΕΦΑ, μετά από δημοσιεύματα σε ΜΜΕ για κρούσματα ντόπινγκ. Η αγγλική εφημερίδα «Sunday Times» και τα γερμανικά τηλεοπτικά δίκτυα ARD και WDR παρουσίασαν έρευνα που διενεργήθηκε ανάμεσα σε παίκτες που αγωνίστηκαν στο Τσάμπιονς Λιγκ την πενταετία 2008-2013, η οποία έδειξε ότι το 7,7% των ποδοσφαιριστών που συμμετείχαν είχε κάνει χρήση ουσιών ντόπινγκ. Στα 4.195 δείγματα ούρων που εξετάστηκαν, βρέθηκαν 879 με μεγάλα ποσοστά τεστοστερόνης και 68 με στεροειδείς ουσίες και κατά την παρουσίαση της έρευνας εκφράστηκαν φόβοι ότι το ντόπινγκ είναι αρκετά διαδεδομένο στο χώρο του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου.

Αμεση ήταν η αντίδραση της ΟΥΕΦΑ, που με ανακοίνωσή της ξεκίνησε την επιχείρηση αποδόμησης της έρευνας, αμφισβητώντας την αξιοπιστία της μεθοδολογίας της. Η ανακοίνωση αναφέρει ότι, σύμφωνα με το επίσημο πρόγραμμα ελέγχου ντόπινγκ, σε περισσότερα από 2.000 δείγματα ετησίως εντοπίστηκαν μόνο 2 θετικά, τα οποία μάλιστα αφορούσαν χρήση ψυχαγωγικών ναρκωτικών, που δεν σχετίζονται με τις στεροειδείς ουσίες, και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το ντόπινγκ στο ποδόσφαιρο είναι σπάνιο. Στη συνέχεια, αμφισβητεί την εγκυρότητα της έρευνας που παρουσίασε η «Sunday Times», τονίζοντας ότι η μελέτη δεν παρούσε επιστημονικά αποδεικτικά στοιχεία για ντόπινγκ στο ποδόσφαιρο, ότι στα δώδεκα εργαστήρια που εξέτασαν τα δείγματα δεν ήταν ίδιες οι διαδικασίες που εφαρμόστηκαν και ότι δεν υπήρχε δυνατότητα διεξαγωγής δεύτερης ανάλυσης (δείγμα Β), όπως απαιτείται πλέον από το διεθνή οργανισμό για

το αντι-ντόπινγκ, τη WADA.

Όμως, όπως λέει και η λαϊκή ρήση, «δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά». Στην ανακοίνωση της ΟΥΕΦΑ επιβεβαιώνεται ότι η κυριότερη αιτία για τα υψηλά ποσοστά τεστοστερόνης είναι η χρήση αναβολικών στεροειδών ουσιών και εμμέσως πλην σαφώς η αναφορά αυτή δείχνει ότι τα 68 δείγματα που ανιχνεύθηκαν προβληματίζουν την ΟΥΕΦΑ. Την ανησυχία της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας για το θέμα του ντόπινγκ που ανοίγει στο ποδόσφαιρο επιβεβαιώνει μια δεύτερη ανακοίνωσή της, με την οποία ανακοινώθηκαν πιο αυστηρά μέτρα στον έλεγχο αντι-ντόπινγκ των ποδοσφαιριστών, ενόψει της τελικής φάσης του EURO 2016. Αμεσα θα εφαρμοστεί το «βιολογικό διαβατήριο» για τα στεροειδή σε κάθε παίκτη που θα συμμετέχει στη διοργάνωση και θα αυξηθούν οι έλεγχοι αντι-ντόπινγκ, ξεκινώντας από την προετοιμασία των εθνικών ομάδων που θα συμμετάσχουν στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα.

Όπως έλεγε και ο γίγαντας Τζέκος, ντοπαρισμένος είναι μόνο αυτός που πιάνεται! Στο ποδόσφαιρο δεν είχαμε τόσα πολλά «πιασίματα» μέχρι τώρα, αλλά η πρόσφατη κινητικότητα δείχνει ότι το ντόπινγκ (όχι το ντόπινγκ καθεαυτό, αλλά τα «πιασίματα») «χτυπάει» δυνατά την πόρτα του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου». Η ηγεσία της ΟΥΕΦΑ προσπαθεί να αντιμετωπίσει το θέμα όχι γιατί ενδιαφέρεται για την υγεία των ποδοσφαιριστών, αλλά για να προστατεύσει το «προϊόν» από την απαξίωση. Δηλαδή, για να προστατεύσει τα κέρδη που αποφέρει η καπιταλιστική δραστηριότητα, που ονομάζεται «ευρωπαϊκό επαγγελματικό ποδόσφαιρο».

Μέχρι σήμερα, τα κρούσματα ντόπινγκ στο ποδόσφαιρο είναι κατά πολύ λιγότερα σε σχέση με άλλα αθλήματα και αυτό προσπαθεί να το προβάλει η

ΟΥΕΦΑ. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, όμως, τα συμπεράσματα από προηγούμενες έρευνες, σύμφωνα με τις οποίες η υγεία των ποδοσφαιριστών και ιδιαίτερα των πρωτοκλασάτων δέχεται μεγάλη επιβάρυνση εξαιτίας του μεγάλου αριθμού αγώνων. Οι παίκτες είναι υποχρεωμένοι να δίνουν κάθε αγωνιστική περίοδο υπερδιπλάσιους αγώνες από αυτούς που θα μπορούσε να αντέξει ένας ανθρώπινος οργανισμός. Στις πιο αντικειμενικές από αυτές τις έρευνες, η χρήση των διάφορων σκευασμάτων διατροφής θεωρείται έμμεσο ή νόμιμο ντόπινγκ. Είναι λοιπόν σίγουρο, με δεδομένη την «αναγκαιότητα» για περισσότερα κέρδη, που προϋποθέτει περισσότερο ποδοσφαιρικό θέαμα, αλλά και μεγαλύτερη ένταση στο ίδιο το παιχνίδι (ας συγκρίνουμε μόνο τα χιλιόμετρα που κάνει σ' έναν αγώνα ένας σημερινός ποδοσφαιριστής με τα χιλιόμετρα που έκανε ένας ποδοσφαιριστής στην εποχή του Πελέ), άρα μεγαλύτερη εκμετάλλευση της υγείας και της αντοχής των ποδοσφαιριστών, που μετατρέπονται σε μηχανές, ότι τα σκευάσματα διατροφής έχουν δώσει τη θέση τους στις απαγορευμένες ουσίες. Αυτό θα φέρει κάποια στιγμή τη ραγδαία αύξηση των διαπιστωμένων κρουσμάτων ντόπινγκ στο ποδόσφαιρο και τότε καμιά επικοινωνιακή τακτική του Πλατινί και της παρέας του δε θα μπορέσει να κρύψει την πραγματικότητα.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΥΓ. Η έρευνα που δημοσιεύτηκε στη «Sunday Times» και η ανακοίνωση της ΟΥΕΦΑ έρχονται σε αντίθεση με παλιότερη απόφαση της ελληνικής αθλητικής δικαιοσύνης. Αναφερόμαστε στην υπόθεση Ζαγοράκη, που αθώθηκε, μετά από «ιατρική γνωμάτευση» του αθλητικού δικαστή Δημήτρη Ορφανίδη, ο οποίος αποφάνθηκε ότι η τεστοστερόνη που παράγει ο οργανισμός ποικίλλει από άνδρα σε άνδρα, ακόμα και όταν πρόκειται για άνδρα απολύτως υγιή. Η υποτροπιάζουσα κυστική ακμή, που έχει σχέση με τη σεξουαλική επιθυμία, μπορεί να οδηγήσει σε αυξημένη παραγωγή τεστοστερόνης. Η στήλη προτείνει στον υπφυπουργό Αθλητισμού Κοντονή, στο πλαίσιο της σύμφιξης των σχέσεών του με την ΟΥΕΦΑ, να στείλει το φάκελο της υπόθεσης Ζαγοράκη στην ευρωπαϊκή επιτροπή καταπολέμησης ντόπινγκ, προκειμένου να αποστομωθούν οι κάθε λογής «ερευνητές» που προσπαθούν να συνδέσουν την τεστοστερόνη με τα στεροειδή και το ντόπινγκ. Πρόκειται απλώς για... υπερβολική αντρίλα!

ΣΙΝΕΜΑ

ΤΖΟΝ ΡΙΝΤΛΕΪ

Χέντριξ: Η τύχη είναι με τους βιρτουόζους

Μια κινηματογραφική απόπειρα σύνθεσης της βιογραφίας του Τζίμι Χέντριξ από τον αμερικανό συγγραφέα, σεναριογράφο και σκηνοθέτη Τζον Ρίντλεϊ βγαίνει στις αίθουσες και αποτελεί ίσως την κάπως πιο ενδιαφέρουσα πρωτοπρωβαλλόμενη ταινία της εβδομάδας, καθώς και αυτή η εβδομάδα είναι αρκετά φτωχή από κινηματογραφικής απόψεως (οι υπόλοιπες ταινίες που παίρνουν διανομή είναι μία παιδική κινουμένων σχεδίων του συρμού, ένα αδιάφορο θρίλερ και μια ανεκδιήγητη, άνευρη και αφελής ταινία επιστημονικής φαντασίας).

Η ταινία μας μεταφέρει στα '60s (1966-67 για την ακρίβεια), όταν ο Τζίμι Χέντριξ, νεαρός τότε, αφήνει τα νεοϋορκέζικα κλαμπ πίσω του και προσπαθεί να βρει το δρόμο του στη λονδρεζική μουσική σκηνή, μέχρι να γίνει ένας από τους πιο θρυλικούς κιθαρίστες όλων των εποχών. Ταυτόχρονα, γίνεται και μια αρκετά ελλιπής προσπάθεια αναπαράστασης όλων εκείνων των πλευρών που συνθέτουν την εποχή (προβληματισμοί, κοινωνικές συνθήκες, καλλιτεχνικές συνθήκες κ.λπ.), αλλά και να τεθούν προβληματισμοί γύρω από την καλλιτεχνική διαδικασία, τη στράτευση του καλλιτέχνη και το τίμημα της έκφρασης της προσωπικής του θέσης.

Όταν το Χόλιγουντ μπλέκεται σε τέτοιου είδους μονοπάτια, μπορούμε με μεγάλη ακρίβεια να καταλάβουμε περί τίνος πρόκειται. Ο Ρίντλεϊ δίνει περισσότερη βαρύτητα στην προσωπική ζωή του καλλιτέχνη, στις σχέσεις του με τις γυναίκες και τον έρωτα και τον τρόπο που αυτό επηρέασε την καριέρα του, στις ευαίσθητες πλευρές του, «στο πρόσωπο πίσω από το μύθο». Μπλέκεται σε μια επιφανειακή συναισθηματική προσέγγιση, η οποία αποδεικνύεται στείρα, αναμενόμενη και τετριμμένη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι η εταιρία που διαχειρίζεται τα δικαιώματα της δουλειάς του Χέντριξ δεν του παραχώρησε δικαιώματα για κανένα τραγούδι, με αποτέλεσμα να μην ακούγεται ούτε ένα τραγούδι του σε ολόκληρη την ταινία!

ΕΡΜΑΝΟ ΟΛΜΙ

Η θέση

Γυρισμένη το 1961, η ταινία αυτή αποτελεί μία από τις πιο ωραίες στιγμές στην ιστορία του ιταλικού κινηματογράφου. Η ιστορία της είναι πάρα πολύ απλή. Ενας νεαρός αποφασίζει να δώσει εξετάσεις για μια θέση σε εταιρία στο Μιλάνο. Ο νεαρός παίρνει τη δουλειά και ξεκινά σιγά-σιγά, σχεδόν νομοτελειακά, να γίνεται κομμάτι ενός απεχθέστατου μηχανισμού γύρω από τον οποίο περιστρέφονται τα πάντα.

Για μια ακόμα φορά, οι οπαδοί της Ζανκτ Πάουλι έδειξαν με έμπρακτο τρόπο τα αντιφασιστικά αισθήματά τους, τιμώντας τη μνήμη του Παύλου Φύσσα. Με αφορμή την πράξη τους, ένα σχόλιο για το ποσοστό των νεοναζί στις ελληνικές εκλογές, που παγιώνεται γύρω στο 7%. Ας μην μας κάνει εντύπωση. Πάντα υπήρχε ένα ποσοστό Νενέκων, δοσίλογων και ταγματαλχητών στην κοινωνία, το οποίο σήμερα κατάφερε να εκφραστεί συνολικά μέσω της νεοναζιστικής συμμορίας και προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την οικονομική κρίση για να διευρύνει την επιρροή του.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Ακολουθεί Αρμαγεδδών

Συ-Συ-Σύριζα, (τώρα) θα στον σφυρίξω όπως και στον σφύριζα

Der Wagen des Volkes? Nicht mehr

Νέα κυβέρνηση, νέο μνημόνιο

► «Για όσους επιμένουν να “πιάνονται” από την απάτη ότι η δύναμη των κομμουνιστών αυξανόταν “σε άμεση αναλογία με την άφιξη σοβιετικού εξοπλισμού”, τα παρακάτω αποκαθιστούν την αλήθεια. Περίπου 3 ολόκληροι μήνες πέρασαν από την ημέρα της εξέγερσης μέχρι να χρησιμοποιηθεί το πρώτο σοβιετικό όπλο σε ισπανικό έδαφος. Το ότι η Σοβιετική Ένωση δεν έδωσε άμεσα βοήθεια στην δημοκρατική Ισπανία απέτρεψε την αιτία για κριτική από τους αναρχικούς και την ακραία πτέρυγα του ΡΟUM. Γράφει, σχετικά, ο Χιου Τόμας: “ο Λάγκο Καμπαγιέρο αισθανόταν πικρία προς τη Ρωσία, η οποία φαινόταν πως δεν ενδιαφερόταν παρά να μην υποσκάψει το γαλλο-σοβιετικό σύμφωνο”. Ο Χεσούς Ερνάντεθ του ΚΚ Ισπανίας επανειλημμένα τόνισε στο σοβιετικό στρατιωτικό ακόλουθο, στρατηγό Μπερζίν, ότι η μη προμήθεια όπλων (σ.σ.: στη δημοκρατική Ισπανία) θα έφερνε τους κομμουνιστές σε δύσκολη θέση. Εάν, λοιπόν, η δημοτικότητα του ΚΚ Ισπανίας εξαρτιόταν αποκλειστικά από την “σύνδεσή της” με την Κομιντέρν θα συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο από αυτό το διαδεδομένο συμπέρασμα: οι κομμουνιστές θα είχαν χάσει την εμπιστοσύνη και το σεβασμό του ισπανικού λαού κατά τη διάρκεια εκείνων των κρίσιμων, γεμάτων απελπισία μηνών. Το γεγονός ότι οι γραμμές τους αυξήθηκαν ακριβώς αυτήν την περίοδο οφείλεται στο ότι σε ελάχιστο χρονικό διάστημα είχαν αποδείξει πως

ήταν από τους πιο σταθερούς μαχητές. Που μπορούσε να στηρίζεται επάνω τους ο λαός. Και είχαν, επίσης, την πειθαρχία και την οργάνωση για να νικούν! Αναμφίβολα η ψυχή του νέου Λαϊκού Στρατού, οι περίφημες 5η και 18η στρατιά, με επικεφαλής τους Μοδέστο, Λίστερ, Ταγκένια, Γκαλάν και άλλους, αναδύθηκε από το θρυλικό “πέμπτο Σύνταγμα”, El Quinto Regimiento... Ο Μανουέλ Αθκάρτε γράφει για αυτό το πρώτο στρατιωτικό κατόρθωμα του ΚΚ Ισπανίας: “Με μία ρεαλιστική προσέγγιση στις ανάγκες του αγώνα, το ΚΚΙ είχε αρχίσει να οργανώνει τις μάζες για να αντισταθούν στην επίθεση από την πρώτη στιγμή της εξέγερσης. Τον Ιούλιο, στην αυλή ενός μοναστηριού της Μαδρίτης, το Κομμουνιστικό Κόμμα σχημάτισε το Πέμπτο Σύνταγμα, τον ηρωικό πρόγονο και σημάδι του μελλοντικού στρατού της δημοκρατίας... Το 5ο Σύνταγμα

ήταν από τους πιο σταθερούς μαχητές. Που μπορούσε να στηρίζεται επάνω τους ο λαός. Και είχαν, επίσης, την πειθαρχία και την οργάνωση για να νικούν! Αναμφίβολα η ψυχή του νέου Λαϊκού Στρατού, οι περίφημες 5η και 18η στρατιά, με επικεφαλής τους Μοδέστο, Λίστερ, Ταγκένια, Γκαλάν και άλλους, αναδύθηκε από το θρυλικό “πέμπτο Σύνταγμα”, El Quinto Regimiento... Ο Μανουέλ Αθκάρτε γράφει για αυτό το πρώτο στρατιωτικό κατόρθωμα του ΚΚ Ισπανίας: “Με μία ρεαλιστική προσέγγιση στις ανάγκες του αγώνα, το ΚΚΙ είχε αρχίσει να οργανώνει τις μάζες για να αντισταθούν στην επίθεση από την πρώτη στιγμή της εξέγερσης. Τον Ιούλιο, στην αυλή ενός μοναστηριού της Μαδρίτης, το Κομμουνιστικό Κόμμα σχημάτισε το Πέμπτο Σύνταγμα, τον ηρωικό πρόγονο και σημάδι του μελλοντικού στρατού της δημοκρατίας... Το 5ο Σύνταγμα

δεν αποτελούνταν από κομμουνιστές μόνο. Ήταν αντιφασιστικό. Οι γραμμές του ήταν ανοιχτές σε όλους τους εργαζόμενους που ήθελαν να πολεμήσουν. Αυτό εκφραζόταν στην πολιτική και κοινωνική σύνθεσή του. Τα μισά μέλη του ήταν κομμουνιστές ή μέλη της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Νεολαίας. Το ένα τέταρτο ήταν σοσιαλιστές. Το 15% ήταν δημοκρατικοί. Και οι υπόλοιποι ήταν ανένταχτοι αντιφασίστες”» (Α. Landis: «Spain, The Unfinished Revolution»)

► Καμμένος προτείνει Καμμένο, Καμμένος καίγεται (λες και δεν ήξεραν από πριν...).

► Η «παιδική χαρά» κρατάει το χασαπομάχαιο της σκληρής λιτότητας.

► Και ορκίζεται ότι θα «παράγει έργο»...

► Τουτέστιν, βαθύτερη κινεζοποίηση.

► Φυλλάδες, φιλάνθρωποι, παπάδες, εργολαβίες, ψαλμωδίες και καντάδες.

► Στο σφυρί. Τα πάντα.

► Και η (μόνιμα) εξωαποδώ κι από κει «αριστερά»; Από δω κι από κει προς άγρην ψήφων και (ουδέν) ίχνος αυτοκριτικής μετά το «κάθε μια παιγίδα, μια νέα υποταγή»...

► Σωστοί οι οπαδοί της Ζανκτ Πάουλι.

► Είναι μια ωραία ατμόσφαιρα εκεί, στη Νέα Δημοκρατία. Και ζητείται «τολμηρός» να αναλάβει το τιμόνι...

► Το Μητσotάκι.

► Αδεια βλέμματα.

► Που κοιτούν, χωρίς να βλέπουν.

► Κάποιοι στην Ελλάδα έσπευσαν να χειροκροτήσουν την «εμφάνιση» του Τζέρεμι Κόρμπιν. Κράτα και μικρό καλάθι...

► Όπως γράφει το περιοδικό «foreignaffairs.com» στις 14 Σεπτεμβρίου 2015: «The New Old Labour...».

► «Ορεξάτος» ο υπουργός Εργασίας: σ' ένα μήνα θα κάνω ό,τι δεν έγινε σε σαράντα χρόνια. Βιασύνη και δουλικότητα.

► Επιστρέφει στις 12 Οκτώβρη ο δακτύλιος στην Αθήνα.

► Επιστρέφει από αρχές Οκτώβρη ο (πρωκτο-)δακτύλιος σε όλη την Ελλάδα (στα συνήθη υποζύγια, για να 'μαστε ακριβείς).

► Για «γαλάζιο χαρμάνι υποψήφων αρχηγών» μιλάει η εφημερίδα «Τα Νέα» (tanea.gr, 22/9/15). Μάλλον για μπάχαλο-αρμάνι πρόκειται.

► Και πάλιν, όλες οι πολιτικές τάσεις εκπροσώπησης στη (2η) συγκυβέρνηση, η οποία υπολείπεται της πρώτης κατά έδρες.

► Το θέμα είναι τίνος η έδρα σφίγγεται από τη συνεχιζόμενη πολιτική της (άνευ σιέλου) λιτότητας.

► Δ. Καμμένος: κάτι σαν one-night stand.

► Π. Καμμένος: δεν εγνώριζε (ούτε αυτός...).

► Τσίπρας: όσα φέρνει ο άνεμος.

► Παπαδημούλης: Πικρός καφές.

► Περί αποχής: έρκος οδόντων (από ΜΜΕ).

► Ο πρωθυπουργός του 35% του 53,57% του ελληνικού λαού.

► Πενθήμερο σίριαλ με τίτλο «Θα κατέβει ο Βαγγέλας για πρόεδρος της ΝΔ».

► Υποπευδόμεστε πως ούτε οι φανατικοί δεξιό δεν το παρακολουθούν.

► Διπλασίασε τα ποσοστά της στα μπατσο-εκλογικο-τμήματα η ΧΑ. Η αστυνομία είναι δημοκρατική, όπως έλεγε κι εκείνη η ψυχή ο Πανούσης.

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Όλος ο θίασος επί σκηνής, σε στιγμές μεγάλης ευφορίας και πίστης για την επερχόμενη νίκη. Τους άρεσε τόσο πολύ η φωτογραφία που τη διένειμαν και από τα προσωπικά τους ηλεκτρονικά ταχυδρομεία (εμάς μας την έστειλε ο Δ. Στρατούλης). Αλλά, φευ, δυο μέρες μετά ο θίασος τραγουδούσε το «περασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαίς»...

◆ Χωρίς σχόλια (τι σχόλιο να κάνεις όταν η φωτογραφία τα λέει όλα μόνη της;)...

◆ Εδώ, όμως, χρειάζεται σχόλιο. Γιατί ο διαφημιστής του Τσίπρα, που κρατάει τη σελίδα του στο facebook, χρειάστηκε να ανατρέξει στο παρελθόν για να μιλήσει για το παρόν. Η φωτογραφία τραβήχτηκε στα Εξάρχεια την περίοδο του δημοψηφίσματος. Από κάτω ένα σκισμένο χαρτοπάνο της «Κόντρας», που καλούσε σε αποχή. Από πάνω μια σύνθεση σε χαρτί που παρουσιάζει τον Τσίπρα σαν τον γνωστό άγαλα του Χριστού στο Ρίο ντε Τζανέιρο (εμφανώς ειρωνική κατά τη γνώμη μας). Ο διαφημιστής του Τσίπρα πήρε την έτοιμη εικόνα για να κάνει προπαγάνδα κατά της αποχής. Η αντίθεση στο φωτογραφικό ενσταντάνέ που απαθανάτισε έναν οπαδό του ΣΥΡΙΖΑ να φιλάει το χέρι του Τσίπρα ήταν το πρόσχημα. Τάχα δε γουστάρουν την αγιοποίηση και τα χειροφιλήματα, όταν οι ίδιοι έκαναν ολόκληρη προεκλογική εκστρατεία στηριγμένη στην εικόνα του Τσίπρα. Όταν δεν κυκλοφόρησε ούτε μια αφίσα που να έχει κάποια άλλη φωτογραφία. Μόνο Τσίπρας. Όταν κορύφωσαν την προεκλογική τους εκστρατεία με το «την Κυριακή επιλέγουμε πρωθυπουργό». Σ' αυτές τις συνθήκες, ένας αφελής ψηφοφόρος στην επαρχία «εύκολα» θα μπορούσε να φιλήσει το χέρι του Τσίπρα, όπως φιλάει το χέρι του παπά της ενορίας του κάθε που τον συναντά στο δρόμο. Τι σχέση έχει, όμως, αυτό με την αποχή που προπαγάνδιζε η «Κόντρα»; Καμία. Ο διαφημιστής επέλεξε ακριβώς αυτή την παλιά φωτογραφία (και όχι την καινούργια φωτογραφία με το χειροφιλημα του οπαδού) απευθυνόμενος σ' ένα ορισμένο target group. Στους ανθρώπους που χρησιμοποιούν τα λεγόμενα social media, νέους στην πλειοψηφία τους, που έχει τύχει να δουν τα χαρτοπάνο της «Κόντρας» ολόκληρα και όχι σκισμένα.

Ελένη Π.

Ο Σουλτς δεν κρατήθηκε και πάλι. Με το γνωστό ιταμό ύφος του αποκάλυψε στο γαλλικό ραδιοσταθμό France Inter ότι τηλεφώνησε δεύτερη φορά (μετά τα συγχαρητήρια) στον Τσίπρα και τον ρώτησε «γιατί συνεχίζει το συνασπισμό με αυτό το παράξενο, ακροδεξιό κόμμα», αλλά αυτός τον γείωσε κανονικότητα. «Σχεδόν δεν απάντησε. Είναι πολύ έξυπνος, ιδίως στο τηλέφωνο. Μου είπε πράγματα που έμοιαζαν πει-

γκεκριμένο ζήτημα), μετεκλογικά ο Ζάιμπερτ μένει μόνο στον τίτλο του θέματος, χωρίς να κάνει την παραμικρή αποκάλυψη ως προς την ουσία: να πει ποια είναι η θέση της γερμανικής κυβέρνησης για την αναδιάρθρωση.

Πρόκειται για στάση απολύτως λογική εκ μέρους του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Η συμφωνία προβλέπει ότι πρώτα θα γίνει η πρώτη αξιολόγηση από την τρόικα, θα δοθεί το

βαθύ κόκκινο

«Ας' τους νεκρούς να προχωρούν»

Η φράση αποδίδεται στον Ιωσήφ Στάλιν. Σύμφωνα με το αφήγημα, όταν τον Οκτώβρη του 1941 τα ναζιστικά στρατεύματα έφτασαν έξω από τη Μόσχα, το επιτελείο συμβούλευσε τον Στάλιν να μεταφερθεί η έδρα της κυβέρνησης και του κόμματος ανατολικότερα. Κι ο Στάλιν απάντησε «ας' τους νεκρούς να προχωρούν».

Δε γνωρίζουμε αν ειπώθηκε η συγκεκριμένη φράση από τον Στάλιν ή αν ανήκει στη σφαίρα του θρύλου, όμως το βέβαιο είναι πως ο ίδιος ο Στάλιν δεν το κούνησε ρούπι από τη Μόσχα, ούτε η υπόλοιπη σοβιετική ηγεσία. Μάλιστα, η παρέλαση για την επέτειο της Οκτωβριανής Επανάστασης στις 7 Νοέμβρη του 1941 γιορτάστηκε κανονικά στη χιονισμένη Κόκκινη Πλατεία της Μόσχας. Ο Στάλιν εκφώνησε μια ιστορική ομιλία, κεντρική ιδέα της οποίας ήταν πως η ΕΣΣΔ βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από το 1918, όταν είχε δεχτεί την προηγούμενη στρατιωτική επίθεση, γι' αυτό και θα συντρίψει τους εισβολείς. Στη συνέχεια, παρακολούθησε την παρέλαση από τη γνωστή εξέδρα στο μαουσολείο του Λένιν, μαζί με την υπόλοιπη σοβιετική ηγεσία. Τα στρατεύματα από την παρέλαση τραβούσαν κατευθείαν για το μέτωπο. Και σε λιγότερο από δυο μήνες οι Γερμανοί είχαν χάσει τη μάχη της Μόσχας, την πρώτη μάχη που έχασαν κατά την εισβολή τους στην ΕΣΣΔ.

Θα μπορούσε να πει κανείς την παροιμιώδη φράση μετά τη νίκη των μνημονιακών δυνάμεων, με επικεφαλής τον ΣΥΡΙΖΑ, στις εκλογές της περασμένης Κυριακής: «ας' τους νεκρούς να προχωρούν». Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα είναι Πύρρειος και ότι θα έχουν κι αυτοί την τύχη των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων. Μόνο που στη σημερινή Ελλάδα δεν υπάρχει Στάλιν, δεν υπάρχει Μπολσεβίκικο Κόμμα, δεν υπάρχει Κόκκινος Στρατός για να καταστήσει τους επιθετιστές πραγματικά νεκρούς. Πεθαίνει πολιτικά ένα κόμμα, πεθαίνει ένας πρωθυπουργός, όμως το σύστημα δεν πεθαίνει. Στη θέση τους τοποθετεί άλλους και η επέλαση της βαρβαρότητας συνεχίζεται.

Ο Στάλιν ήταν μπαρουτοκαπνισμένος και στην πολιτική και στον πόλεμο. Ηξερε καλά πως όσες μάχες κι αν έχανε ο Κόκκινος Στρατός, στο τέλος θα ήταν νικητής, γιατί διέθετε την ισχύ των μετόπισθεν, που εξ ορισμού δε διέθετε ο στρατός των ναζί. Η ηθικοπολιτική δύναμη των λαών της ΕΣΣΔ και η παραγωγική δύναμη του σοσιαλιστικού συστήματος, που έπρεπε να στρατιωτικοποιηθεί προσωρινά για να μπορέσει ν' αντιμετωπίσει τις ανάγκες του πολέμου, ήταν τα εχέγγυα για την τελική νίκη. Το «ας' τους νεκρούς να προχωρούν» δεν προέκυπτε από κάποια θεολογική πίστη, δεν ήταν απλώς μια εμψυχωτική κουβέντα του σοβιετικού ηγέτη. Προέκυψε από μια ψύχραιμη αποτίμηση της κατάστασης και των προοπτικών της. Γι' αυτό και επιβεβαιώθηκε.

Σήμερα δεν χρειάζεται να λέμε μεγάλες κουβέντες, οραματιζόμενοι το κομμουνιστικό μέλλον. «Ετσι κι αλλιώς η γη θα γίνει κόκκινη», λέει ο ποιητής. Και για να μην θεωρηθεί αιθεροβάμων, σπεύδει να συμπληρώσει: «ή κόκκινη από ζωή ή κόκκινη από θάνατο». Προς το παρόν, η δική μας γη γίνεται κόκκινη από θάνατο. Και πάνω στα ερείπια της εργαζόμενης κοινωνίας, οι καπιταλιστές τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους και οι αστοί πολιτικοί γιορτάζουν τις εκλογικές τους νίκες.

Όσοι επιμένουμε στην επαναστατική προοπτική, όσοι δεν αρεσκόμαστε να κολυμπάμε στα ρηχά του κοινοβουλευτικού βούρκου, οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε πως πρέπει να δουλέψουμε πολύ για να μπορούμε κάποια στιγμή να πούμε «ας' τους νεκρούς να προχωρούν». Θα μπορέσουμε να το πούμε όταν έχουμε μια εργατική τάξη συσπειρωμένη γύρω από μια ατσάλινη πολιτική ηγεσία, μ' ένα επαναστατικό πρόγραμμα μετάβασης στον κομμουνισμό. Τότε πραγματικά θ' αναζητούμε την κατάλληλη στιγμή για την αντεπίθεση και την τελική επίθεση. Δουλειά, δουλειά και ξανά δουλειά, λοιπόν, για να φτάσουμε εκεί.

Π.Γ.

Το Βερολίνο προτιμά Τσίπρα

στικά, αλλά τα οποία εν τέλει στα μάτια μου είναι λίγο παράδοξα», είπε ο πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου. Σύμφωνα με το Reuters, που μετέδωσε ολόκληρο ρεπορτάζ με τις δηλώσεις Σουλτς στο γαλλικό ραδιόφωνο, ο γερμανός σοσιαλδημοκράτης δήλωσε πως θαύμασε τον Τσίπρα για τον τρόπο που κυβέρνησε τους προηγούμενους μήνες, καταφέροντας να επανεκλεγεί, όμως ο Καμμένος είναι απρόβλεπτος και χρειάζεται πάντα να είναι υπό έλεγχο. «Αυτή την ανανεωμένη εντολή με αυτό το ακροδεξιό, λαϊκιστικό κόμμα, αυτό δεν το καταλαβαίνω», είπε αγανακτισμένος ο Σουλτς.

Θα μπορούσε να απαντήσει κάποιος στον Σουλτς πως αφού ο Καμμένος είναι απρόβλεπτος και πρέπει να βρίσκεται υπό έλεγχο, τι καλύτερο από το να συμμετέχει σε μια μνημονιακή κυβέρνηση, παρά να βρίσκεται στην αντιπολίτευση και να την πετροβολάει, τραβώντας και τη ΝΔ σε σκληρές αντιπολιτευτικές θέσεις. Εμμεσα του απάντησε ο εκπρόσωπος της Μέρκελ (θα δούμε αναλυτικά παρακάτω τις δηλώσεις του). Ο Τσίπρας και τα άλλα ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, πάντως, δεν απάντησαν στον Σουλτς, αφήνοντας τους καμμένους να γρυλίζουν διαμαρτυρόμενοι. Κι αυτό γιατί ο Τσίπρας δεν έχει καμιά διάθεση να ανοίξει οποιοδήποτε μέτωπο με θεσμικούς εκπροσώπους του ευρωσυστήματος και δη μ' έναν γερμανό πολιτικό, που μπορεί να του φανεί χρήσιμος, έστω και σε επίπεδο δημόσιων σχέσεων. Ο καθένας έκανε τη δουλειά του. Ο Τσίπρας σχημάτισε κυβέρνηση με τον Καμμένο και ο Σουλτς (ξανα)εξέφρασε τη διαφωνία του.

Ολοι κατάλαβαν ότι ο Σουλτς «πούλησε» μια τελευταία εκδούλευση στον όψιμο φίλο του, τον Θεοδωράκη, και στο «ανανεωμένο» ΠΑΣΟΚ. Κι επειδή μάλλον κατάλαβε

(ή τον άφησαν να καταλάβει) ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αυτή τη φορά δε θ' αντιδρούσε, ούτε θα δημιουργούσε ζήτημα, σκλήρυνε το λόγο του. Είναι και του χαρακτήρα του, είναι και η θέση του «ανεύθυνου άρχοντος» που έχει, κάτι πρέπει να κάνει κι αυτός για να θυμίζει πως είναι σοβαρός πολιτικός παρώντας.

Σε καμιά περίπτωση, όμως, δεν πρέπει να θεωρήσουμε ότι ο Σουλτς εκφράζει τη γερμανική ιμπεριαλιστική ηγεσία ή ότι είναι αποφασισμένος να «πολεμήσει» τη νέα κυβέρνηση Τσίπρα εξαιτίας του Καμμένου. Εκανε την παρέμβασή του, για να πουλήσει εκδούλευση στα μικρά ελληνικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και θα επιστρέψει στις αγκαλιές και τα φιλιά με τον Τσίπρα, ο οποίος άλλωστε έχει την υποστήριξη σημαντικότερων σοσιαλδημοκρατών ηγετών, όπως ο Ολάντ και ο Ρέντσι.

Την επίσημη θέση της γερμανικής ιμπεριαλιστικής ηγεσίας την εξέφρασε προεκλογικά η Μέρκελ, όταν -μέσω Ντίλμα Ρούσεφ- εξέφρασε την άποψη ότι οι εκλογές που προκήρυξε ο Τσίπρας αποτελούν «μέρος της λύσης» και αποκαλύπτοντας -εμμέσως πλην σαφώς- ότι ήταν πλήρως ενήμερη για την πολιτική πρωτοβουλία του ηγέτη του ΣΥΡΙΖΑ. Σε όλη την προεκλογική περίοδο, η γερμανική ηγεσία κράτησε στάση αυστηρής ουδετερότητας. Μόνο κάποια στιγμή ο Σόιμπλε είπε ότι εκτιμούσε τον Σαμαρά, χωρίς να δώσει συνέχεια και χωρίς αυτή η δήλωσή του να παίξει οποιονδήποτε ρόλο στην προεκλογική αντιπαράθεση. Την ίδια περίοδο, μάλιστα, στελέχη του γερμανικού υπουργείου Οικονομικών «ψιθύριζαν» στους δημοσιογράφους ότι η γερμανική κυβέρνηση προτιμά μια κυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ. «Με αυτούς διαπραγματευτήκαμε το πρόγραμμα, καλύτερα να είναι στην κυβέρνηση και να

το υλοποιούν παρά στην αντιπολίτευση και να το πολεμούν» είναι άποψη που μεταφέρθηκε στον ελληνικό Τύπο.

Μετεκλογικά, η γερμανική κυβέρνηση περιορίστηκε στα τυπικά, φροντίζοντας να στείλει με ψυχρότητα το μήνυμα ότι τώρα «χρειάζεται δουλειά». «Η καγκελάριος θα συγχαρεί τον νικητή των εκλογών και προσωπικά, είτε με επιστολή είτε με προσωπική επαφή», δήλωσε τη Δευτέρα ο εκπρόσωπος της καγκελαρίας Στέφεν Ζάιμπερτ, χωρίς να παραλείψει να τονίσει πως για τη γερμανική κυβέρνηση σημασία έχει η εφαρμογή του Μνημονίου και όχι η σύνθεση της κυβέρνησης που θα το εφαρμόσει. «Θεωρούμε ότι ένας πρωθυπουργός, που διαπραγματεύθηκε και υπέγραψε το πρόγραμμα, εφόσον ξαναγίνει πρωθυπουργός θα φροντίσει και στη χώρα του ώστε η υλοποίηση να γίνει όπως συμφωνήθηκε. Αυτό περιμένουν όλοι οι ευρωπαίοι εταίροι και σε αυτό το πνεύμα θα είναι και η συνεργασία μας» ξεκαθάρισε ο Ζάιμπερτ.

Ο εκπρόσωπος της καγκελαρίας δεν είχε κανένα πρόβλημα να αναφερθεί και στο ζήτημα της αναδιάρθρωσης του χρέους. «Εχουμε μια πολύ καθαρή βάση για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους και αυτή είναι οι συμφωνίες που έγιναν στο τρίτο πακέτο βοήθειας, το οποίο δεν έχει συναφθεί με κάποια κυβέρνηση, αλλά με την Ελληνική Δημοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι διατηρεί την πλήρη ισχύ του και πέρα από μια εκλογική αναμέτρηση και πέρα από το σχηματισμό μιας νέας κυβέρνησης» είπε ο Ζάιμπερτ.

Όπως φαίνεται καθαρά από τη δήλωση, η γερμανική κυβέρνηση δεν κάνει βήμα πέρα από τα συμφωνηθέντα. Μολονότι προεκλογικά ακόμη και ο Σόιμπλε μίλησε για επικείμενη αναδιάρθρωση του χρέους (ευνοώντας έτσι τον Τσίπρα, που είχε κάνει σημαία το συ-

ΟΚ, και μετά θα ανοίξει η συζήτηση για το χρέος. Το περιεχόμενο της αναδιάρθρωσης θα καθοριστεί από την πορεία υλοποίησης του Μνημονίου-3 και από την απόλυτη πειθάρχηση της δεύτερης κυβέρνησης των Τσιπροκαμμένων. Μπορεί ο Τσίπρας να έλεγε ψέματα προεκλογικά, μιλώντας για «απομείωση του χρέους», όμως καμιά απομείωση δεν πρόκειται να γίνει. Θα τα βάλουν κάτω, θα υπαγορεύσουν το περιεχόμενο του νέου Μεσοπρόθεσμου και μετά θα κανονίσουν να πάνε σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου κάποιες δόσεις, όχι για να έχουν οι ελληνικές κυβερνήσεις «δημοσιονομικό χώρο» και να μπορούν να ασκήσουν αναπτυξιακή και κοινωνική πολιτική, όπως έλεγε παλιότερα ο Τσίπρας (τώρα ξεχάστηκε κι αυτό), αλλά για να μπορεί το ελληνικό κράτος να αποπληρώνει τα υπέρογκα τοκοχρεολύσια, χωρίς να κινδυνεύει με χρεοκοπία. Και βέβαια, για να επεκταθεί σε μεγαλύτερο βάθος χρόνου ο αποικιοκρατικός έλεγχος πάνω στο ελληνικό κράτος και στον ελληνικό καπιταλισμό.

Οι Γερμανοί έχουν καταστήσει σαφές ότι σ' αυτή τη φάση προτιμούν μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και ασφαλώς αισθάνονται ικανοποίηση με το εκλογικό αποτέλεσμα που έδωσε στον Τσίπρα την πρωτιά και άφησε εκτός Βουλής τους Λαφαζανικούς. Επειδή ξέρουν πόσο μεγάλα ζόρια θα περάσει ο ελληνικός λαός, προτιμούν να έχουν στην κυβέρνηση τους άλλοτε «φανατικούς αντιμνημονιακούς», διότι η αντιπολίτευση των άλλων αστικών κομμάτων δεν μπορεί να ξεπεράσει κάποια όρια, δεν μπορεί να κατέβει στο πεζοδρόμιο. Φοβούνταν πως αν έμενε ο ΣΥΡΙΖΑ στην αντιπολίτευση, θα αντάμωνε με το «πεζοδρόμιο», στην προσπάθειά του να επανέλθει στην κυβέρνηση. Χαίρονται που αυτό αποφεύχθηκε.

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638